

ანნა ჩხიტუნიძე-კიპაროიძე

სიკატცხდაოში ზეკაჩენ
განცდილი სიკუდილი

საქართველო

2012

ანნა ჩხიტუნიძე-კიპაროძე
„სახხერის რაიონი სოფელი არგვეთი
სიმღერები ჩემი შექმნილია და ლექსები“

მომზადდა კომპანია „მერმისი მ.კ.“-მ
ISBN 978-9941-0-4136-5
2012 წელი

მთავარი ჩემში საქართველოს, სიყვარულია.
და სწორედ სიყვარულმა და იმ გმირების
ვაჟკაცობამ, დამაწყებინა წერა, ლექსების,
რომელიც აგვისტოს ომში იბრძოდნენ ცხინვალში
„კახა კიპაროიძესთან“ ერთად. „მადლობა იმ გმირებს“
ვინც იბრძოდნენ სამშობლოსთვის,
და თავი გასწირეს, მადლობა მათ მშობლებს,
ვაჟკაცების აღზრდისთვის.
მე ანნა ჩხიტიანიძე, მუდამ გმირებად ვისსენებ და
არასდროს დავივიწყებ, მათ ვაჟკაცობას.
მადლობა გმირებს! იმ ვაჟკაც ბიჭებს!
ვინც სამშობლოსთვის თავი გასწირა.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

არავინ იცის გულში რა ცეცხლია - - - - -	5
სიმღერები ჩემი შექმნილი - - - - -	45
ფრთები გაშალე საქართველოვ - - - - -	77
სანამ არ წავლენ შენზე ფიქრები - - - - -	109
შემოდგომის ვარდები - - - - -	-155
უფალი გვასწავლის ღამაზ ცხოვრებას - -	171

ამაგან ავან გულში ჩა ცეცხლია

წერის სურვილი, ხშირად მიჩნდება,
და ყველა, ლექსი შენ მოგეძღვნება,
შენი სახელი, გულში ტრიალებს,
მოგინებები, მაფორიაქებს.

ხმა აიმაღლე ქართველო

ხმა ამოიღე, ქართველნო,
ხმა, აიმაღლე ხმაა...
უსამართლობამ მოიცვა
ჩვენი ხალხი და ცა.
კმარა ამდენი, სისხლის ღვრა
ჩვენც, ავიმაღლოთ ხმა...
ვერ შეგვაშინებს, მტრის რისხვა
სათქმელი უნდა ვთქვათ.
სამშობლო, საქართველოა...
შვილები ჩვენ ვართ ყველაო
ხელი ჩაგვიდოთ, ერთმანეთს
ყველას გვჭირდება შეველაო.
სამშობლოს არვის დაუთმობთ
ერთად დავდგებით ყველაო.
სამშობლო საქართველოა,
შვილები ჩვენ ვართ ყველაო,
ხელი ჩაგვიდოთ ერთმანეთს
ყველას გვჭირდება შეველაო...

2010 წლის 1 მაისი

თბილისო

საქართველოს, მშვენება ხარ შენ თბილისო,
შენ ქუჩებში, ლამაზები გამოდიან.
მზის სხივს აფრქვევ, გზებს გვინათებ
მთვარესავით, ნათელი და ლამაზი ხარ,
აივნიდან გადაყურებ შენ ძველ ქუჩებს,
შენს ქუჩებში, გულგრილად ვინ ჩაივლიდა.
დავსვირნობ, ვლიღინებ შენს სიმღერებს,
ფიროსმანის, საუნჯე და ვარსკვლავი ხარ...
შენ თბილისო, სულ მუდმივად გაიხარე
ლამაზების სიამაყე, ჩემო მხარე.
საქართველოს, თაიგულო შენ თბილისო,
ვარსკვლავით გაბრწყინდი და გაიხარე.

მზე და მთვარე

დღეს, რა ლამაზად ანათებს,
ჩვენს ცაზე, მზე და მთვარეო.
ყველა ქართველი, ჩენი მზით,
უფალო, გაახარეო...
მჯერა, არასდროს ჩაქრება,
ჩვენს ცაზე მზე და მთვარეო.
საქართველოში, მზე და ზღვა
ტურისტებს გაახარებსო.
მუდამ იხარე, ქართველნო,
სამშობლო გაახარეო.
მტერი ვერასდროს გჯობნიდეს,
უფალო დაგვიფარეო.

ჩვენი ანბანი

მე მაქვს ოცნება, ათასი ალბათ,
ისევე როგორც უამრავ მოკვდავს,
მაგრამ ერთს ვნატრობ ყველაზე მეტად,
ქართული ენა, ვერავინ მოკლას.
„ანბანი“ ჩვენი ეწეროს ყველგან,
და „დედა-ენა“ ვაქციოთ ხატად.
მე ამაყი ვარ ჩემი ქართულით,
ამ მიწის იქით, სიცოცხლეც არ მწამს.
მადლობა, უფალს, რომ ქართველი ვარ,
ქართულად, ვწერ და ქართულად ვმღერი.
თუნდაც, ცოცხალი, მიწაში ჩამღონ,
იქედან „დავჭექ“ მე ვარ ქართველი.

2011 წელი 22 იანვარი

თეთრი, ფიფქები ეზოში ცვივა
შუბა, მაცვია და მაინც მცვივა
ამ ზამთრის, კარგო კვლავ მეშინია?
არ გამეყინო, ხელებთან ერთად
ნუთუ ამ ზამთარს, ხშირად არ მოვალ
სიცივეს, მართლა შეუშინდები
უშენოდ, ყოფნას არა აქვს ფასი
ერთად, დავლიოდ ჩვენ, დიდი თასი.

ახალი წელი

შენ დაგვიფარე ღმერთო,
მთელი საქართველო,
ახალი წელი, მოგვეცი მშვიდობის,
ჩვენი მტრები და ძველი წელი,
ერთად წავიდნონ, ჩვენგან მშვიდობით.
შენ დაამკვიდრე, ყველგან მშვიდობა,
მტრები ნურასდროს, ნუ გვეყოლება,
სიცოცხლე ყოველთვის, ყველას, სწყურია,
შენ მოგვაშორე, ყველა პრობლემა,
ყველა კეთილი, შენ დაიფარე.
ადამიანი, ყოველთვის იყოს,
კეთილმსურველი, შრომის მოყვარე,
ჩვენ გვაპატიე, ჩვენი შეცდომა,
და ბოროტისგან, ჩვენ დაგვიფარე,
უფალო ჩვენო, ახალი წელი!
მოგვეც ყოველთვის, კარგის მსურველი
მშვიდობიანი, ბარაქიანი, კარგის მომტანი
და ბედნიერი.

ჩემი ქვეყანა, ყოველ ახალ წელს.
მინდა რომ იყოს, მშვიდი და წყნარი,
ყველა ქართველი, თავისუფალი.
ომი არასდროს, აღარ გვენახოს,
გულები, გვქონდეს ყოველთვის მშვიდი,
ღმერთის-წყალობა, არ მოგვკლებოდეს.
მსოფლიოს ყველა, კეთილ მსურველებს.
ყველა ჯარისკაცს, მე ვუსურვებდი,
მშვიდ გარემოს და ბედნიერებას.
ახალი წელი, გვქონდეს მშვიდობის,
მტრის გარეშე და თავისუფალი,
ღმერთო შენ მოგვეც მშვიდი ცხოვრება,
და მოგვაშორე, ყველა პრობლემა.

ახალი წლის, ყოველი დღე!
იყოს ჩვენთვის ბედნიერი.
ჩემო ნორჩო, მეგობრებო!
უღრუბლო ცა, მუდამ გვქონდეს,
მომღიმარი, თქვენი სახე
პრობლემებს, არ დაეჩრდილოს,
უფროსების, დაფასება არასოდეს დაგვევიწყოს.
მშვიდი წელი, მოსულიყოს
ჩვენ უფროსებს, შეგვიძლებოდეს
თქვენზე ზრუნვა, თან უნაკლოდ.
ყოველივე კარგს, ვუსურვებ
მთელ მსოფლიოს ყველა ბავშვებს,
ღმერთი, ყველას გმფარველობდეს,
მომავლისთვის, ამ ახალ წელს.

ია ენძელა

გაზაფხულის მზე, გზებს გაგვინათებს...
და ჩვენც მივყვებით, ვიწრო ბილიკებს.
მივალთ იმ ტყეში, სადაც დაგიკრეფ
ყაყაჩოსა და ია ენძელებს.
ჩაგაწნავ თმებში, შემდეგ ვუმღერებ.
შენს ღამაზ ღიმილს, თაფლისფერ თვალებს.
გადარებ ვარსკვლავს,
გზებს რომ გვინათებს,
ჩემო ძვირფასო, თვალის სინათლე.
2011 წელი 26 იანვარი

ფრთები გაშალე საქართველოვ

ფრთები გაშალე, საქართველოვ!
ფრთები გაშალე...
ისევ მიაღწევ, ნიკოფსიიდან, დარუბანდამდე...
დაგიბრუნდება, შენი მიწის ყველა
ნაგლეჯი...
ისევე როგორც, შორს წასული,
ჩვენი ქართველი...
სისხლის – ყივილით, მიწა ითხოვს
კვლავ თავის შვილებს...
ემიგრანტები დაუბრუნდეს,
თავიანთ მიწებს...
არ დაიდარდო, საქართველოვ,
გამთლიანდები...
დაგიბრუნდება შენი მიწის, ყველა
ნაგლეჯი...

2011 წელი 26 იანვარი

სიმღერა ბათუმზე

ბათუმო, შენ ხარ ულამაზესი,
უძვირფასესი, ბუღვარიც შენ გაქვს.
სიამაყე ხარ, ჩვენი ქვეყნისა,
და მიმზიდველი ტურისტებისა.

გვიყვარხარ ყველას, შენ ჩემო კარგო!
მთელი მსოფლიო, შენს ნახვას ნატრობს,
მზის სხივი, შენი როცა ზღვას ათბობს,
ჩამოსულ სტუმრებს, ბუღვარში ართობს.

სიამაყე ხარ, ჩვენი ერისა,
თვით შადრევნებიც, შენ გიმღერისა,
ბათუმო, ჩემო გვიყვარხარ ყველას,
და ეს სიტყვები, მიიღე ჩემგან.

ღმერთის წყალობა, არ მოგაკლდება,
მშვიდად ცხოვრებას, გისურვებთ ყველა.
არ მიგატოვებს, უფალი შენი,
სულ მუდამ გქონდეს, მშვიდობის წელი.

2010 წელი 19 ოქტომბერი

თავისუფლება გვწყურია

თავისუფლება, ისე მოგვწყურდა!
ვით იას, კლდიდან მჩქეფარე წყალი!
ყველა, ქართველს გესურს, სამშობლო ვნახოთ,
მტრის გარეშე და თავისუფალი,
ო! ქართველებო! ნატვრაც ახდება,
იმედს ნურას დროს, გადავიწურავთ
დანგრეულები, ისევ აღსდგება,

ეს საქართველო, კვლავ განახლდება.
ვისაც დღეს ცივა, ისევ გათბება.
უფალი ყველას, ლოცვით აგვაესებს,
დედაო-ღვთისავე, შენი კალთა, გადაგვაფარე,
და ბოროტისგან, ღმერთო ჩვენო,
გთხოვთ დაგვიფარე!...

2011 წელი 28 ივნისი

საქართველოს გმირები

მე მომდერალი, არასდროს ვყოფილვარ,
და არც პოეტი, ჩვენი გმირების შემხედ-
ვარე ღაღიწყე წერა.

მადლობელი ვარ, მე იმ გმირების,
ვინც, თავს სწირავდნენ,
ცხინვალში, ერთად.

არვის, უთმობდნენ, მიწის, ერთ ნაგლეჯს!
საქართველო! გაიძახოდნენ.

მაშ, გაუმარჯოს! ყველა, იმ ქართველს!
ვინც, იქ იბრძოდნენ, მტრების ჯინაზე.
ავიაცია, გაუშვეს უცებ!

და დაგვიხოცეს, ჩვენი ბიჭები.

ვინც კი გადარჩნენ, ჩვენ დაგვიტოვეს
შოკირებული, მსხვერპლად – ქცეულები.
მადლობა გმირებს, იმ ქართველ ბიჭებს,
ვინც, სამშობლოსთვის, თავი გასწირეს.

2008 წელი 12 ივნისი

ნიჭიერი იწყება

გამარჯობათ, ძვირფასებო,
„ნიჭიერი“ იწყება,
არასოდეს, დაგვეკარგოს,
„საქართველოს“ დიდება.
იცოცხლეთ და გაიხარეთ,
„ღმერთმა“, გაგვიმრავლოს ერი.
ყველა, მხრიდან გაისმოდეს,
ჩვენი, მრავალ-ჟამიერი!
2011 წელი 28 ივლისი
ნიჭიერში წასვლის წინ 10 საათი.

დღეები არ დასრულდეს

ხვალინდელი, დღის გათენება,
ყოველთვის მისარია,
არასდროს, დასრულდეს,
დათვლა დღეების,
ღმერთს, ვთხოვ ყოველდღე
სიცოცხლე გვაჩუქოს,
ადამიანში, ეს არის მთავარი.
მზის ამოსვლისას, ვლოცულობ,
არასდროს, ჩაქრეს სხივი.
იხაროს, მუდამ ქართველმა,
არ დაეკარგოს სიბლი.
დღეს იყოს, მუდამ ნათელი,
ყოველთვის, ვანთოთ სანთელი,
ღმერთმა, ამრავლოს ქართველი.
დღე, გვქონდეს მუდამ ნათელი.
2011 წელი 27 სექტემბერი

მოლოდინი

ისევ ისევ ქარი...
ისევ ისევ წვიმა...
მე კი უშენობით
გული როგორ მტკივა...
დღეები გადიან,
შენ კი, არ ჩანხარ,
როდემდე გელოდო,
მითხარი კარგო...
გული დალია, შენმა ლოდინმა,
და სიხარული, გადამავიწყა.
მე შემიძლია, დიდხანს გელოდო...
ღმერთმა შეინდოს, ჩემი ვედრება...
მე მჯერა, ღმერთის
რომ არ გაგკწირავს,
და სიყვარული, დაგვიბრუნდება...

სიმღერა სველი ნაწნავი

შენს ნაწნავს, როცა ქარი, შლის...
მე ნახვას, შენ ვერ დამიშლი,
მიყვარხარ, ხომ არა მიჟულხარ,
არც შენს, სიყვარულს არ ვიშლი.
ვერ შეგადარებ, სხვა ვინმეს..
ბევრი ღამაში, ქალია...
და მიხარია, ძალიან...
შენი, მსგავსება, არა რის
მიტომ მიყვარხარ, მარიამ
სველია, შენი ნაწნავი...
ცის ნამს, მიგიგავს ღამაში,
თუ რამ კარგია, ამ ქვეყნად,
სულ მინდა, შემოგთავაზო...

2009 წელი 2 აგვისტო

ჩემო უფლის წულო

დღებმა წაიღო, შესვედრები ჩვენი.
ნუთუ მიმატოვებ, დაკვლავ ვერ მიშველი.
ქალო ანგელოზო, ჩემ თავს გეფიცები.
მიყვარხარ, ძვირფასო შენ როდის მიხვდები.
გული დაიღალა, ამდენი ფიქრებით,
უშენოდ, ვერა ვძლებ,
სულ, ჩუმად გიცქერი,
შენი, გაბრაზება, აზრად არ მქონია,
ჩემო უფლის წულო და თეთრო თოლიავ.

ჩემი სული და ჩემი გული

ჩემი სული და ჩემი გული,
მე მიმიძღვნია მსოლოდ ღმერთისთვის,
ჩემი სული და გული ჩემი მე მიხუქნია
ჩემი ქვეყნისთვის.
ეს ჩემი გული, სიყვარულისთვის,
ყველანაირი, რაც კი არსებობს.

უფალი, მხოლოდ სიყვარულს გვიძღვის
კეთილ გარჩევას, გვასწავლის მხოლოდ.

2010 წელი 3 თებერვალი

სიცოცხლე სიკვდილის გარეშე არ არ სმობს

სიცოცხლე არ არსებობს, მრავალ გზიანი
ხან მზიანი და ავდრიანი,
ხან ტანჯული და ხანაც ხნიანი,
ზოგჯერ უდროო, ზოგჯერ დროული,
კარგი ცხოვრება, არის ცხოვრება,
რასაც ინატრებს „ქართველი კაცი“.
და ეს ცხოვრება ძვირად გვიჯდება.
სიკვდილით ამთავრებს ყველა ცხოვრებას
და არ არსებობს სიცოცხლე.

სიკვდილის გარეშე.

სიკვდილი კი, სიცოცხლის გარეშე,
დასაბამიდან ასე, მოდის ჩვენი ცხოვრება,
ასეთ ცხოვრებას, ეგუება კაცობრიობა.
ღმერთის ნებაა ყოველივე
ჩვენი ცხოვრება.

2010 წელი 2 თებერვალი

ფოთლები ცვივიან, ფოთლები.
გაფრინდნენ აღარ ჩანან
მე ისევ დავრჩი ფიქრებთან,
შენ აღარ მოხვალ არაა...

ბოლო წუთამდე ვერ მოგატყუებ

ბოლო წუთამდე, ვერ მოგატყუებ,
შენ საქართველო, ჩემთვის ძვირფასო,
მე მხოლოდ შენით, ვარსებობ კარგო,
შენს მიწას-წყალზე, მე ბედნიერი,
მაშინ ვიქნები როცა შენ გხედავ
უშენოდ ყოფნას, აზრი არ არაქვს.

ღმერთმა დაგიცვას, ჩემო სამშობლო
ჩემი ცხოვრების მშვენიერება
შენხარ.

შენზე, ოცნებით, გთხოვ არ გადამღალო
ჩემო, პაწაწინა და შავთვალამ ქალო
დავდივარ დაგექებ, არსად დამემალო,
თუ გიპოვე იცოდე
გულში ჩაგიკრავო.
და არასდროს, გაგიშვებ,
რომ არ დამეკარგო,
დაგექებ და გექახი, პაწაწინა
ნეტავ სადა ხარო... ქალო...

ღრთ მოვსა და მარტოები ვიქნებით

დავდივარ და ვერ გპოულვო, გაუჩინარდიო!
გექახი და ხმას, ვერ გაწვდენ,
საით წახვედიო,
მე უშენოდ, სუთქვაც მიჭირს
შვება, ხარ ჩემიო.
სიცოცხლესაც, დაგიტოვებდი,
რომ გახდე, ჩემიო!
არასოდეს, დაგეკარგავდი,
თუ კი, გიპოვნიდიო!
დამიბრუნდი! ნუ მაწვალებ.
ჩემო, სიხარულო,
მე შენს გამო ცრემლები მდის,
და გთხოვ, მაპატიო.
არასოდეს მიმატოლო!
ჩემო, სიყვარულო.

2011 წელი 27 აგვისტო

პარლივით ჰყვავის კვლავ ჩემი ბული

შემოდგომის, სადამოა მშვილდი,
დენის ხაზებს, შემომკდარა ჩიტი,
კარგი, აღარ მიგატოვებ მართო.
მე უშენოდ, ვეღარა ვძლებ კარგო.

უშენოდ არ მინდა

უშენოდ არ მინდა არა.
ცას ვარკსვლავები სწვდება,
უშენოდ გიტარაც სტირის,
უშენოდ სტრუნები სწვდება
გიტარა გეძახის გეძახის.
შენი ხმა სწვდება ყველგან
დაბრუნდი კარგო დაბრუნდი,
ჩვენ შენი ყოველთვის გვჯერა,
გიტარა, გიტარა, გიტარა,
ჩვენი ხმა სწვდება ცას.
დაბრუნდი უშენოდ არ გვინდა,
დაბრუნდი თუ ღმერთი გწამს.

უპანასკნელი მზერა

წადი, იქნება დამავიწყდე.
დამავიწყდეს, შენი მზერა,
უშენობას გადავიტან,
მოლაღატეს ვერ ავიტან,
მიკვირს კარგო, სხვისი
როგორ გჯერაა...
წადი, წადი, დაგილოცავ გზებს...
მიკვირს, ღამით როგორ,
გძინავს შეენ...
მაგ შენ მზერას, ვეღარ ვიტან,
დამივიწყე, დამივიწყე, მევე...

მე მინდა კარგო გაგიზიარო,
ჩემი ოცნება და ჩემი დარდი.
ყოველი ფიქრი, მოქრის კვლავ შენსკენ.
მივექანები მორვეისაკენ.

მინდა, დარდის გაქარვება,
და მე, ამ წერთ, ნაღველს ვიქარვებ.
თან მომავლისთვის, ვტოვებ ჩემს ნაწერს.
(აღბად ვიღაცა გიუსაც მეძახის)
მოცლილია და ამიტომაც წერს.
(არა ძვირფასო, რომ არ გავეიჟდე
მე ამიტომ ვწერ).

ჭკუა შეშლილი, დღესაც ბევრია,
განა ეს კარგი საქციელია?
ამ ყველაფერზე, პასუხს ვინ აგებს?
ეს ყველაფერი გასარკვევია.

შემოდგომის ქარი

შემოდგომის ქარიანი დღე იყო,
ქარს ფოთლები, თან მოჰყვებოდა...
მე ნელ-ნელა, მივდიოდი სკოლაში,
შენზე ფიქრი, არ მასვენებდა,
დღეა თუ ღამე, სკოლა თუ სახლი,
შენზე ფიქრები, თავს არ მანებებს,
არ ვიცი ისეთი, რა მოვახერხო,
შენზე ოცნება, რომ დავივიწყო.
სჯობდა საერთოდ, რომ არ გამეცანი,
და შენი სახე, ლანდად არ მსდევდეს.
გადამავიწყე გაკვეთილები,
ბევრი ოცნება, შენზე დამიმსხრიე,
ეს ნორჩი, გული მონად აქციე.
რა დაგიშავე, კარგო ასეთი,
ჩემი ბავშობა, მსხვერპლად მიქციე.

რა მშვენება ხარ

რა მშვენება ხარ, მზის სხივსა ჰგავხარ,
როცა ანათებ, ვარსკვლავსაც ჰგავხარ,
თვალს რომ გაახეღ, მაფორიაქებ,
შენ როცა გხედავ, კანკალას ვიწყებ.
რა მემართება, თვითონ არ ვიცი,
შენს დანახვაზე, მტანჯავს ალები,
რომ მიბრიალებ, ღამაზე თვალებს,
ნუთუ ძვირფასო, არ გებრალები?
ჩემი თვალები, სხვას ვედარც ამჩნევს,
მხოლოდ, შენ ერთი, მგონიხარ ქვეყნად.
მიყვარხარ მეთქი, შენ ეს არ გესმის,
რომ მოვახერხო, ვედარც მე ვხვდები.

2011 წელი 3 სექტემბერი

მე გული მტკივა

მე გული მტკივა არ მშველის წამალი
ჩემი წამალი, შენი გულია,
დამიგდე ყური, და მომისმინე
ჩემი მტანჯველი სიყვარულია.
მე მარტო, ყოფნა ბოლოს მომიღებს
გულს მიკლავს, შენი მწარე სიტყვები.
ნუთუ შენს ნატვრას! შევეწირები?
მე გული, მტკივა, შენ მშველი მხოლოდ,
დანახვის დღიდან, სულ შენზე ვფიქრობ.
ჩემო, იმედო და ჩემო მხსნელო,
ტკბილ სიტყვებს, ჩემთვის თუ გამიმეტებ
ადარ მოკვდები, აღბად არასდროს,
ჩემი, სიცოცხლე შენ ხელთ თამაშობს.
ნუ გამიმეტებ, ჩემო ღამაზო.
მე გული, მტკივა მომეც წამალი,
და თუ მოკვდები, ცრემლებს ნუ დაღვრი.

შემოღობის ვარდები

მინდა დავკრიფო, ეზოში ვარდები,
იცოდე კარგო შემიყვარდები.
ეზოში ვარდები, ისევ იშლება
მინდა დამიძახო პატარა ფერია.
შენ ჩემო ძვირფასო, პატარა ფერიავ.
ჯერ პატარა ხარ, ალბად სიყვარული,
შენთვის ძნელია.
ეზოში ვარდები, შენს მოსვლას ელიან,
უშენოდ ცხოვრება, ძნელია ძნელია.
გულიც მინდა, რომ შემოგთავაზო,
ჩემო ძვირფასო, პატარა ფერიავ.
უშენოდ ცხოვრება, იცი რა ძნელია?
მინდა მოხვიდე, დაკრიფო ვარდები,
ხომ იცი, ვარდები სხვადასხვა ფერია,
ვარდები გელიან, ვარდები ჭკნებიან,
ჩემთვის უშენოდ ყოფნა...
ცხოვრება ძნელია.

მოუცლელი ბავშვი

ქარი არხევს, ნაძვის ტოტებს,
წვიმა ნაზად, თმებს გისველებს.
ქოლგის გაშლას, ვეღარ ასწრებ,
ქარი ქოლგას გაიტაცებს,
შენ ღამაზო, გულმოსულო,
ეშურები სახლისაკენ.
მე კი ვდგევარ, ქარ-წვიმაში,
შენ ვერც მამჩევ, ალბად მაშინ.
სულ ჩუმ-ჩუმად, გითვალ-თვალე,
შენზე ფიქრი არ მასვენებს,
დღე და ღამე.
ყველაფერი დამავიწყე,
მარტო მახსოვს შენი სახე.
ლოდინი ჩემი, უსასრულოა,
შენთვის კი სწავლა,
ყოველთვის კარგი.

მაგრამ მე კვლავაც, დაგელოდები,
ჩემთვის ძვირფასო პატარა მარი.

ბადრი მთვარე

ბადრი მთვარე, გულს მიხარებს.
ცაზუ, ვარსკვლავებს ანათებს,
მე ხომ, მთვარეს შენ გადარებს,
რადგან ღამე მიყვარს მთვარე.

ვარსკვლავები, კვლავ ჩნდებიან
ჩვენს ლურჯ ცაზე.
მე კი, როცა გაგიცანი,
იყო ალბად, კარგი მთვარე,
ამიტომაც შეგიყვარე,
და მე თვითონ, გარკვემევ მთვარეს,
მთვარესავით ანათე და მთვარესავით
შემიყვარე.
ჩემო მხსნელო გაიხარე.

შენ ჩემო ბედის ვარსკვლავო

შენ ჩემო ბედის ვარსკვლავო,
ამომავალი მზე ხარო,
ნეტავ იცოდე, შენ ჩემთვის
უძვირფასესი რომ ხარო.
და ამავე დროს, წყარო ხარ,
შენ ჩემი სიცოცხლისაო,
მინდა იბრწყინო, იხარო,
და ვარსკვლავებთან იმრავლო.
ათასჯერ გეტყვი, მიყვარხარ,
შენ ჩემო ბედის, ვარსკვლავო.
გზა გამინათე, ერთად ვიაროთ
მთელი მსოფლიო, შემოვიაროთ,
საქართველოში, ბინა დავიდოთ,
და სამუდამოდ, ერთად ვიაროთ.

2009 წელი 15 მარტი

ჩემო უფლისწულო

დღეებმა წაიღო, ჩვენი შეხვედრები.
ნუთუ მიმატოვებ და კვლავ ვერ მიშველი,
მიყვარხარ, ძვირფასო შენ როდის მიხვდები,
გული, დაიღალა ამდენი ფიქრებით,
უშენოდ, ვერა ვძლებ სულ ჩუმად გიცქერი.
შენი გაბრაზება, აზრად არ მქონია
ჩემო, უფლისწულო და თეთრო თოლიავ.

გულმა ჩემმა მამცნო იღუმალება
და ყოველთვის გული მწყდება
რომ ყველანი სულიერი იქით წარმავალია
ნუგეშის თქმა ამაოა
ჩვენ ვერ შევცვლით კანონებს
ქვეყნად არსებულს ცეცხლი წვავს
და ბოლოს რჩება ნაცარი.

არ არსებობს სიცოცხლე სიკვდილის გარეშე

სიცოცხლე, არსებობს მრავლნაირი
ხან მზიანი და ავღრიანი
ხან ტანჯული და ხანაც ხნიანი,
ზოგჯერ დროული, ზოგჯერ უდროო,
კარგი, ცხოვრება, არის ცხოვრება
რასაც ინატრებს ქართველი კაცი,
და ეს ცოხვრება, ძვირად გვიჯდება
სიკვდილით, ამთავრებს ყველას ცხოვრებას
და არ არსებობს სიკვდილი, სიცოცხლის გარეშე.
და სიცოცხლე, სიკვდილის გარეშე,
დასაბამიდან ასე მოდის, ჩვენი ცხოვრება.
ასეთ ცხოვრებას, ეგუება კაცობირობა
ღმერთის ნებაა ყოველივე ჩვენი ცხოვრება.

პროფილის ღრვა

ათი საათია პროფილი იწეება
მე კი მენატრება ბავშვების ყოფნა.
სახლში მარტო ვარ...
კრესლოში ვზივარ,
ვუსმენ პროფილს და სევდა მომერია,
ყველა ჩემს გარდა ბედნიერია
თვალები ცრემლით დამესვებია,
ჩემი შვილები მომნატრებია,
მათი ბავშვობა გამსხსენებია,
ის იაფნანა მომნატრებია,
როცა ძილის წინ მე მიმღერია,
და ჩემს პატარებს ჩასძინებია.
ყველა წარსული მომნატრებია
რაც ჩემ ოჯახთან გადამხდენია.
ეს არ მოხდება ძვირფასო მაგრამ,
მე კი ძალიან მომნატრებია.
2011 წელი 1 სექტემბერი

პანო

სუყველას რომ გვაკრიტიკებ,
გოგრას მიგიგავს თავიო.
შენი ხუმრობა, სულ არ გვწყინს,
შენ არ გაგიქრეს თავიო.

ბრუნავს და ტრიალებს ბორბალი

ტრიალებს, ბრუნავს ბორბალი,
იღბლიანი, გეყავს მრავალი,
საჩუქრებიც, გვაქვს მრავალი,
ღუტას, ხუმრობაც გვამშვიდებს,
შორენა, ხიბლავს ყველასა,
მათთან, მისული სტუმრები,
დაგვიტრიალებს, ბორბალსა,

ყველას, ვუსურვებთ მშვიდობას,
და მუდამ, ბედნიერებას.
ღმერთი, გელოცავდეს ყველასა,
ვინც, ატრიალებთ ბორბალსა.

2011 წელი 5 სექტემბერი.

ღუბას ბორბალი

ბორბალი ბრუნავს იღბლიანისა,
დატრიალდება ბორბალი ჩვენთვის,
და ყველა სიტყვას თუ გამოიცნობ
იღბალი გვაქვსო უეცრად იტყვი.
გოგოებია ძაან მაგარი,
და საჩუქრებიც მოაქვთ მაგარი,
ვისაც უღიმის, ბედის ბორბალი,
მან კარგად იცის, ცხოვრების ფასი.
ღმერთის წყალობა გვქონდეს ყოველთვის,
ჩვენი ცხოვრების გზაზე.
სადაც ვიქნებით უფლის წყალობით,
სიყვარულია ყველგან მთავარი.

მეგობარი

მეგობარი შინ და გარეთ
მეგობარი ყველგან გვიცავს,
მეგობარი ჩვენ ყოველთვის გვჭირდება...
უმეგობროდ სიცოცხლე, ქვეყნად არ შეიძლება...
მეგობარი იმედია, კარგო ჩვენი ცხოვრების,
რჩევებს გვაძლევს, ყველგან გვიცავს,
კარგ მეგობარს, ჩვენც დავიცავთ,
წითელ ღვინით სადღეგრძელოც ითქმება...
მეგობარი ჩვენ ყოველთვის გვჭირდება...

სახელი ბიორბი

სახელი გიორგი, ძალიან მიყვარს.
პატივსაცემად, ეკლესიისა.
ყველა გიორგი, კარგი მგონია.
წმინდა გიორგი, პატივსაცემად,
ჩემს ბევრ ნათესავს, გიორგი ჰქვია
ყველა კეთილი, ძალიან მიყვარს.
გამონაკლისი, არც შენ იქნები,
გაცნობის დღიდან, უფლება არგვაქვს
მეგობრები, რომ მაინც არ ვიყოთ,
ჩემ მოსაგონრად, ამ ლექს შენ გჩუქნი.
ამით მიხვდები, რა კეთილიც ვარ.
ყველა, პირობას წმინდად ვასრულებ,
სიტყვას, გავექცე არ შემიძლია.
და მე, მოვითხოვ პატივის-ცემას,
რადგან სახელი, გიორგი გქვია.
წმინდა გიორგის, ვერ შეგადარებ
რადგან ის მხოლოდ ერთად-ერთია.

ყოველთვის მჯეროდა შენი

მეგობრად გთვლიდი, ძლიერ მიყვარდი,
უსიტყვოდ მჯეროდა შენი.
მითხარ, რა მოხდა, რად მიმატოვე,
დღეს რატომ, აღარ მშვეელი?
რად დამიტოვე, გულში იარა.
ამოუცნობი სევდა, ნაღველი,
რა გაწყენინე, მითხარ ასეთი.
რომ დამიტოვე და ჩუმი ვახვედი,
მე ხომ, ყოველთვის მჯეროდა შენი.
დაბრუნდი კარგო, რად აღარ მშვეელი
მინდა ამიხსნა, ეს ყველაფერი,
თუ გაწყენინე, გთხოვ მაპატიო.
უშენოდ აზრი დაკარგა ცხოვრებამ,
მინდა დაბრუნდე, ჩემო ქონებავ.

აბა ჩქარა მწვადებიო

ნეტავ კარგო, რა ხდება,
დღეს ბიჭები, რად თვრებაო,
– მომიტანეთ ყანწებიო,
გადავკეცოთ ბარებიო.
ერთი ჭიქაც არ დაიკლოთ,
მე ამაღამ დავთვრებიო.
აბა ჩქარა მწვადებიო,
გავაგიჟოთ ქალებიო.
მიდის მოდის, ბიჭებიო,
მწვადები და ხინკლებიო.

სიმღერა „რა მაგარია“

რა მაგარია, შენთან ყოფნა, რა მაგარია.
და მე ყოველთვის, შენი ნახვა, სულ მიხარია,
ჩემო სამშობლოვ, ჩემო მიწავ,
მუდამ იხარე,
შენ ქართველების, საიმედო
მშობელო მხარე,
შენს გორიან მთებს,
ლამაზ გორიან მთებს,
ლამაზ მინდვრებს, რა დამავიწყებს.
იხარე და იღღერძქელე, მრავალჟამიერ,
2009 წელი 15 მარტი

მზე და მთვარე

დღეს რა ლამაზად ანათებს,
ჩვენს ცაზე, მზე და მთვარეო.
ყველა ქართველი, ჩვენი მზით
უფალო გაახარეო.
მწამს რომ, არასდროს ჩაქრება
ჩვენს ცაზე, მზე და მთვარეო.
საქართველოში, მზე და ზღვა
ტურისტებს გაახარებსო.

მუდამ იხარე, ანათე ჩვენს ცაზე
მზე და მთვარეო.
მტერი, ვერასდროს გვეჯობნიდეს
და მუდამ, ჩვენ გვახარეო.

ქვეყანაზე რაც კარბია

ქვეყანაზე რაც კარგია,
ყველაფერი კარგია.
და რაც რამე მაგარია,
ყველაფერი კარგია.
შენი შრომით, რასაც იძენ,
ყველაფერი კარგია,
და თუ რამეს, ქარი მოგვცემს,
ყველაფერი ყალბია,
ქარი რასაც მოგართმევს,
ისევ თვითონ, წაგართმევს.
ეს ყოველთვის ასეა,
ამიტომაც იშრომე,
შრომას ნუ დაიხარებ.
ეს ყველაზე ნაღდია,
და თუ რამე, შეგიძლია,
ეს ყოველთვის კარგია.

უშენოდ არ მინდა არა
ცას ვარსკვლავები სწყდება
უშენოდ ეს გული კვდება.

უშენოდ არ მინდა არა,
ცას ვარსკვლავები სწყდება
უშენოდ ბუნებაც სტირის
ხეებს ტოტები ტყდება,
დაბრუნდი კარგო დაბრუნდი,
ჩემი ხმა სწყდება ცას,
დაბრუნდი, უშენოდ ვერ გაგძლებ...
დაბრუნდი, თუ ღმერთი გწამს.

თებერვალი

ჩიტუნები ჟრურტულევენ
თებერვალი დადგაო,
გაშიშვლებულ ხისტოტებზე
ჭრელი ჩიტი დაჯდაო
სიცივეა და ქარია,
ყველას ქურთუკი აცვია,
თებერვალია ძვირფასო
მიტომ უბერავს ქარია.
ფიფქები მოდის ციდანა
ღამით ათეთრებს ველ-მინდვრებს
იხარე შენ ჩემო კარგო
გილოცავ დაბადების დღეს.

ნუ კარგავ დროს

ცხოვრება ისედაც უმნიშვნელოა,
რაც შეიძლება კაცმა აკეთოს,
მხოლოდ სიკეთე, არ დაგავიწყდეს,
ნუ კარგავთ დროს, ძალიანა გთხოვთ,
ყოველი წუთი, ღმერთისთვის ფასობს.
რასაც დათესავთ, იმას მოიმკით
ჭკვიანი კაცი, ყოველთვის ამბობს,
ყველა ჩვენს ნაბიჯს ღმერთი ამოწმებს,
ძალიან ჩქარა და უმნიშვნელოდ,
მიისწრაფიან წლები, ყოველთვის,
ღამეს დღე მოსდევს, დღეს ისევ ღამე,
შედეგი მხოლოდ ჩვენ გვეკითხება.
დაიმასხოვრე, მხოლოდ სიკეთე,
ღმერთმა შეცდომა რომ მოგიტევოს,
ნუ კარგად დროს თესე სიკეთე,
შენი მომავლით მუდამ იკვებნებ.

პოეზია

გულმოწყალებას აფიშირება
არასდროს სჭრიდება,
უფლის თვალში გამოიჩინე მადლიერება.
და დაეხმარე ყველას, ყველას სულ
განურჩევლად,
ადამიანმა უნდა თესოს, მხოლოდ სიკეთე
უფალმა, რომ მიუტევოს ყველას, შეცდომა.
უწესრიგობას მოერიდეთ ქვეყნად სულყველა.
2009 წელი 16 მარტი

წითელი ვარდები

სულ მუდამ ვკრიფოთ, წითელი ვარდები,
რადგან ვარდები, ჩვენ მუდამ გველიან.
წითელი ფერი, სულ მუდამ გვიყვარდეს,
რადგან წითელი, მშვიდობის ფერია,
ეკლები, არასდროს არ შეგვსობოდეს.
ეკლები, ჩვენთან არც უნდა ხარობდეს,
ჩვენ ვარდებს, ვაშენებთ, სიკეთეს ვთესავთ,
ამიტომ ვარდები, გვიმრავლოს ღმერთმა.
ვარდები, გველიან, მშვიდობა ჩვენია,
ვაშენებთ ვარდებს, წითელ ფერიანს.
ეუმაღლოთ უფალს, რომ საქართველო მხოლოდ ჩვენია.
ღმერთმა გვიმრავლოს ჩვენი ერია.
და მოგვაშოროს ყველას მტერია.

ყველაფერი ჩაივლის ჩვენ გვჭირდება ღრო

მინდა ყველამ შეიგნოს,
მტრობა გადაივიწყოს,
ვთესოთ მხოლოდ სიკეთე,
ამ ყველაფერს წაიღებს,
ღღეები და კვლავ წლები,
ჩვენ გვიჩვენებს, შედეგებს,
რასაც დასთეს მოიმკი.
და დროს ვერ დააბრუნებთ,
ხალხმა უნდა, ვიკითხოთ ღღეს
სიკეთე რა ვქენი?
ყოველი ღღე, იქნება ჩვენი შემოქმედების.
ღმერთი ყველას დაჰყვება
ეს ღღეა, თუ ღამე,
ყველას მოგვეკითხება
(სამსჯავროზე წარსდექ?)
უფალი შეგვიწყალებს.
რადგან მწყალობელია
შეწყალებას გვასწავლის აკაკი
თუ ილია.

გულმოწყალებას აფიშირება
არასდროს სჭირდება

ცხოვრების დინებას ვერაფერი
ვერ შეაჩერებს, ცხოვრება გრძელდება

ისე მოექცევი ადამიანებს,
როგორც შენ გინდა მოგექცენ.

ეს სამყაროა, ძალიან რული,
ბოროტი, სული ყოველ წუთს, თან გსდევს,
დაიმასხოვრეთ, იწამეთ ღმერთი
და გადაგარჩენს, უფალი ჩვენი.

2011 წელი 21 მაისი

ამ თეთრ ფურცელზე

ამ თეთრ ფურცელზე
ყოველ ჩემს სიტყვებს
ვქარგავ და ვქარგავ,
ღამაზად, სათქმელს
ვცდილობ, ჩემს ფიქრებს,
ახლდეს სიკეთე.
და ყოველი დღე, ვითხოვ სიახლეს
მე უფალს, შევთხოვ,
ქვეყნად, სიმშვიდეს.
მუდამ გეფარადეს ღნერთის სიწმინდე.

ახალგაზრდობა

ახალგაზრდობა, გრნობებით სავსეა,
ოცნებობ ყოველთვის, იყო ღამაზი.
ცხოვება გექონდეს, მშვიდი და წყნარი,
სამყარო იყოს, წესრიგიანი,
საქართველო, კი თავისუფალი.
მაგრამ ეს მხოლოდ, ფანტაზიაა,
სამყარო, რთული და სასტიკია.
თითქმის პრობლემა, აღარ გველევა.
მოგენატრებია, მშვიდი ცხოვრება,
ვაშენებთ, ვანკგრევთ, ვაშენებთ ვანგრევთ.
ეს ყოველივე, მოგვბეზრებია,
და ყველაფერი ამის შედეგად
ახალგაზრდობაც, მოსაწყენია.
პრობლემებს ალბად კვლავაც გაუზღებთ
სიცოცხლე, მაინც სასურველია.

ჯერ პატარა ხარ

ჯერ პატარა ხარ და ცხოვრებას,
ლამაზი ფერებით ხედავ.
შორს, არ წახვიდე, მომენატრები,
მე შენზე ფიქრებს ვბედავ.
ასე მგონია უშენობას,
ველარ გაუძლებ ვერა,
გული გეძახის,
და დამიბრუნდი,
უშენოდ ვერ ვძლებ ვერა.
უშენობას ველარ ვიტან,
ალბად დარდით გადამიტან,
გაიხსენე ბედნიერი წელი,
დამიბრუნდი ჩემო კარგო,
მე ყოველ დღე გელი.
პატარა ხარ და ცხოვრებას,
ლამაზი ფერებით ხედავ,
შორს, რომ წახვიდე მე უშენოდ
რა მეშველება ნეტავ.

2011 წელი 21 აგვისტო

ცისარტყელა

ცისარტყელა, ხომ შვიდი ფერია,
7 დღე არის, ამ ცხოვრებაშიც,
ღმერთმა, ეს კვირა კაცისთვის შექმნა,
ვაღდებულნი ვართ ვუსმინოთ ღმერთსა.

ვარდები ღაგვრიზე კარბო

მოგართმევ მთელი გულით,
მიყვარხარ ძლიერ ძვირფასო,
შენია თაიგული.

გილოცავ დაბადების დღეს,
შენია ჩემი გული,
მიყვარხარ ჩემო კარგო,
გთხოვ, აღარ დამეკარგო.
მიყვარხარ ძლიერ, ძლიერ,
ჩემო პატარა ქალო,
ნუ მიმატოვებ მე შენ,
გთხოვ რომ შემეყვარო.

რა მშვენება ხარ

რა მშვენება ხარ, მზის სხივსა ჰგავხარ,
როცა ანათებ, ვარსკვლავსაც ჰგავხარ,
თვალს რომ გაახეღ, მაფორიაქებ,
შენ როცა გხედავ, კანკალას ვიწყებ.
რა მემართება, თვითონ არ ვიცი,
შენს დანახვაზე, მტანჯავს ალები,
რომ მიბრიალებ, ღამაზე თვალებს.
ნუთუ ძვირფასო, არ გებრალეები?
ჩემი თვალები, სხვას ვეღარც ამჩნევს,
მხოლოდ, შენ ერთი, მგონიხარ ქვეყნად.
მიყვარხარ მეთქი, შენ ეს არ გესმის,
რომ მოვახერხო, ვეღარც მე ვხვდები.

2011 წელი 3 სექტემბერი

იმედის რწმენით იარე

იმედის რწმენით იარე ქვეყნად,
შემოიარეთ, მთელი სამყარო.
სიცოცხლე, მართლაც საამურია,
მასზე ძვირფასი, ქვეყნად არ არის.
გალამაზებულ, სამშობლოს რა სჯობს,
არ მოგწყინდება, სულ რომ იართო.
მისი მშვენება, ახარებს ყველას,
თვალს, ვერ ვაშორებ,
სულ, ვიწყებ ცქერას.
დალოცვილ იქნას, ღმერთისგან ყველა.
2011 წელი 8 სექტემბერი.

ჩიტუნები

დენის, ხაზებს შესევიან ჩიტუნები,
დილით, ადრე ჭიკჭიკებენ, დაბალ ხმაზე,
მე, კი ვუსმენ, გარინდებული აივანზე.
გამახსენდა, კარგო შენი, ხმის სინაზე,
ნეტავ, ისევ დამიბრუნდე, პაემანზედ.
ჩიტუნები, ერთად ვნახოთ აივანზე,
გვიგალობონ, ძველებურად ღამაზ ხმაზე,
მოდო ისევ, გელოდები, აივანზე!
რომ არასდროს, დავივიწყო შენი სახე,
გვევდრები, რომ მე ისევ, დამიძახე,
გელოდები, ჩემო აკრგო, დილით ადრე,
დამიძახე, კიდევ ერთხელ, დამიძახე.

თოვლი და ზამთარი

უშენობას განვიცდი
დრო ჩვენ ხომ არ დაგვიცდის
ცას მოსწყდება ვარსკვლავი
ჩემი გოგო სად არის.
თოვლია და ზამთარი
სიყვარული მზად არის
მომენატრე ძვირფასო
სიხარული სად არის.
ქარია და ავღარი
აგვერია დაფთარი
შენ როდესაც ვერ გხედავ
ის დღე ჩემთვის არა რის.

ფასი ჯანმრთელობისა

როდესაც ჩვენ კარგადა ვართ,
ბედნიერიც მაშინა ვართ.
რაგინდ ბევრი ფული გვქონდეს,
მთავარია კარგად ყოფნა,
ამავე დროს უფლის ლოცვა,
და კურთხევა ღმერთითა.
ჩვენი შრომით უნდა შევექმნა
სილამაზე ქვეყნისა.
თუ სიკეთეს არ დავთესავთ,
ვერ გვიშველის ღმერთიცა.

2011 წელი 2 თებერვალი

ცხრათვალა მზე

მზეო, მზეო, ცხრათვალა,
შენით, მიწა გამთბარა,
ჩემი, გულიც დაწყნარდა,
შენი ამობრწყინებით.
საქართველოს მზეო,
მიწა გაათბეო,

საქართველოს მიწაზე,
სულ იგიზგიზეოლო...
ქართველი, კაცის გონება,
მუდამ გაათბეოლო...
და შენ საქართველო,
მუდამ იხარეოლო...

იჩქარე; მოსვლა გაგვიანდება,
ცაზე; ინთება ვარსკვლავი.
მითხარ სად მიხვალ
სად გექჩარება
დრო მოვა და ისევ, ვიქნებით
კარგო ჩვენ ერთად,
ეს დამჭკნარი ვარდები,
ისევ გელიან.
აივანზე ჩამომჯდარა თეთრი ფერია,
ეს ცხოვრება, შენს გარეშე არაფერია.

არაფერი არ ახარებს გულს,
შენთან მოსვლა, მე ყოველთვის მსურს.

როცა მთვრალი ვარ

როცა მთვრალი ვარ, მე მაშინ ვიწყებ აღმამავლობას
როცა მთვრალი ვარ, მე მაშინ ვიწყებ გრძნობების
მართვას,
მე შენ მიყვარხარ ჩემო ხალხო და ჩემო ქვეყანა,
მიყვარს, სულ ყველა კეთილ მუსრველი,
მე ჩემი ხალხის ვარ მადლობელი.

ვალენტინობა

თებერვალია უბერავს ქარი,
შენს ნაცრისფერ კაბას ააფრიალებს,
მე მოგილოცავ ვალენტინობას
და დაესწარი მრავალჯერ კარგ დღეს.
მე ვისურვებდი რომ იყო დიდხანს,
შენი მშვენებით მუდამ იხარო,
მე შენი ხილვით არდავიღლები,
ვალენტინობას ბევრს დაესწარი.
და სიყვარული,
დაგვიბრუნდება...

შენო პირველი ხარ, დაუვიწყარი,
აღბად ვერასდროს, დამავიწყდები,
მე ყველა ქალში, შენს სახეს ვხედავ,
ნეტავ სადა ხარ, ძვირფასო ეხლა.
შევალ ტაძარში, სანთელს დავანთებ,
ღმერთს შევავედებ, მუდამ შენ მყავდე.
მიყვარხარ... ერთსა გთხოვ,
რომ შენც გიყვარდე,
და სამუდამოდ, ჩვენ ერთად დავრჩეთ,
მხოლოდ ამას გთხოვ,
ჩემო ღამაზო, არ მიგატოვებ აღბად არასდროს,
აღბად არასდროს.

ვარდის კოკრები მაისს ელოდება
მე კი შენ გელი...
გაზაფხული დაბრუნდება კარგო შენით.
უშენობას არასოდეს ვისურვებდი...
შენ ხომ ჩემი სულის თქმა ხარ. ჩემო კარგო.

მომნატრებიხარ ისევე როგორც
კარგ მდინარეში თევზია,
ნეტავი კარგო ეგ შენი გული
როდის გახდება ჩემია.
მე უშენობას ვერ ვეგუები,
შენზე ფიქრებით ვათენ-ვაღამებ,
როდის მიხვდები როგორ მიყვარხარ,
და როდის მოხვალ ნეტავ ჩემამდე.

შენთან გული დამრჩენია

შენთან გული დამრჩენია,
ეს ყველაზე ძნელია,
მინდა მუდამ, ჩემთან იყო,
შენ ღამაზო ფერია.
შენთან გული დამრჩენია,
და ეს გული შენია.
მინდა კარგად გაუფრთხილდე,
რადგან უკვე, შენია.
ფერია, ფერი, ფერია,
ჩემი გული შენია,
და უშენოდ ძნელია.
ჩემო ფერია,
ფერია, ფერი, ფერია,
მუდამ შენზე ემღერივარ,
ფერია, ფერი, ფერია.

დღე და ღამე შენზე ვფიქრობ
შენზე ფიქრმა, შენზე დარდმა
ღამის გული დაღალა,
დღე და ღამე შენზე ფიქრობ
ჩემო გოგო პატარა.
წითელ ვარდებს დაგიკრეფ
და გულს გაგიხალისებ

შენ როდესაც შემეჩვევი,
სიყვარულსაც გაგიმხელ
მოდი, მოდი ჩემო გოგო.
ყველაფერი ასრულდეს,
დღე და ღამე შენზე ვფიქრობ
შენ კი მაინც ვერ მიგებ,
უშენობას ვერ ავიტან
ჩემო გოგო გაიგე,
მოდი, მოდი დამიბრუნდი,
მარტობა დასრულდეს.

ჩემ სიმღერას სიყვარული ჰქვია

„შენ რას გიშლი, ჩემთვის ჩუმად ვმღერივარ,
იმიტომ რომ, მე დღეს ბედნიერი ვარ,“
ჩემ სიმღერას, სიყვარული ჰქვია.
უსიმღეროდ სიცოცხლე, რაღაც არ შემიძლია,
ყვავილების ბაღნარს დაგკრეფ,
და შენსკენ გამოვიტაცებ,
ჩემო გოგო, ჩემი ქინები,
მერე გულს შემოგვთავაზებ,
შენს სიმღერას, მუდამ დავწერ,
ჩემ სიმღერას, სიყვარული ჰქვია.
შენ რას გიშლი, ჩემთვის ჩუმად ვმღერივარ,
იმიტომ რომ ერთად, ბედნიერი ვართ.

რა ყოფილა სიყვარული

შენ ჩემს გულში, ისარივით გაიარე,
და ვერასდროს, მომიშუშებ ნაიარევს,
ბადესავით, დამიგლიჯა, მკერდში გული,
რა ყოფილა ეს ოხერი სიყვარული.
გოგოვ, გოგოვ, შე უღმერთო,
რად არ გჯერა, სიყვარულის.
როგორ ვითხრა, რომ მიყვარხარ.
გამიწამე, ნორჩი გული.
ბევრს არ ვითხოვ, მიპასუხე,

ოდესმე თუ შემიყვარებ.
კვლავ მომირჩენ ნაიარევს.

დამჭკნარ იებს შენი სურნელი შერჩენია

მე ვცდილობ, მიყვარდე.
ყოველწუთს გიხსენებ,
შენს სახელს, მუდამ ხშირად ვიხსენებ,
დამჭკნარ იებს, შენი სურნელი შერჩენია.
გთხოვ დამიბრუნდე, ჩემო ია.
უშენობა, რა ძნელია, მარტო ყოფნას, ნუ
შემაჩვევ,

გევედრები, ჩემო ია.
დამჭკნარ, იებს შენი სურნელი, შერჩენია.
ძალიან, მიყვარხარ, ჩემო ია.
უშენობა, რად მინდა,
დამიბრუნდი, ჩემო ია.
დამჭკნარ იებს, შენი სურნელი, შერჩენია.
დაბრუნდი გთხოვ ჩემო ია.

ცივა ცივა როგორ მცივა,
ქარი ფოთლებს გაიტაცებს,
მე ლამაზო შენზე ვფიქრობ
ეს დღეა თუ ბნელი ღამე,
ქარი არხევს ჭადრის ტოტებს,
მე კი შენი სახე თან მსდევს,
დავლევ ღვინოს დარდს ვიქარვებ,
ვერ ვივიწყებ შენს შავ თვალებს.

2010 წელი 10 თებერვალი

სამღერებდა ღემა შეჟნაღა

სახხერე

მეორე დედავ, სახხერე...
სულ მინდა მუდამ გიცქირო...
შენი, ლამაზი ბუნება...
გამომიკეთებს გუნებას...
მეორე შენი მსგავსება,
მე ქვეყნად არ მეგულება...
ხალხი, გყავს მეტად ლამაზი...
თვითონ შენ, გვიქმნი სამოთხეს,
მიყვარხარ, ძლიერ მიყარხარ...
არასდროს დაგთმობთ, ძვირფასო...
ყველაფერი, ხარ ჩვენთვის...
ამიტომ, მეც გიმღერი.
სახხერე, შენ ხარ მშვენიება...
უშენოდ, არ მეშველება...
შენ შემაყვარე სამშობლო,
სიამაყე ხარ ჩემი...
სადაც არ უნდა ვიყო...
მე სახხერისთვის ვმღერი...
აქ დავიბადე შენთან,
აქვე ვიქნები შენთან,
არასდროს წავალ შენგან,
მეორე დედა შენ ხარ.
2011 წელი, 29 სექტემბერი

დატანჯული საქართველო

საქართველოზე, სიმღერას ვერვინ დამიშლის,
საქართველოს სიყვარულში
კვლავ დავიწვები!...
საქართველოს, კუთხე კუნჭულს,
იმდენს ვუმღერებ, სანამ თვითონ
მე სიმღერით არ დავიღლები...
მაშ, გაუმარჯოს, საქართველოს...
ყანწი ავწიოთ,
ქართველნის სადღეგრძელო არ დავივიწყოთ...
ღვთისმშობელმა მისი კალთა გადაგვაფაროს...
დატანჯულო საქართველო,
ღმერთმა დაგლოცოს...
მის.: მაშ, გაგვიმარჯოს ქართველებო...
დავცვალოთ თასი...
ჩვენი, მზე და ჩვენი მთვარე
მუდამ იქნება...
ქართველების, გამრავლება ინებოს ღმერთმა
საქართველოსა დიდება, კვლავ ელოდება...
2010 წელი, 1 მაისი

ქუთაისო ღამაზო

ქუთაისო, ქუთაისო, ღამაზო...
მე მინდა რომ, გული შემოგთავაზო...
რა კარგი ხარ, შენ ძვირფასო...
შენით ყველა, სულ ამაყოფს...
ქუთაისო, ქუთაისო, ღამაზო...
მე მინდა, რომ დარდი გაგანდო...
შენზე ფიქრი არ მასვენებს, არასდროს...
და მშვენება, შენი მუდამ მახარებს...
შენი ხიბლით, სულ ახარებ პატარებს...

საქართველოს, სიამაყე შენახარ...
ტურისტების, მიმზიდველი შენახარ...
არასოდეს, არ დაკარგო მშვენიება...
ღმერთი, შენთან სამუდამოდ იქნება...
არასოდეს, არ გაგიქრეს დიდება...
შენთან ყოფნა, ჩვენ ყოველთვის გვჭირდება.
ქუთაისო, ქუთაისო, ღამაზო...
ქართველების, საიმედო ქალაქო...
როგორ მინდა, შენით რომ ვიამაყო...
ქუთაისო, ქუთაისო, ღამაზო...

უშენოდ არ მინდა

უშენოდ, არ მინდა არა,...
ცას ვარსკვლავები, სწყდება...
უშენოდ, ბუნებაც სტირის...
შენს გამო, ეს გული კვდება,...
მე შენ გეძახი, გეძახი!...
ჩემი ხმა, სწყდება ცას,...
დაბრუნდი, უშენოდ ვერ გავძლებ,...
დაბრუნდი, თუ ღმერთი გწამს...
მის.: მე შენ, გეძახი, გეძახი...
და ვერ, გაგონებ ხმას...
შენს გამო, აღმად მოგკვდები...
რა მეშველება რა...

2011 წელი 20 სექტემბერი

ისევ ამოვა მზე

ისევ ამოვა მზე,
და კვლავ გიმღერებ მე.
ბაღში, დაკრეფილ ყვავილებს,
მოგართმევ, ლამაზ დღეს.
მიყვარხარ, მეტი რა გითხრა,
რით ვერ, გამიგე...
გულს მიკლავს, შენი სიშორე,
შენზე ფიქრს, მე ვერ ვიშორებ.
მის.: ფიქრები, მწარე ფიქრები,
ერთად ვერასდროს, ვიქნებით
მომკლავს მე, შენი სიშორე,
შენზე ფირს, მე ვერ ვიშორებ.

2010 წელი 10 ივნისი

ჩემო გოგო პატარა

შენზე ფიქრმა, შენზე დარდმა,
ჩემი გული დაღალა,
დღე და ღამე, შენზე ვფიქრობ,
ჩემო გოგო პატარა...
წითელ ვარდებს, დაგიკრეფ,
და გულს, გაგიხალისებ.
შენ როდესაც, შემეჩვევი,
სიყვარულსაც, გაგიმხელ.
სხვას, ყველაფერს გადავიტან,
უშენობას, ვერ ავიტან,
ჩემო, გოგო გამიგე...
მის.: შენზე ფიქრმა, შენზე დარდმა,
ჩემი გული, დაღალა.
დღე და ღამე, შენზე ვფიქრობ,
ჩემო, გოგო პატარა.

2010 წელი 10 ივნისი

ჩვენი ჯარისკაცები

მე სცენაზე, დღეს პირველად ვმღერივარ,
იმ ბიჭების, დიდი მადლობელი ვარ.
ვინც იბრძოდნენ, გაქანებულ ომის ცეცხლში.
თავს სწირავდნენ, მხოლოდ ჩვენთვის
მხოლოდ ჩვენთვის.

მის.: ჩვენი ნამდვილი ვაჟკაცები,
რა გმირულად, იბრძოდნენ
საქართველოს, ტანჯულ მიწას
სიკვდილამდე, იცავდნენ.
ციდან, მტრის თვითმფრინავები,
სასიკვდილოდ გეწირავდნენ,
მოვეფეროთ, ჩვენ გმირებს!
გაეუბრთხილდეთ, ჩვენს შვილებს...
ჩვენი ჯარისკაცები, ნამდვილი ვაჟკაცები
(ნამდვილი ვაჟკაცები)
ღმერთო! დიდხანს გვიცოცხლე...
ჩვენი ჯარისკაცები...

2010 წელი 12 ივნისი

მიყვარხარ და მეყვარები

სიმღერას შენსას, ვერვინ დამიშლის,
ჩემო, სამშობლო მხარე...
შენი მიწა და შენი, მზის სხივი,
მუდმივად შევიყვარე...
ჩვენს მიწას,
კარგო ვერვინ წაგვართმევს,
გაეუფრთხილდებით ყველა...
მიყვარხარ და მეყვარები,
სიცოცხლეზე, მეტად...

2011 წელი 25 იანვარი

სიმღერა ბათუმზე

უშენოდ, არ გვინდა არა,
ცას, ვარსკვლავები სწყდება...
მე შენ გიმღერი ბათუმო,
მეორე დედა, შენ ხარ!...
შენთან მოსული სტუმრები,
ბულვარში მღერის ყველა...
ღმერთი, გფარავდეს ყოველთვის,
შენთან, იჩქარის ყველა...
სიამაყე ხარ ჩვენი...
და სილამაზე ერის.
გვიყვარხარ, ჩემო ბათუმო,
ამიტომ, შენ გიმღერით...
შენი ზღვა, ყოველთვის თბილია,
მიმზიდველია, ქვეყნის...
შენთან, მოსული სტუმრები,
ჯანსაღ, ცხოვრებას ელის...

არ მომკვდარხარ

სიო თითქოს, ეპარება ფოთლებს...
შემოდგომის, ქარმა დაუბერა,
შენ აღარ ხარ, მენატრები კარგო...
6 ოქტომბერს „დაბადების დღე გაქვს“.
24-ის, გახდებოდი კვლავ შენ...
შარშან ამ დროს, გილოცავდით ამ დღეს.
ჩვენ უშენოდ, რადგვითენება კარგო:
შენთან ყოფნას, მე ყოველდღე ვნატრობ.
„დედის ლოცვა“ დაგიმშვიდებს სულს...
შენთან ყოფნა, მე ყოველთვის მსურს.
კარგი იყავ, ანგელოზსა ჰგავდი...
„არ მომკვდარ ხარ.“

ვერ გივიწყებ წამით,...
დაგვლოცე და იფრიალე ცაში...
შენ სულს კარგო, არ სჭირდება ქარი...

შენ სიყვარულს დრო მიეცი

გოგონას თვალებში, ცრემლი ჩნდება
სიყვარულს, ელოდა და ღმერთს, ევედრებოდა,
სანთელი, კი ტაძარში, ისევ ჩუმად ქრებოდა!...
ბიჭი, ჩუმად ლოცულობდა,
უფალს, ეხვეწებოდა...
რომ თავისი, სიხარული,
კვლავაც დანბრუნდებოდა.
„შენს სიყვარულს“, დრო მიეცი...
მკურნალია, გულის...
არასოდეს, არ აჩქარდე.
მოვა სიყვარულიც.
ღმერთო, ყველას გაუმართლე.
ღამაზ, სიყვარულში,
არასოდეს, დააღონო,
პაწაწინა, გული...
ეს გოგოა, თუ ბიჭია,
ჰქონდეს, სიხარული.

ვიცი რომ გული გტკინვა

ვიცი რომ, გული გატკინეს,
არ დაბრუნდები, არა...
მაგრამ, რა უყო, მკვდარ გულს...
ვერ, გავამთელე ვერა...
შენ, აღარ მოხვალ, არა
უშენოდ ეს, გული სტირის...
რა ვქნა, რით გავახარო...

არაფერი უხარია, ჩემს გულს
თითქოს, დროც კი გაჩერდა...
უშენობა რა ძნელია,
მოხვალ, მე ისევ მჯერა.
მის.: ვიცი, რომ გული, გატკინეს.
არ დაბრუნდება არა,
მაგრამ რა, ვუყო მკვდარ გულს.
აღარ, ცოცხლდება არა.

ვერ უშენობა ვერა

უშენოდ არ მინდა არა,
ცას, ვარსკვლავები სწუდება...
დაბრუნდი, კარგო დაბრუნდი,
ვერ შეგელევი ვერა,...
გადიან დღეები, არ ჩანხარ...
მე წარსულს, ვიხსენებ, ყოველ დღე...
შენმა ლოდინმა დამღალა,
გეძახი, ძვირფასო არ ჩანხარ...
მის.: უშენოდ, არ მინდა არა...
გეძახი, და არ მცემ ხმას,
და თუ არ მოხვალ, ლამაზო...
რა მეშველება, რა... რაა...

მომნატრებია, შენთან გუნდაობა
სკოლის, პერიოდი მომნატრებია.
ჩვენი პაემანი, ჩვენი შეხვედრები,
ეს ყველაფერი, წლებს გაჰყოლია.
მე უსასრულოდ, დაგელოდები,
იმედი ისევ, არ დამიკარგავს.
თოვლი, კვლავ მოვა, ფიფქიც დადნება,
მოგონებები და შეხვედრები.
აღბად ჩვენ გულში, მუდამ დარჩება.

ღამისხი ღვიძო

ყველაფერი, რაც რამ ჩნდება,
ჩვენი, სადარდელი ხდება,
წითელ ღვინოს, ღაგისხავ და ღავცლი
განა მთვარალი, ვარ როცა ვტირი მე
უსამართლობას, ვერ ვეგუბი.
მე გული, მტკივა, ველარ მიშველი
მინდა გაგანდო, ჩემი ფიქრები.
ისევ დამისხი, უნდა დავლიო,
ჩემი ცხოვრება გავიხადისო.

გაზაფხული

გაზაფხული ისევ მოვა,
აყვავდება ბაღში ვარდი.
მე კი ვდგევარ, აიენის ქვეშ,
და გაგვურებ, ჩვენ ძველ ქუჩებს,
ამომავალ, მზეს ვადარებ,
შენს ღიმილს და შენ, შავ თვალებს.
რად არ გჯერა, რომ მიყვარხარ,
სიცოცხლესაც, განაცვალებ,
თვალებს ცრემლები, მისველებს,
ისე ვტირი, როგორც ვაზი,
რა ძნელია განშორება,
შავთვალებს! კარგი ქალის.

ნოემბერი

ნოემბერი დადგაოო...
ხალხი ვერ დაწყნარდაო...
ყველა გვემუქრებიან,
არ ვიცი, ან რას გვერჩიან,
ოსები თუ რუსებიო...
ყველა ჩვენი, მტრებიო...
ქართველები, თუ ვართ ჩვენ?
განა რამეს, ვაშავებთ?
ყველა ერი, ღმერთითა ვართ,
მტერმა უნდა შეიგნოს,
ჩხუბი უნდა შეწყვიტოს,
ყველას ჩვენი, ცხოვრება გვაქვს,
და თავი, დაგვანებონ.
არა, არ გვინდა, ჩხუბი, არ გვინდა...
მშვიდობა გვინდა,
მშვიდობა გვინდა...

უპანასკნელი მზერა

წადი იქნებ დამავიწყდე,
დამავიწყდეს, შენი მზერა,
უშენობას გადავიტან,
მოლაღატეს, ვერავიტან,
მიკვირს კარგო, სხვისი
როგორ გჯერაა...
წადი, წადი, დაგილოცავ, გზებს...
მიკვირს, ღამით როგორ გძინავს შენ...
მაგ შენს, მზერას
ველარ ვიტან, მოლაღატეს ვერ ავიტან,
დამივიწყე, დამივიწყე, მეე.

უშენოდ არ მინდა

უშენოდ, არ მინდა არაა...
ცას ვარსკვლავები სწყდება,
უშენოდ, გიტარაც სტირის,
უშენოდ, სტრუნები სწყდებაა...
გიტარა გეძახის, გეძახის,
შენი ხმა, გვესმის ყველგან.
დაბრუნდი კარგო, დაბრუნდიიი...
ჩვენ შენი ყოველთვის გეწამს...
გიტარა, გიტარა, გიტარააა...
ჩვენი ხმა, სწყდება ცაას...
დაბრუნდი, უშენოდ არ გვინდა,
დაბრუნდი, თუ ღმერთი გწამს.

სხვა სიხარული, არ მღირსებია,
შენი, გაცნობის დღიდან.
მე შენი, ნახვა მომნატრებია,
შენთან შეხვედრა მინდა.
სადახარ კარგო, სად დაგიძახო,
თუ ვის მივმართო,
ან, როგორ გნახო.
დამიტოვე, მისამართი,
თბილისელო, ქალო...
მე უშენოდ, რომ ვერ ვსუნთავ,
იქნებ ვერც კი, გაგძლო (გნახო)

თბილისი

თბილისი ხომ, საქართველოს მშვენებაა...
თბილისია, ჩვენი დედაქალაქი...
რუსთაველზე, შადრევნებიც მღერიან.

თბილისის და ფიროსმანის ამბავს...
 ქართველებო, გაუფრთხილდეთ ჩვენს თბილისს...
 მოვეფეროთ და ვუმდეროთ მარად...
 თბილისლების, ერთად დგომამ,
 მსოფლიოც კი, გააოცა...
 ვაუკაცები, ხომ გმირულად, იბრძოდნენ.
 ქართველების, კარგი საქმე, ერთი, ორად დაფასდება
 უფლის, ღოცვა ასრულდება,
 ტურისტებიც, დაბრუნდება...
 ქართველები, გამრავდება,
 დამიჯერეთ, ეს ნამდვილად, ასეაა
 მტერი ჩვენი, მოგეშორდება,
 საქართველო, დამშვიდდება,
 ჩვენი ღმერთიც, ჩვენთან იქნებაა...

ჰარალე, ჰარი, ჰარალე

საქართველოს წყალს და მიწას,
 მტრების ხროვა, ვერ დაიცავს,
 ჰარალე, ჰარი, ჰარალე...
 ჩვენ, ჩვენ სამშობლოს დავიცავთ,
 საქართველოს მზის ფერს, ვფიცავთ.
 ჰარალე, ჰარი, ჰარალე,
 მტრის შემოსევა ქართველებს,
 პრობლემებს არ გამოგვიღებს
 გეჯეროდეს, ყველას გეჯეროდეს...
 საქართველოს, ჩვენ დარაჯად
 დავუყენოთ კარგი პაპა
 ჰარალე, ჰარი, ჰარალე...

ღალი

თბილისშია, ერთი ქალი.
მე იმ ქალთან დამრჩა თვალი,
მიქრის-მოქრის როგორც ღალი,
სახე დარჩა, მომღიმარი.
დაუყენა, ბევრ კაცს თვალი,
რა ყოფილა, ჩვენი ღალი.
მივალ-მოვალ, როგორც მთვრალი,
თავბრუს მახვევს, მე ის ქალი,
დარღი-დარღი, დაღალეო,
ხან შენა და ხანაც მეო,
ვიმღერებ და წითელ ღვინით.
თან შენ გლოცავ, ხანაც მზესო,
დარღი გოგო, დარღალეო,
ხან შენ დაღეევ, ხანაც მეო.

ვაჟა-ფშაველა (მრწამს, მარად მიწამებია)

“მრწამს, მარად მიწამებია
მუდმივ სიცოცხლე სულისა
კარგისა, ქვეყნის მიყვარის
ქვეყნის ბედისგან წყლულისგან
მრწამს, ფერმნი კარგის გულისა
ქარმ რო გაფანტოს ხმელადა,
თვითოში მანც ენთება
ტიალ სურვილი ცხელადა,
ავის მჩაგრავად, კეთილის
მუდამ იქნება მცველადა,
ბენავის გაჭირვებულის
მომხმარედ, მეშველად მხსნელადა.
კარგას გულსა არა ჰკლავს ბუნება,
თან დააქვს ძველისძველადა!”

მიყვარხარ და მეყვარები

ნეტავი ჩემო (საქართველო) სამშობლო,
შენს სიმღერას, როგორ ვბედავ,
მიყვარხარ და მეყვარები,
სიცოცხლეზე, უფრო მეტად.
სიმღერას, შენსას ვერვინ დამიშლის,
ჩემო სამშობლო მხარე.
შენი მიწა და შენი მზის სხივი,
მუდმივად შევიყვარე,
ჩვენს მიწას კარგო ვერვინ წაგვართმევს.
გაუბრთხილდებით ყველა,
ღვთის მშობელი დაგვიფარავს,
ჩვენ ხომ ამის გვჯერა.
მიყვარხარ და მეყვარები,
სიცოცხლეზე მეტად.

არასდროს ჩაქრე მზე

მინდა, არასდროს არ ჩაქრეს მზე.
იბრწყინოს, მუდამ მთელ ქვეყანაზე.
როცა თენდება, ამოვა მზე.
მინდა ვიხაროთ, მუდმივად ჩვენ.
ჩემო სამშობლო, იხარე შენ,
და შენთან ერთად,
ვიბრწყინოთ ჩვენ.
ისევ ამოვა, ხალისით მზე.
კვლავ გავიმარჯვებთ, უთუოდ ჩვენ,
და ჩვენი დროშა, იფრიალებს,
ღეღა-ქალაქით ვიამაყებთ.

2009 წელი 5 ივლისი

მინდა ღაპკრიჟო ია, ენქელა

გაზაფსულდება ისევ ღაგიკრეფ,
ყაყაჩოებს და ია ენქელებს,
შენს შეხვედრაზე კარგო ვოცნებობ,
ჩვენ სიყვარულზე, ერთად ღავეგემოთ.
გაზაფსულის მზე გზებს გაგვინათებს
და ჩვენც მივეყვებით ვიწრო ბილიკებს
მივალთ იმ ტყეში, სადაც ღაგიკრეფ,
ყაყაჩოსა და ია ენქელებს.
ჩაგაწნავ თმებში,
შემდეგ ვუმღერებ, შენ ღამაზ ღიმილს
თაფლისფერ თვალებს,
გადარებ ვარსკვლავს, გზებს რომ გვინათებს,
ჩემო ძვირფასო, თვალის სინათლე.
2009 წელი 16 მარტი

მთვარე

ბადრი მთვარე, გულს მიხარებს,
ცაზე ვარსკვლავებს ანათებს,
მე ამ მთვარეს, შენ გადარებ,
რადგან შენ ხარ, მართლაც მთვარე,
ამავე დროს, შენ მახარებ,
ვარსკვლავები, კვლავ ჩნდებიან
ჩვენს ღურჯ ცაზე,
მე კი როცა, გაგიცანი
იყო ალბად, კარგი მთვარე.
ამიტომაც შეგიყვარე,
და მე თვითონ, გარკმევ მთვარეს,
მთვარესავით ანათე და მთვარესავით
შემიყვარე,
ჩემო მსხნელო, გაიხარე.
2009 წელი 15 მარტი

რე უცნაური ჩვეულება ბაჰვით

გაზაფხული მოვალ
და ვარდებს ველით,
იასამანი იშლება და ეცვლება ფერი,
მე ქუჩის ბოლოს ვდგევარდა
კვლავ შენს მოსვლას ველი,
მე კი დამღალა მარტო ლოდინმა,
უსასრულოდ გელი, თვალზე ცრემლი მერევა
ხელში ვარდი მიტკნება
მოუჩქარო იქნება,
გთხოვ რომ მალე მოხვიდე,
და მეღირსოს შეხვედრაც.
2009 წელი 16 მარტი

შავი თვალები

ო როგორ მინდა, სულ რომ გხედავდე,
შენს სილამაზეს, შევეწირები.
რაც უშუალოდ, კარგო განვიცდი,
მხოლოდ სიტყვებით, ვერ გეუბნები,
ო შავთვალეზავ, შენი ჭირიმე,
ჭირიმე, ჭირიმე, შენი ჭირიმე.
მაგ შავ თვალეზავ, სულ უმღერებ
არასოდეს დავიღლები,
შენზე ფიქრებს, ვერ ვივიწყებ
თვალწინ სულ შენ მელანდები.
შავთვალეზავ, შენი ჭირიმე,
ჭირიმე, ჭირიმე, შენი ჭირიმე.

ჩონგური

ხმა ამოიღე ჩონგურო
ხმა აიმაღლე ხმა...
უსამართლობამ მოიცვა
ჩვენი ხალხი და ცა...
კმარა ამდენი სისხლის ღვრა,
ჩვენც ავიმადლოთ ხმა!...
ვერ შეგვაშინებს, (მტრის რისხვა)
უფალი ჩვენთან გვეყავს,
ჩონგური, საქართველოა,
და ჩვენ დავიცავთ ყველაო,
მტერი ვერაფერს, დაგვაკლებს
ოდელა, დელა დელაო...
2009 წელი 16 მარტი

ია ენძელა

გაზაფხულის მზე გზებს გაგვინათებს,
და ჩვენც მივყვებით, ვიწრო ბილიკებს,
მივალთ, იმ ტყეში სადაც დაგიკრეფ
ყაყაჩოსა და ია ენძელს.
ჩაგაწნავ, თმებში შემდეგ ვუმღერებ
შენს ლამაზ, ღიმილს თაფლისფერ თვალებს.
გადარებ ვარსკვლავს
გზებს, რომ გვინათებს.
ჩემო ლამაზო, თვალის სინათლე.

დატანჯული საქართველო

საქართველოზე, სიმღერას
ვერვინ დამიშლის...
საქართველოს, სიყვარულით
კვლავ დავიწვები.
საქართველოს, კუთხე-კუნჭულს,
იმდენს ვუმღერებ,
სანამ თვითონ, მე სიმღერით
არ დავიღლები...
მაშ გაუამრჯოს საქართველოს!...
ყანწი აეწიოთ.
საქართველოს სადღეგრძელო,
არ დავივიწყოთ.
ღვთის მშობელმა, მისი კალთა
გადაგვაფაროს,
დატანჯული საქართველო!
ღმერთმა დალოცოს...

სიმღერა

უძღურობის განცდა მტანჯავს,
ნეტავ ესლა მითხრა სად ხარ,
მოვიარე, მთა და ველი,
მე კი ნატვრა მომკლავს შენი.
დაღამდება ისევ მალე,
მოვა სიზმრად შენი სახე,
გათენდება ალბად მალე,
არ მეძინა, მთელი ღამე.
უშენობა მე მაჯავრებს,
დამირეკე კარგო რამე.
მომიყვები ახალ ამბებს,
შენი სახე მუდამ თან მსდევს,

რად მაწვალებ გოგო ამდენს,
უშენობას ვედარ ვიტან,
შენი დარდი გადამიტანს!
გათენდება ალბათ მალე,
ვერ ვიძინებ მთელი ღამე.
დამირეკე კარგო რამე...

მურმანის ეპალი

ჩვენ შორის ჩამდგარან
მურმანის ეკლები...
არ ვიცი თუ კიდევ,
ერთმანეთს შევხვდებით.
მე კიდევ ვივიწყებ, ჩვენ სუყველა შეხვედრებს,
ინანებ იცოდე, შენ სუყველა ქმედებებს.
ენძელებს, მიხაკებს სხვა ვიღაც მომართმევს,
მაგრამ მე განვიცდი, ჩვენს ყველა შეხვედრებს,
დავშორდით უკმეხად,
ჩვენ, ისევ ერთმანეთს,
მე გლოცავ იცოცხლე, ვინც გინდა გიყვარდეს,
ჩვენს შორის გამქრალა, მურმანის კელები,
დაგლოცავ, იხარე, მეტს აღარ შევხვდები.

ჩემო პატარა ძალო

მე ისევ, ვითვლი წამებს,
მოდი, მითხარი რამე,
თორემ, გაჩერდა გული.
უშენოდ, ყოფნა მიჭირს,
დამთავრდა, სიხარული,
გთხოვ, დამიბრუნდი ისევ,
და გამიხარე გული.

ჩემო, პატარა ქალო,
დამტოვე, მხიარული.
მოდი, რომ მითხრა რამე,
ერთად წავიდეთ სადმე,
რომ გაგიხარო გული,
გაჩუქო თაიგული,
და გთხოვო სიყვარული.

როცა დილა თენდება

დილა როცა თენდება,
სიხარულიც მეწყება,
სულ იმაზე ვოცნებობ
დაგითანხმო შესვედრას.
ეს წითელი ვარდები,

მხოლოდ შენ ერთს გეღიან,
დამერწმუნე ძვირფასო
რომ უშენოდ ძნელია.
ტელეფონზე შენი ხმა,
უცნაურად მომესმა,

დამიჯერე ლამაზო რომ
ძალიან მიყვარხარ,
როგორ მინდა მესმოდეს,
ყოველ დილით შენი ხმა.
სიხარულით გეძახდე,
ჩემო კარგო ჩემი ხარ.

ფრთები გაშალე საქართველოვ

„გაშალე ფრთები, საქართველოვ!
ფრთები გაშალე,
ისევ მიაღწევ, ნიკოფსიიდან დარუბანდამდე!
დაგიბრუნდება, შენი მიწის ყველა ნაგებობა.
ისევე როგორც, შორს წასული ჩვენი ქართველი,
სისხლის ყივილით, მიწა ითხოვს
კვლავ თავის შვილებს;
ჩვენ საქართველოს, ღვთის მშობელი
ყოველთვის იცავს,
ყველა ქართველი, დაუბრუნდეს
მშობლიურ მიწას.
მის.: ჩვენ საქართველოს, ღვის მშობელი
ყოველთვის იცავს.
ყველა ქართველი, დაუბრუნდეს
მშობლიურ მიწას.

ცუღისგან ყველა ღმერთმა დააფასოს

ღვინო დამისხი, ფიქრებს გავაქრობ,
დავლევ, ცხოვრებას გავიხადისებ,
ფიქრები. ჩემო, შენსკენ მოქრიან,
ეს წლები, ჩემთვის მოსაწყენია...

ბევრი ტკივილი, გარს მახვევია,
იმედს არ ვკარგავ, გზებს გავაგრძელებ,
შვილის სიკვდილი, ძლიერ მწარეა,
ღმერთმა, სულყველა ღოცვით აავსოს,
ჩუღისგან, ყველა კვლავ დაიფაროს,
ვინც აღარ არის, სასუფეველს ემკვიდრებიან,
არ დაივიწყოთ, ჩვენგან ღოცვებს ელოდებიან.

ცრემლი ღიმილით შეცვალე

მითხარ, რატომ მოიწყინე, ჩემო პატარა,
ნეტავ, გამაგებინა ვინ გაწყენინა,
ეგ ტირილი, ჩემო აკრგო,
სულ, არ გიხდება.

გაიღიმე, მენატრები ჩემო გოგონა,
ცრემლი, ღიმილით შეცვალე, უმჯობესია,
მიყვარხარ და მენატრები, ჩემო პატარა,
მინდა კოცნით, ამოგიშრო ეგ ცრემლებია,
მე საჩუქრად, მოგიტანე ეს ვარდის კონა.
მის.:

ცრემლი, ღიმილით შეცვალე, უმჯობესია,
მიყვარხარ და მეყვარები, ჩემო გოგონა...

სილამაზის დედოფალი

მიღიმიან გვირილები, ლამაზ ფერებში,
მოდი ჩემთან, გენაცვალე, გენაცვალე,

მოგეფერები,

სილამაზის, დედოფალო, მომნატრებიხარ.

ო, რა კარგი და ლამაზი, მშვენიერი, ხარ

შემოდგომა, მოგვეპარა, ფოთლები ცვივა.

გვირილებსაც, მოენატრა ჩვენი შეხვედრა,

დამიბრუნდი, გელოდები, კვლავ ტირიფებთან,

არასოდეს, დაივიწყო ჩვენი შეხვედრა.

მის.: სილამაზის, დედოფალო, მომნატრებიხარ,

ო, რა კარგი, რა ლამაზი, მშვენიერი ხარ.

შენ ერთად ერთი ხარ

შენ, ერთად-ერთი ხარ, მე, ვინც მაცოცხლებს,
ვისთვისაც შევწირავ, სიცოცხლეს ჩემსას,
მაგრამ, არ ვიცი, როგორ ვიცოცხლებ,
თუ კი ლამაზო, შენ ვერ გამიგებ.
მინდა შენს ღიმილს, მარად ვხედავდე,
მაგ, შენს თვალებში, სხივი მრწყინვადეს.
მხიარულება, შენში არ გაქრეს,
და ნდობა ჩემი, შენთან რომ დარჩეს,
არ მიგატოვებ, სულ მეყვარები,
რადგან გული მთხოვს, მე შენთან ყოფნას.
თუ რამ ძვირფასი, არსებობს ჩემში,
მხოლოდ და მხოლოდ, მე მინდა შენთვის.

შორს გაფრენილი მტრედი

სახლიდან, მტრედი გაფრინდა,...
დავეძებ, ვერსად ვპოულობ...
სადახარ, საით გეძებო.
რატომ, დაგვტოვე რად (ძვირფასო).
სადახარ, რად მოგზაურობ...
მე შენ, ყოველთვის გელი,
ვერ გამიგია, ძვირფასო...
რისთვის, გაფრინდა მტრედი...
იფრინე, მარად იფრინე...
ფართოდ, გაშალე ფრთები...
ზეცაში, კარგად მოეწყვე...
გადაიარე მთები...
დაიმახსოვრე, ყოველთვის,
მე შენ, სულ მუდამ გელი...

გაუფრთხილდეთ საქართველოს

საქართველოს სადღეგრძელოს,
მე ყანწით მუდამ შევსვამ.
არასოდეს, დავივიწიებ ამიერს და იმიერს,
ყველა ერთად, გაუფრთხილდეთ,
ჩვენი, ქვეყნის ველ-მინდვრებსა,
გაუამრჯოს, საქართველოს
მასთან ერთად ქართველ ერსა,
სისარულით იმღეროდნენ,
ჩვენი, მრავალ-უამიერსა...
მშვიდობა და გამარჯვება,
არ მოაკლდეს, ქართველ-ერსა...
ღმერთი, ისევ გაამრავლებს,
საქართველოს, ვაჟკაცებსა.
უფალი, ყველას გვლოცავდეს,
გვასწავიდეს, თავის გზებსა...
ისწავლეთ და გამახარეთ,
ჩემი, თხოვნა არის ესა...

ფუტკრები ცაცხვის ყვავილზეა

ფუტკრები, ზიან ცაცხვის ყვავილზე,
და გემრიელ მსხლებს, გარს ეხვევიან,
მე კი, შიშისგან, ერთ ადგილს ვდგავარ,
შენ, გელოდები კვლავ, ცაცხვისხესთან,
შენთვის, ზრუნავენ, კარგო ფუტკრები,
ნუ ვაწყენინებთ, მათ მოვეფეროთ.
ყვავილებისგან, თაფლს გვიმზადებენ,
ჩვენთვის, მკურნალი როგორც წამალი,
ისეთივეა ძვირფასო, თაფლი,
ღმერთმა ამრავლოს ქვეყნად ფუტკარი
რომ არ მოაკლდეს, ქართველებს თაფლი.

ბოხოვ დამიბრუნდი

ლამაზი თვალები, ცრემლებით ივსება,
ლამაზი ღიმილი, ტირილით იცვლება.
სადახარ გეძახი, თუ მოხვალ ნეტავი,
თუ გაგაგონებ ხმას...
და ვიწრო ბილიკზე, გაყვები ფიქრებით,
ნუთუ დამტოვე, ლამაზი სიზმრებით.
მესმის გალობა, სტვენა ბუღბუღლის,
ეუსმენდი დიდხანს, განმარტოებით,
არა არ მინდა, უშენოდ ყოფნა,
გთხოვ დამიბრუნდი, მჯერა რომ მოხვალ.
2008 წელი 1 აგვისტო

მოლოდინი

ისევ, ისევ ქარი,
ისევ, ისევ წვიმა,
მე კი უშენობით,
გული როგორ, მტკივა.
ღღეღი გადიან, შენ კი, არ ჩანხარ

როდემდე გელოდო,
მითხარი კარგო.
გული დალია, შენმა ლოდინმა,
და სიხარული, გადამავიწყა.
მე შემოძლია, დიდხანს გელოდო,
ღმერთმა შეინდოს, ჩემი ვედრება,
მე მჯერა ღმერთის,
რომ არ გაგვწირავს,
და სიყვარული, დაგვიბრუნდება...

თოვლის ფანტაზიები

თოვლის ფანტაზიები, თმებზე გეცემიან,
უშენოდ ყოფნა, ძალიან ძნელია,
თმები გისველდება, შენ ჩემო ფერიავ,
თოვლის ფანტაზიები, შენს თმებზე დნებიან.
თოვლის ფანტაზიებო, თოვლის ფანტაზიებო,
იცით თოვლის, მოსვლა, როგორ მიხარია?
დიდ თოვლში, გუნდაობა, და ცივით სრიალი.
იცი ძვირფასო, როგორი კარგია?
მომნატრებია, შენთან გუნდაობა,
სკოლის პერიოდი, მომნატრებია,
ჩვენი პაემანი, ჩვენი შეხვედრები,
ეს ყველაფერი, წლებს გაჰყოლია.
მე უსასრულოდ, დაგელოდები,
იმედი ისევ, არ დამიკარგავს.
თოვლი კვლავ, მოვა, ფიფქიც, დადნება,
მოგონებები და შეხვედრები,
აღბათ ჩვენს გულში, მუდამ დარჩება.

გურია

სიცოცხლე საამურია,
ჩვენ ხომ სიცოცხლე გვწყურია,
რა ღამაში ხარ გურია,
უშენოდ სუნთქვაც კი მიჭირს
იხარე მუდამ იხარე,
იმრავლოს შენმა გურიამ.
ჩვენ შენი ნახვა გვწყურია
და შენი პლანტაციები
გამრავლდეს ისევ სრულიად,
დოვლათ, ბარაქას გისურვებ
ჩვენ იმერეთი, გურიას.

2009 წელი 4 სექტემბერი

ეს საქართველო ჩვენია

დღეს ცა რა მშვენიერია
და სიყვარული ჩვენია,
როცა სიყვარულს მღერიან,
მე მაშინ ბედნიერი ვარ,
რა პაპა, რა პაპა, რა პაპა, რა პაპა...
ვარდები მხოლოდ შენია,
შენ სახელს კვლავ უმღერიან,
იხარე ჩემო სამშობლო,
და გაგიმრავლდეს ერია.
რა პაპა, რა პაპა, რა პაპა, რა პაპა...
მზის სხივი მშვენიერია,
ცას ვარსკვლავები სწყელებიან
მთვარის ამოსვლას ელიან,
მართლაც, რა მშვენიერია,
ეს საქართველო ჩვენია.
რა პაპა, რა პაპა, რა პაპა, რა პაპა...

ისევ ამოვა მზე

რა მაგარია, შენთან ყოფნა, რა მაგარია,
და მე ყოველთვის,
შენი ნახვა, სულ მიხარია,
ჩემო სამშობლო, ჩემო მიწა,
მუდამ იხარე,
შენ ქართველების, საიმედო.
მშობელო მხარე,
გიმღერი მუდამ,
და სიმღერით, არ დავიღლები,
შენს გორიან, მთებს, ღამაზ მიდნვრებს,
რა ღამავიწყებს,
იხარე და იღლეგრძელე, მრავალუამიერ.

შენ საქართველო, შენი ხალხით,
მუდამ იხარე.

შენს ღამაზ მიწას კურთხეულ მიწას
არასდროს დავთმობთ ყველანი ვფიცავთ.
მის.: შენ ღამაზ მიწას, კურთხეულ მიწას,
ღმერთი ყოველთვის ფარულად იცავს.

საქართველოს სიყვარულმა ამამდერა

საქართველოს სიყვარულმა ამამდერა...
მან მასწავლა, სიყვარულით ლექსის წერა.
შენ საქართველო, არ დაიდარდო,
მთელი, მსოფლიო შენთვის ღოცულობს,
მის.: შენს, ღამაზ მიწას, კურთხეულ მიწას,
ღმერთი, ყოველთვის ფარულად იცავს,
ქართველი, ერის გადაშენებას,
მტერი, ვერასდროს ვერ ეღიროსება.
შენს ღამაზ მიწას, კურთხეულ მიწას,
არვის დაუთმობთ, ყველანი ვფიცავთ.
ქართველი ერის გადაშენებას მტერი
ვერას დროს ვერ ეღიროსება.

2011 წელი 11 ივლისი

შემოდგომის ქარი

შემოდგომის ქარიანი დღე იყო.
ქარს ფოთლები, თან მოჰყვებოდა,
მე ნელა-ნელა, მოვდიოდი სოკლაში.
შენზე ფიქრი, არ მასვენებდა.
დღეა თუ ღამე, სკოლა თუ სახლი,
შენზე ფიქრები, თავს არ მანებებს.
ვეღარ გაუძლებ, ამ ტანჯვას ალბად,
არ ვიცი ისეთი, რა მოვახერხო,

შენზე ოცნება, რომ დაევიწყო,
სჯობდა საერთოდ, რომ არ გამეცან,
და შენი სახე, ლანდად არ მსდევდეს,
გადამავიწყე, გაკვეთილები.
ბევრი ოცნება, შენ დამიმსხვრიე,
ეს ნორჩი გული, მონად აქციე,
რა დაგიშავე, კარგო ასეთი.
მთელი ბავშოვობა, მსხვერპლად მიქციე.

წვიმას როცა გადაიღებს,
ჩვენ შევხვდებით მტკვრის ნაპირზე.
მოვალ ისევ ვარდით ხელში,
ნუ დამტოვებ მე ცუდ დღეში.

გოგოვ ჩემო პატარა,
რად ხარ ეგრე ნაზი.
რომ მიყვარხარ თუ იცი,
რისთვის გამიბრაზდი?
ჩემო თვალებ ხატულა,
ნეტავ რა დედამ გშობა,
ეგრე მშვიდი და ნაზი,
მაგრამ მაინც, ვერ მივხვდი,
შენი ღირსი ვინ არის,
ანგელოზი არა ხარ,
მაგრამ ანგელოზს გეგხარ,
მიპასუხე მითხარი, ჩემი გოგო ვინ არის.
ანგელოზი არა ხარ,
მაგრამ ანგელოზს გაგხარ.

2011 წელი 3 ივნისი

უჩივები გამოსულ საქართველოზე

საქართველოს სიყვარული

საქართველოს, სიყვარულმა ამამდგრა,
მან მასწავლა, სიყვარულით ლექსის წერა.
შენ საქართველოვ, არ დაიდარდო.
მთელი მსოფლიო, შენთვის ღოცულოს,
შენს ღამაზ მიწას, კურთხეულ მიწას,
ღმერთი, ყოველთვის, ფარულად იცავს.
ქართველი ერის, გადაშენებას,
მტერი, ვერასდროს ვერ ეღირსება.
მის.: შენს ღამაზ მიწას, კურთხეულ მიწას.
ღმერთი ყოველთვის ფარულად იცავს.

რატომ ირღვევა ჩვენი უფლება
ჩვენს დაძაბულობას, ბოლო არ უჩანს,
რუსეთის, მხრიდან მუქარა ისმის.
საკითხავია, ყოფილმა ომმა

რუსეთს, მოგება თუ მოუტანა?
ნუთუ, დიდ რუსეთს აღარ მობეზრდათ
ამდენი ხალხის, ტანჯვა-წამება,
ნგრევა თუ უღეტვა-წამება, თუ ნაღმი.

ყველანაირი, სახეობისა,
უფლებაც, არ გვაქვს ჩვენს მიწა-წყალზე.
თავისუფლად, რომ გავიაროთ?
განა, ეს კარგი საქციელი აქვთ.

რატომ ირღვევა, ჩვენი უფლება,
ამას დღეს, აღარვინ, გვაპასუხობს,
ხმა ავიმადლოთ! ნუ შევშინდებით!
კმარა, ყოველი ჩვენი დაჩაგვარა,

ვერ გამიგია, ვის რისთვის აწყობს
ახალგაზრდების განადგურება.
ჩვენი შვილები, მსხვერპლად

გვიქცის.
შაგებ ჩაცმული, დღესაც ბევრი ვართ
ღატომ ირღვევა, ჩვენი უფლება,
დღეს, ისევ კარგო, გასარკვევი გვაქვს.

მამულო

სულო და გულო, ჩემო მამულო
ისე მიყვარხარ, როგორც თევზს წყალი.
მინდა რომ გნახო, ყოველთვის
მხიარული და წყნარი.
მე შენით, მინდა ამ ქვეყნად
ჩემი, ცხოვრების ნახვა.
თუ კი, შენ გიჭირს, მამულო!
მეც, ვერ ვიქნები, კარგად!
ღმერთი, გგვარავდეს ყველას!
უფალს, ვევედროთ შველას!
მამულო, საყვარელო!
არ დაეცეში მჯერა!

წინსვლა გვჭირდება ქვეყნად,
ყველა დავეძებთ, სიახლეს,
სიახლეს, ახლდეს სიკეთე,
და ჩვენი ქცევით, ვიმკით ჩვენ.

2011 წელი 4 მაისი

ხან თანხმობა, ხანაც უარი

ხან კი, ხან არა, უთანხმოება
ხანაც ბომბები, ხან კი სროლები,
ოკუპანტები, ჩვენს მიწა-წყალზე,
წასვლის მაგიერ, ერთმანეთს ცვლიან,
პერევის გზაზე, კაცს თუ მანქანას,
ვერ გაუვლიათ, მათ უკითხავად,
ნუთუ ვერ ძლებენ, ჩვენ წყლის გარეშე?
ნუთუ აქამდე, როგორ ცხოვრობდნენ?
კვლავ იქ წავიდნენ, სადაც ცხოვრობდნენ,

ჩვენ კი დაგვტოვონ, კვლავ მიწა-წყალზე,
პასპორტი ჩვენი, შეცვალ-გამოცვალეს
საზღვარ-გარეთ, პერევის ჩათვლით
ნეტავ რუსეთი, მშვიდად გვტოვებდეს,
ჩვენი ცხოვრებით, ჩვენ ვიცხოვრებდეთ.

გატანჯული ხალხი

ლამაზ ცხოვრებას, ეტრფოდა ყველა
ლამაზ ფიქრებში, უცქერდნენ, სივრცეს.
მაგრამ დროებამ, აჩვენა, ყველას.
რომ არ არსებობს, ლამაზი სივრცე.
არის წამება, გრძობებით სავსე...
იდუმალება, გვაწუხებს, ყველას,
ხალხმა მიიღო, ტანჯული სახე
და გაჰყურებდნენ, გატანჯულ ზეცას,
ცხოვრების, გზაზე სიკეთის ძებნით...
ხალხი დაიპყრო, რუსეთმა წამსვე.
მაგრამ ვერ ნახეს, სიკეთე ვერსად...
და აგრძელებდნენ, ცხოვრებას ასე...

ის რაც ჩვენია

ის რაც ჩვენია, მუდამ დავიცავთ,
ქართველებს მიწას ვერვინ წაგვართმევს.
უნდა შეიგნოს, ეს მტერმა ჩენგან,
რომ საქართველო, მხოლოდ ერთია.
დანაწილებას, არვინ აპირებს!
სამეგრელო თუ გურია,
ქართლ, კახეთი, იმერეთი,
ყველა ჩვენთვის, სამოთხეა,
ეს ნამდვილად, ყველას გვჯერა.
სხვის მიწას, ნუ მივითვისებთ!
ჩვენს ქვეყანას, არვის მივცემთ!
ღმერთი მტერს, ჩამოგვაშორებს.
და სიმშვიდეს დაგვიმკვიდრებს.

ნოემბერი

ნოემბერი დადგაო, ხალხი ვერ დაწყნარდაო,
ყველა გვემუქრებიან, არ ვიცი რას გვერჩიან,
ან რას გვედავებიან?
ოსები თუ რუსები, ყველა ჩვენი მტრებია?
ქართველები თუ ვართ ჩვენ,
განა რამეს ვაშავებთ?
ყველა ერი, ღმერთმა შექმნა.
მტერმა უნდა შეიგნოს!
ჩხუბი უნდა შეწყვიტოს!
ყველას ჩვენი ცხოვრება გვაქვს,
და თავი დაგვანებოს.
არა არ გვინდა, ჩხუბი არ გვინდაა.
მშვიდობა გვინდა მშვიდობა
გვინდაა...

ჩამთვის ყველაზე მიიგი ღღეგი

ქართველებს, გვქონდა ომის ღღეგი,
აგვისტოს, თვეში გამოგვიცდია,
თვითმფრინავებით, დაგვტრიალებდნენ,
და ცეცხლს აბრქევედნენ, გატანჯულ ციდან.
აღარ ზოგავდნენ დიდს, თუ პატარას,
ქალი, თუ ბავშვიც, არ დაუნდვიათ!...
ასეთი ომი არვის უნახავს.
თვით ფაშისტებსაც! ეს არ უქნიათ!...
და ამ ყველაფერს ვინ, გასცემს პასუხს?
ჯერ კიდევ კარგო, არც კი უთქვიათ.
რუსი თუ ოსი, ჩვენთვის ერთია!
დაისაკუთრონ და დაემკვიდრონ.
ეს საქართველო მხოლოდ ერთია
და ჩვენს მიწაზე მშვიდობა გვინდა.

აგვისტოს ომი

ცხელი აგვისტოს დღეები იყო,
როცა რუსეთი, ჩვენ თავს დაგვესხა
ააწიოკეს სამხედროები,
თვითმფრინავებით ბომბებს ისვრიდნენ.
და დაუნდობლად გვანადგურებდნენ,
გადაწვეს გორი, თავის ბაზებით,
სამხედროები, გაანადგურეს.
მოულოდნელად ხოცავდნენ ქართველს,
სისხლის გუბეში, ახრჩობდნენ რამდენს!...
დღეს ამ საქციელს, არც კი ნანობენ.
თავისი ჯარი, აქ ჩაგვიყენეს.
გვაავიწროებენ, სუნთქვას გვიშლიან,
ტვირთი თუ მიგვაქვს, ფულებსაც გვთხოვენ
თითქოს ჩვენა, ვართ მათი მშობლები.
კვლავ აგრძელებენ, ჩვენთან ცხოვრებას.
და ჩვენი მიწის, წარმთევა უნდათ!...
გვემუქრებიან, კვლავ ისევ ომით,
ჩვენ კი ეს ომი, არასდროს გვინდა!...

დავიბადე თებერვალში, და სიმწარეც განვიცადე,
თებერვალი, ცოხვრებაში მე დამიდგა ძლიერ მწარე.
ის პირველი სიხარული,
ოქტომბერში, განვიცადე,
მაგრამ კარგო, თებერვალში,
სამუდამოდ ჩვენ დაგვკარგეთ,
2011 წელი 2 მაისი
(მოსხენიება, მენატრები, ანნა შენი დედიკო)

აგვისტოს ცხელი დღე იყო 8 აგვისტოს,
როდესაც რუსეთის თვითმფრინავები
თავს დაგვრიალებდნენ გაუბროთხილებლად,
და მოულოდნელად დაესხნენ თავს
სამხედროებს,

ააოხრეს სამხედრო ბაზები,
ააოხრეს და გადაწვეს გორის სამხედრო
ბაზები, ვაზიანი გაანადგურეს
საქართველოს ტანკ სადგომები ბაზები.
ცეცხლი წაუკიდეს სამხედრო ბაზებს,
ცეცხლს ისროდნენ თვითმფრინავებიდან.
რა ანადგვებდათ თუ სად და ვის
დაეცემოდა ბომბი. სად წიოკდებოდნენ
მშვიდობიანი ბავშვები
და ქალები. ძალიან განვიცდიდით
ამ ყველაფერს. დახოცეს ძალიან ბევრი
ბავშვები, ბევრი ჯარისკაცები
იხდიდნენ სახმედრო ტანსაცმელს,
დღესაც ტრამვა მაქვს მიღებული...
ფსიქოლოგიურად ვარ გაღიზიანებული...
ომების შემდეგ დაგვიქვეითდა მეხსიერება.
მშვიდობიან იანვარი,
დღესაც არ გვანებებთ თავს
ჯარისკაცები ჩავვიყენეს

პერევეში. გვეშინია ვერ მივდივართ
ნათესავეებში. გვთხოვენ რუსულ პასპორტებს.
თვითონ პერეველებს იძულებით აჩერებენ
ავტობუსებს, მანქანებს ტვირთის
გადატანაზე ფულს სთხოვენ,
ავიწროებენ მოსახლეობას ოკუპანტები.
ნაღმები და ბომბები დატოვეს
ჩვენს ტერიტორიებზე.
ფეხის დაბიჯებაც გვიჭირს.
ცხინვალში როდესაც სამხედროები
ცხინვალის გასხნას ზეიმობდნენ,
ტრიალ მინდვრებზე.

სამშაბათი დღეა მზიანი
ანკესით ხელში ტბაზე მიდიან
შენი ძმები და ბიძაშვილები
ო, როგორ მინდა შენც რომ აქ იყო,
თევზზე ანკესით შენც მიდიოდე,
როგორ მიყვარდა თევზების ჭერა,
და კაფჩონისთვის რომ ამზადებდი
მომნატრებიხარ ძალიან კარგო,
მე გული მტკივა შენ რომ ვერ გხედავ
სასუფეველი ღმერთმა გიმკვიდროს,
დედის ლოცვა კი ჩემგან მიიღე,
უფალი შენი გზას გინათებდეს
არასდროს მკვლარი შენ არ იქნები,
ჩემთან ფიქრებში ყოველთვის ჩნდები.
მერწმუნე კარგო შენ არ მოკვდები.
2011 წელი 27 სექტემბერი

აბვისტოს ომის დღეები

ჩვენ მზიან დღეებს, ვეტროფოდით ყველა,
ღამაზ მიზნებით, ოცნებას ვქმნიდით,
მაგრამ რუსეთმა გვიჩვენა ყველას
რომ მომავალი, შევწყვიტეთ ფიქრში,
გრძნობებით სავსე, არის წამება,
ყველას გვაწუხებს იდუმალება,
შიშველი სახე, ხალხმა მიიღო,
ცეცხლიან ზეცას შესცქერის ყველა.
სიკეთის ძებნით, ცხოვრების გზაზე,
დაიპყრო ხალხი, რუსეთმა წამსვე.
მაგრამ სიკეთე, ვერ ვნახეთ ვერსად,
და ჩვენ ვაგრძელებთ, ცხოვრებას ასეთს.

ქარცეცხლიან დღეებში ვწერდი,
არ ვიცოდი თურმე კახაც
გაქანებულ ომში ყოფილა,
ცხინვალში პირველ ხაზზე.

გაზაფხული დაღბაო

გაზაფხული დაღბაო, ხალხი ვერ დაწყნარდაო
ყველა გვემუქრებიან, არ ვიცი რას გვერჩიან.
ან რას გვედავებიან?
ოსები თუ რუსები, ყველა ჩვენი მტრებია?
ქართველები, თუ ვართ ჩენ,
განა რამეს ვაშავებთ?
ყველა ერი, ღმერთმა შევქმნა,
მტერმა უნდა შეიგნოს!
და თავი, დაგვანებონ!
არა, არ გვინდა, ჩხუბი არ გვინდა,
მშივობა, გვინდა, მშივილობა გვინდა!

„ჩემი შთაგონების წყარო, მხოლოდ შენ ხარ კახა
გეძახი და ხმას რად არ მცემ, ერთადერთო.
და რომ გულში, ნაპერწკალი აღარ ქრება,
ეს მიზეზი, შენი ნატვრით კვლავაც ჩნდება.“

დარღი შემომაწვა მარტო ვარ

ზამთრის მოსვლა.
შემოდგომა მიიწურა,
ზამთარი კარს გვიკაკუნებს.
ჩვენს რაიონს მოსვენებას,
არ ძლევენ, კვლავაც მტრები,
გვეშინია ყოველი დღის,
ტერაქტებს, კვლავ ველოდებით.
ნახევარი რაიონი,
ლამის ოსმა წაგვართვა.
ჯარები შეგვიყვანია,
და პრობლემებს გვიქმნიან.
თავისუფლად ცხოვრება, თითქმის არ
შეგვიძლია,
ღმერთო შენ, დაგვიფარე
და მტრები მგოვაშორე,
თავისუფლად გვატარე,
გულში შიში გაგვიქრე,
გამძლეობა გვანუქე.

2008 წელი 7 ნოემბერი

როცა გხედავდი, მაშინ ვერც ვგრძობდი
რა ბენდიერი ვიყავი კარგო,
როცა შეიღები, ჩემს კალთას მყავდა,
მე იმ ცხოვრებას, ვნატრულობ ახლაც.

საქართველო

საქართველოს, სიყვარულმა ამამდერა...
მან მასწავლა, სიყვარულით ლექსის წერა...
შენ საქართველო, არ დაიდარდო
მთელი მსოფლიო, შენთვის ღოცულობს,
შენს ღამაზ, მიწას, კურთხეულ მიწას...
ყოველთვის ღმერთი, ფარულად იცავს.
ქართველი ერის, გადაშენებას მტერი,
ვერასდროს ვერ ეღირსება.
ჩვენს საქართველოს, კუთხეს და კუნჭულს,
დედა ღვთის კალთა, ყოველთვის იცავს.

ჩემი საქართველო

შემოდგომის დღეა და
გაზაფული მოვა და გული სევდით
მევესება
გული სევდით, მევესება.
ნეტავ შენ საქართველო,

სიმშვიდე თუ გეღირსება...
შენს ღამაზ მინდვრებს,
და გორიან მთებს,
მუდამ ვუმდერებ არ დავიღლები...
შენ საქართველო, ჩემო ღამაზო,
მინდა რომ გული, შემოგთავაზო...
ყველა შენს კუთხეს, გავუფრთხილდები,
არ დაიდარდო, ისევ აღდგები...
შენ საქართველო, ჩემო ღამაზო.
მინდა სიცოცხლეც, შემოგთავაზო.
რაც ძვირფასია, სულ შენთვის მინდა,
შენ საქართველო, ყოველთვის წმინდავ.

სამშობლო

ჩემო სამშობლო ულამაზესო,
უსაყვარლესო, მშობელი მხარეე.
მადლობელი ვარ, რომ ქართველი ვარ,
და შენს მიწაზე, რომ დავიბადე,
როგორ მიყვარხარ, ვერც წარმოიდგენ.
უშენოდ ყოფნა, არასდროს მინდა,
ყოველთვის შენზე, იმღერის გული,
ღმერთმა დალოცოს, შენი მშვენება.
უშენოდ ქართველს, არ შეუძლია,
ყველა ქართველის, უსიტყვოდ მჯერა.

ჯარის კაცები

ჩვენი ჯარისკაცები, ნამდვილი ვაჟკაცები
რა გმირულად იბრძოდნენ,
საქართველოს, ტანჯულ მიწას,
სიკვდილამდე იცავდნენ,
ციდან მტრის, თვითმფრინავები,
სასიკვდილოდ გეწირავდნენ...
ქართველი ხალხის გაჟლეტვა,
ყველას ფასად დაუჯდება,

იცოდეს მტერმა იცოდეს.
უფლის ლოცვა ასრულდება,
ქართველები გამრავლდება,
ღვთის მშობელი, ჩვენთან იქნებაა...

სამშობლოსთვის თავს გავწირავთ
საქართველოს კაცებიო
თავზე ქუდი გვახურავს და
სიტყვა გვაქვს ჩვენი.

ქუთაისი

ქუთაისო ჩემო, ჩემთვის საყვარელო!
მეორე ქალაქო, კულტურით განთქმულო.
შენ ქუთაისო, სულო და გულო.
ლამაზო, ჩემო, ძვირფასო ჩემო.
შენ გეტრფის, ყველა უძვირფასესო,
ლამაზ სიმღერას, გიმღერებს ყველა,
ქუთაისელი ემიგრანტები.
შენ ჩემთვის, წმინდავ იხარო მინდა.
ღმერთის წყალობა, არ მოგკლებოდეს.
შენი მშვენება, მუდამ გქონოდეს
შენი დიდება, მარად და მარად,
ემღეროს ყველას, მრავალჯამიერ.
უფალი ჩვენი, მუდამ გფარავდეს,
შენს მიწა, წყალზე, ბევრი ტურისტის,
მრავალ წელიწადს არ მოგკლებოდეს.

საქართველო

საქართველოზე ლამაზ მხარეს,
ვერსად ვერ ნახავთ,
საქართველოა, ჩვენი შვება და
ნეტარება,
ლამაზი რომ ხარ, შენ საქართველოვ!
მტერიც ამიტომ შენ გეტანება,
მაგრამ ნურასდროს ნუ შეშინდები!
ბრძოლა არასდროს არ წაგიგია,
ქართველი ხალხი, თავის სიმართლეს,

ყოველთვის, ყველგან უმტკიცებს ყველას;
და თუ მოითხოვს საჭიროება,
მთელი მსოფლიო, ჩვენთან გაჩნდება!
მაგრამ, ჩვენ თვითონ ვერ გაგვიგია,
რუსი თუ ოსი რას გვემართლება?

არასოდეს, თქვათ არასოდეს,
უმორჩილესი, ჩემი თხოვნაა.
სიფრთხილეს, თავი არასდროს ტკივა,
ყოველ წუთს კარგო, იყავი ფრთხილად.

ვერ გამოვიბა ასე რად ხდება

ვერ გამოვიბა, ასე რად ხდება,
მშვიდი ცხოვრება, რად გვენატრება?
ეს საქართველო, გვაჩუქა ღმერთმა
რად გვედავება, რუსეთი ნეტა?
რად ჩაგვიყენა, გზაში ჯარები,
და რად გვიქმნიან, პრობლემებს ყველგან,
ან იმ ბავშვებმა, რა დააშავეს,
ვინც ჯერ არ იცნობს, კარგად ცხოვრებას.
შეზღუდული ვართ, ვინც კი ვაბიჯებთ,
ყველაფერი, ხომ ჯარს უნდა ვკითხოთ,
ჩვენი ქვეყანა, ჩვენია მხოლოდ,
აქ ხომ რუსეთი არაფერია?
ეს საქართველო, მხოლოდ ჩვენია.
დაგვემშვიდობოს, ყველას რუსეთი
თავის ჯარები, კვლავ წაიყვანონ,
იქნებ დაგვეტოვონ ჩვენ-ჩვენს მიწაზე
და გავაგრძელოთ, მშვიდი ცხოვრება,
ღმერთმა გვაშოროს, ყველას
პრობლემა.

ბატანჯული ხალხი

ლამაზ ცხოვრებას ეტრფოდა ყველა,
ლამაზ ფიქრებში უცქერდნენ სივრდეს,
მაგრამ აგვისტომ აჩვენა ყველას,
რომ არ არსებობს ლამაზი სივრცე,
არის წამება, გრძნობებით სავსე
იდუმალება გვაწუხებს ყველას.
ხალხმა მიიღო შემლილის სახე,

და გასცქეროდნენ ცეცხლიან ზეცას.
ცხოვრების გზაზე სიკეთის ძებნით,
ხასლი დაიპყრო რუსეთმა წამსვე!
მაგრამ ვერ ვნახეთ სიკეთე ვერსად,
და გავაგრძელებთ ცხოვრებას ასეთს.

აყვავებული საქართველო

მინდა რომ მოხდეს, აღორძინება
და საქართველოს, თავისუფლება,
არ გვაწუხებდეს, რამე პრობლემა
მინდა რომ, გვექონეს მშვიდი ცხოვრება,
მტერი არასდროს არ გვაწუხებდეს,
ჩვენი სამშობლო, ჩვენ გვეკუთვნოდეს.
ოკუპანტები, ჩვენ არ გვეჭირდება
ჩვენ გვენატრება, მშვიდი ცხოვრება.
ღმერთმა, ისმინოს ჩვენი ვედრება,
და აგვაცილოს ყველას პრობლემა.

საქართველოს სიყვარული

საქართველოს სიყვარულმა ამამღერა,
მან მასწავლა, სიყვარულით ლექსის წერა.
შენ საქართველო არ დაიდარდო,
მთელი მსოფლიო, შენთვის ღოცულობს,
შენს ღამაზე მიწას, კურთხეულ მიწას,
ღმერთი ყოველთვის, ფარულად იცავს,
ქართველი ერის, გადაშენებას,
მტერი ვერასდროს ვერ ეღირსება!
ჩვენს მიწა-წყალზე, მტერი ტიალი,
თავის საკუთარ, სისხლსაც ბევრს
დაღვრის,
უმჯობესია, ჩვენგან შორს იყვნონ,
თავის სიცოცხლე, რომ არ გაწირონ.
ჩვენს მიწა წყალზე მშვიდად
დაგვეტოვონ,
და თავისი გზა თვითონ მონახონ,

ჩვენ აქ არცერთი მოგვიწვევია,
მტრების გარეშე, უკეთ ვიქნებით,
და მშვიდ ცხოვრებას დაუბრუნდებით.

საქართველოს მზე

მზეო, მზეო ცხრათვალა
შენით მიწა გამთბარა!
ჩემი გულიც დაწყნარდა
შენი ამობრწყინებით.
საქართველოს მზეო!
მიწა გაათბეო!
საქართველოს მიწაზე
სულ იგიზგიზეო!
ქართველი კაცის, გონება,...
მუდამ გაათბეო!
და შენ საქართველოვ,
მუდამ იხარეო!

6 მაისია, გიორგობის ბრწყინვალე დღე, მე ვზივარ ჩემ სახლში, კახას სურათით, და ვწერ. მიყვარს წერა, მიყვარს კითხვა, მსიამოვნებს რაღაც ახალს რომ ვწერ, და შემდეგ, ჩემს დაწერილს აზრიანად ვკითხულობ ჩემს მიერ დაწერილი რომ არის და მსიამოვნებს, სიახლეს რომ ვწერ.

შემოდგომის დღე

შემოდგომის დღეა და გული სევდით მეცხება,
ნეტავ შენ საქართველოვ,
სიმშვიდე თუ გვეღირსება?
შენს ღამაზ მინდვრებს,
და გორიან მთებს,
მუდამ ვუმღერებ, არ დავიღლები.
შენ საქართველო, ჩემო ღამაზო,
მინდა რომ გული შემოგთავაზო!
ყველა შენს კუთხეს, გაფუბრთხილდები
არ დაიდარდო ისევე აღდგები,
შენ საქართველოვ, ჩემო ღამაზო
მინდა სიცოცხლეც, შემოგთავაზო.
რაც ძვირფასია, სულ შენთვის მინდა,
შენ საქართველოვ, ყველაზე წმინდავ.

შენ ღავიწყებას ვერ შევძლებ

მიყვარხარ ბუნება, მიყვარხარ მთის წყარო,
არ ვიცი კარგო, ვის შეგადარო...
შენ საქართველო, ჩემო ღამაზო,
შადაც ვიქნები, ყველგან გიმღერებ.
შენ დავიწყებას ვერვინ ვერ შეძლებს,
იმედი ჩვენი, მუდამ თან გსდევს,
შენ საქართველომ, ჩემო ღამაზო
მინდა, ისოცხლე შემოგთავაზო!
ეს ჩემი გული, შენით ამაყობს!
შენ საქართველო, მუდამ ღამაზო!

სამშობლო

შენა ხარ ჩვენი ცხოვრების აზრი,
მხოლოდ შენით ვართ, შენით ვსულ-
დგმულობთ,
შენა ხარ ჩვენი სიცოცხლის წყარო.
ჩვენო სამშობლო მინდა იხარო,
ყოველთვის გვინდა, რომ გაძლიერდე!
ჩვენ, მტერს ქედი, არ მოუხარო!
ღმერთმა, გვაჩუქოს აღორძინება!
და გამარჯვებამ, ჩვენში იმძლავროს!

ღაცვა მჭირდება

ჩვენ საქართველოს, დღეს ღაცვა სჭირდება,
ღამცველი, კი დაბნეული სჩანს,
არ იცის, როგორ იმეფოს, მან დღეს.
როგორ გაართვას თავი არსებულ პრობ-
ლემებს.

მტერი ერთს ამბობს, აკეთებს მეორეს,
შეთანხმება, კი არასდროს სრულდება.
და ამ ყველაფრის, შედეგი არის,
საქართველოში, დღეს რაც ხდება.

საქართველოში, დღეს რაც რამ ხდება.
ვიხსენებთ წარსულს, რუსეთის, მხრიდან
წინა ომებში, რაც კი ხდებოდა.
ვფიქრობ მსგავსია, ეს ყველაფერი.
და კვლავ იგივე, დღეს მეროდება.
სტალინის დრო და დღევანდელიობა
ვშიშობ ერთმანეთს, თითქმის წააგავს.
დედაო ღვთისა, შენ დაგვიფარე!
საქართველო და მთელი ქვეყანა!
ბოროტი სული, ჩვენგან განდევნე
და დააბრუნე, ისევ მშვიდობა!...
უფალო შეგვიწყალე

ზამთარი

ზამთარი მოდის, თოვლიც მოგვივიდა
შენს მოსვლას კარგო, ველარ ველირსე
გასულ წელს, შენთან მშვიდად ვიყავი,
წელს კი, მშვიდობა მოგენატრებია,
ჩვენს მიწა-წყალზე, მტერი ტიალი,
ტარაკნებივით გარსგვახვევიან,
რა მოვახერხოთ, თითქმის ვერვხვდებით
ზამთრისთვის უკვე ემზადებიან.

საქართველოში, ჩვენი ცხოვრება,
მტრის გამო, კარგო მოგვებზრებია,
ვერ გამიგია, ჩვენგან რა უნდათ,
ან პერევეს რატომ ემუქრებიან,
მთელი საჩხერე შიშის ქვეშა ვართ,
ყველას ძალიან შეგვშინებია.
როგორც არასდროს ისე გვჭირდება
ლოცვა-კურთხევა საქართველოში
ღმერთ შენ მოგვეც ყველას მშვიდობა,
შენი კი ღმერთო, იქნებს დიდება.

2008 წელი 7 ნოემბერი

საქართველოს ვაზი

საქართველო, დაილოცოს შენს მიწაზე ყველა ვაზი
ვაზთან ერთად დაილოცოს შენი ერის ყველა კაცი.
წითელ ღვინით, დაილოცოს სადღეგრძელო ყველა
კაცის,
იხარე და იღღეგრძელე, საქართველო შენი ვაზით.

მადლობელი ვარ რომ ქართველი ვარ

საქართველოზე, ღამაში მხარე
მე მსოფლიოში არ მეგულება!
ღმერთმა, მარგუნა ბედნიერებად!
საქართველოში, ფეხი ამედგა.
ქართულ, მიწაზე მეც დავაბიჯებ.
თავ აწეული, დავიარები.
აქ დავიბადე, აქ გავიზარდე!
ქართული ენაც აქვე ვისწავლე.
მადლობელი ვარ რომ ქართველი ვარ.
საქართველოსთვის, მე სულსაც დავლევ!

სიცოცხლე საამურია, თუ კი ოცნება გწყურია
საქართველოში, ცხოვრება მართლაც რომ მხიარულია,
თუ კი, ბევრი გყავს მოკეთე.
ხშირად აკეთებ სიკეთეს,
სიყვარულია მთავარი.
საქართველოა ჩვენ გვენატრება, მშვიდი ცხოვრება,
ღმერთმა ისმინოს, ჩვენი ვედრება,
და დაგვიბრუნოს კვლავაც მშვიდობა.

2009 წელი 26 ივლისი

„ჩემი შეხედულება აბვისტოს ომზე“

2008 წლის 8 აგვისტო იყო, როდესაც მოულოდნელათ რუსეთის ჯავშანტექნიკამ შემოადწია საქართველოში და მათი მიზანი იყო საქართველოს ტერიტორიის მითვისება. ამისთვის მათმა მთავრობამ ბევრი მსხვერპლი მოუტანა საქართველოს. ისინი თვითმფრინავებით დატრიალებდნენ თავს, დაუნდობლათ ისროდნენ ბომბებს და აფეთქებდნენ ქალაქებს.

ამ გაუგებრობაში ბევრი უცოდველი ადამიანი მოყვნენ ეს საშინელი სანახავი იყო. ბევრს თვალწინ უკლავდნენ შვილებს და ამწარებდნენ ხალხს. ამ ომში ჩემმა ძმამაც მიიღო მონაწილეობა, ის ცხივნალში იბრძოდა თუმცა ჩვენ გვეგონა, რომ გორში იყო, ამას ძალიან განვიცდიდით დღე და ღამე გაერთიანებული გექონდა.

ერთ დღესაც გავიგეთ რომ ის ბატალიონი, რომელშიდაც ჩემი ძმა მსახურობდა საერთოდ გაუნადგურებიათ. ამის გაგების შემდეგ ძალიან გაემწარდით სიცოცხლე აღარ გვინდოდა, უკვე ყველა სამიძმარს გვიცხადებდა. მაგრამ ღმერთმა არ გაგვწირა და 17 აგვისტო იყო ჩემი ძმა სახლში დაბრუნდა.

ამ რიცხვში დაბადების დღე მქონდა და ჩემი ძმის დაბრუნებამ დიდი ბედნიერება მომიტანა. ასეთი დაბადების დღე არასდროს მქონია. მე ძალიან მინდოდა ყველა ჩემსავით გახარებული ყოფილიყო, და ის ადამიანები ვინც ომში იყო ყველა მშვიდობით დაბრუნებულიყო, მაგრამ ეს რადგან ასე არ მოხდა მე მინდა ღმერთმა გაანათლოს მათი სული რადგან ისინი გამირულად დაიღუპნენ.

ის შემთხვევაც იყო როდესაც ჩემს სახლზე გადაიფრინეს და ცოტა აკლდა სახურავს ახდიდნენ, თუმცა ამას ვინ ჩივა ჩვენ შიშმა აკვიტანა.

წასვლით ვერსად წავიდოდი და ველოდით როდის ჩამოაგდებდნენ ბომბს. ღამით არ გვეძინა და თუ რამის ხმას გავიგებდით სახლიდან გამოვვრბოდით.

თბილისის ზღვაზე

მთვარიან ღამეს, მინდა ვუცქირო,
შენს ცისფერ თვალებს,
ცაზე ვარსკვლავებს, და ვსეირნობდეთ
თბილისის ზღვაზე,
ჩემო პატარა, ვკრეფდეთ გვირილებს,
გაწნავდე თმებში, და ღიღინებდე
მწვანე მიდნვრებში.
როგორ მიყვარხარ, შენ ვერც მიხვდები,
მე გთხოვ გიყვარდე, ჩემო ლამაზო,
ჩემ სიცოცხლეს და მთელ გულს გთავაზობ.
მე ხომ ყოველთვის შენით ვამაყობ.
ერთად დავხატოთ, მთელი სამყარო.
ძალიან გთხოვ, რომ შემეყვარო.

მე მაქვს ოცნება. ათასი ალბათ,
ისევე როგორც უამრავ მოკვდავს,
მაგრამ ერთს ვნატრობ ყველაზე მეტად,
ჩემი ქართული ვერავინ მოკლას.
ჩვენი ანბანი ეწერო ყველგან,
და დედა ენა ვაქციოთ ხატად.
მე ამაყი ვარ ჩემი ქართულით,
ამ მიწას იქით სიცოცხლე არ მწამს,
მადლობა უფალს რომ ქართველი ვარ,
ქართულად ვწერ და ქართულად ვმღერი,
თუნდაც ცოცხალი მიწაში ჩამდონ,
იქედან დავჭექე მე ვარ ქართველი.

ბანთქმული საქართველო

შორს განთქმულა საქართველოვ
შენი სახელი,
ღვთის მშობელის რჩეული ხარ,
წყალობას ელი.
ტურისტების მასპინძელო,
სიახლე გელის.
ღვთის მშობელი დაგვიფარავს
მშვიდობას ველით.

ჩემი საჩხერე

ყოველთვის მიზიდავს, ჩემი საჩხერე,
ჩემი მიწა და ჩემი მთა-ბარი,
მე არ ვიკეცხნი, მაგრამ ძვირფასო
მისი მსგავსება, ქვეყნად არ არის.
ჩვენ შეგვიძლია, იმედის ფრთებით,
რომ გადავშალოთ, აქ საჩხერეში.
ღმერთის წყალობა გავინაწილოთ,
და უფლის რჩევა, კვლავ მოვისმინოთ.

ბათუმი

ბათუმო შენ ხარ ულამაზესი,
უძვირფასესი ბუღვარიც შენ გაქვს,
თუ რამე კარგი ვინატრეთ ყველამ,
ეს ყველაფერი შენშია, შენ გაქვს,
და ეს სიმღერა მიიღე ჩემგან.
სიამაყე ხარ ჩვენი ერისა,
და მიმზიდველი ტურისტებისა,
უყვარხარ ყველას შენ ჩემო კარგო,
მთელი მსოფლიო შენს ნახვას ნატრობს,
ქართველი ერი ბუღვარით ხარობს,
მზის სხივი შენი როცა ზღვას ათბობს,
ჩამოსულ სტუმრებს ბუღვარში
ართობს,

სიამაყე ხარ ჩვენი ქვეყნისა,
თვით შადრევნებიც შენ გამღერისა.
ცხოვრებაში ბევრი კარგი რამ ხდება,
მაგრამ როგორც ხდება, ისევ მალე მთავრდება.
მე არ შემიძლია, რომ არ დავწერო,
ეს სიმღერაა თუ ლექსი კარგო.

კახეთო ვაზით მდიდარო

კახეთო! ვაზით მდიდარო,
ყურძენით, აგვესოთ მარნები,
შენს, ბარაქაზე საუბრობს,
მთელ მსოფლიოში, ქართველი,
უხვი, მოსავლით იხარე,
აგვეშენებოდეს, სახლები,
წითელი, ღვითი დალოცეთ,
ყველა, მშრომელი კახელი,
შემოდგლომაა, ბარაქის,
იმღერის, ყველა ქართველი,
ღმერთმა, დალოცოს ამ ქვეყნად,
ყოველი, კუთხის ქართველი.

ყაზბეგობა

ყაზბეგობას, ვწერ მე ამ ლექს,
სამ სექტემბერს, გლოცავთ ყველას,
გისურვებდით, ჯანმთელობას.
გაგიმრავლდეთ, ქართველები,
და ასევე, ტურისტები.
მშვიდობა, არ მოგეშალოთ,
ბარაქალა, გვექონებოდეს რთველის,
კახური, ღვინით ადღეგრძელებით,
კურთხეული, ჩვენი ერი.
ღმერთმა, ყველას მოაშოროს,
პრობლემას და თანაც მეტი.

2010 წელი 3 სექტემბერი

ქვეყნად, გული ხარ,
სამშობლოვ, ჩემო,
უშენოდ, ყოფნას ვერავე უძლებს,
ღმერთმა, გვარგუნა ბედნიერებად,
საქართველოში, ჩვენ რომ გვეცხოვრა,
მადლობა, ღმერთს რომ ქართველი ვარ,
კურთხეულ ვიყოთ, ამ ქვეყნად ყველა.

მოვიარე მთა და ველი

მოვიარე, მთა და ველი,
მე, ვერ ვანხე, მსგავსი შენი,
შენ, ისეთი ღამაში ხარ,
რომ დანახვაც, მშვეელის შენი.
არ გისურვებ, სხვასთან ყოფნას,
რადგან უშენობა მომკლავს.
თუ კი, კარგო შენ არ მოხვალ,
ვერ ვიღირსებთ, ერთად ყოფნას.

27 სექტემბერი აფხაზეთის დაცემის დღეა,
ასევე 27 სექტემბერი, ამაღლების დღეა,
უფალი გვიცავდეს, ყველგან, ყოველთვის,
სამშობლო ჩვენი, გაერთიანდეს,
ოხ, ღმერთო, ჩვენო, მტერი გვაშორე,
და საქართველო, გაერთიანდეს,
ჩვენი გმირები, მუდამ გვახსოვდეს,
ანგელოზებთან, ზეცაში ფრენდნენ,
ღმერთის დიდება, ვუძღვნათ ამ ქვეყნად,
ჩვენ კი მშვიდობა დავბედებოდეს.

ჩემი საქართველო

შემოდგომის დღეა და გული,
სევდით მევსება,
ნეტავ შენ, საქართველოვ,
სიმშვიდე თუ გელირსება.

შენს ლამაზ, მინდვრებს,
და გორიან მთებს,
მუდამ ვუმღერებ, არ დავიღლები,
შენ საქართველო, ჩემო ლამაზო,
მინდა რომ გული, შემოგთავაზო...
ყველა შენს კუთხეს, გავუბრთხილდებით
არ დაიდარდო, ისევ აღდგები.
შენ საქართველოვ, ჩემო ლამაზო,
მინდა სიცოცხლეც, შემოთგავაზო...
რაც ძვირფასია, სულ შენთვის მინდა,
შენ საქართველოვ, ყოველთვის წმინდავ.

ჩემი სამშობლო

ჩემო სამშობლო, ულამაზესო,
უსაყვარლესო, მშობელო მხარე,
მადლობელი ვარ, რომ ქართველი ვარ,
და შენს მიწაზე, რომ დავაბიჯებ.
როგორ მიყვარხარ, ვერ წარმოვიდგენ,
უშენოდ ყოფნა, არასდროს მინდა.
ყოველდღეს, შენთვის, იმღერის გული,
როცა შენ ხარობ, მეც მემღერება,
ღმერთმა დალოცოს, შენი მშვენება,
უშენოდ ქართველს, არ შეუძლია,
ყველა ქართველის, უსიტყოდ მჯერა.

რა ღამაზია, რა მშვენიერი
ჩვენი ქვეყანა, ჩვენი სამშობლო,
ვიმღეროთ ყველამ, მის მშვენებაზე,
ჩემო სამშობლო, მუდამ იხარე,
ჩვენ კი შენს ქებას, არასდროს შევწყვეტო,
ჩემო სამშობლო, საქართველო ხარ,
შენს მზეს, შენს მთვარეს,
მუდამ ებრწყინოს.
ღმერთი, გფარავდეს ჩემო ღამაზო,
მტერი, არასდროს აღარ გეყოლოს,
შენი ერი, მუდამ შენით ხარობდეს,
ყველა კუთხეს შერჩენოდეს,
კვლავ ქართველის მარჯვენა.
არასოდეს არ დამთავრდეს
ქართველების გაჩენა.

თბილისო

საქართველოს მშვენება ხარ შენ თბილისო,
შენს ქუჩებში, ღამაზესები გამოდიან.
მზის სხივს, აფრქვევ, გზებს გვინათებ,
მთვარესავით, ნათელი და ღამაზი ხარ
აივნიდან, გადაყურებ შენს ძველ ქუჩებს.
შენს ქუჩებში, გულგრილად ვინ ჩაივლიდა,
დავსეირნობ, და ვლიდინებ

შენ სიმღერებს,
ვიროსმანის საუნჯე და სიმდიდრე ხარ,
შენ თბილისო სულ მუდმივად

გაიხარე,

ღამაზების, სიამაყე ჩემო მხარე.
საქართველოს, მშვენება ხარ შენ
თბილისო,
ვიროსმანზე შენთან ყოფნა მიხარია.

2010 წელი 25 თებერვალი

გატანჯული ხალხი

ღამაზ ცხოვრებას, ეტრფოდა ყველა,
ღამაზ ფიქრებში, უცქერდნენ სიკვდილს,
მაგრამ დროებამ, აჩვენა ყველას,
რომ არ არსებობს, ღამაზი სივრცე,
იდუმალეობა, გვაწუხებს ყველას.
ხალხმა მიიღო, ტანჯული სახე,
და გაჰქურეებდნენ, გატანჯულ ზეცას,
ცხოვრების გზაზე, სიკეთის ძებნას,
ხალხი, დაიპყრო რუსეთმა წამსვე,
მაგრამ ვერ ნახეს სიკეთე ვერა,
და აგრძელებდნენ, ცხოვრებას ასე.

საქართველო

შენზე სიმღერას, ვერვინ დამიშლის,
შენ საქართველო, ჩემო ღამაზო,
(მინდა დაგკრიფო, შენი ყვავილი,
ყველა ტყის, ყვავილს, სხვა სურნელი აქვს).
მიყვარს ბუნება, მიყვარს მთის წყარო,
არ ვიცი კარგო, ვის შეგადარო,
შენ საქართველო, ჩემო ღამაზო!
სადაც ვიქნები, ყველგან გიმღერებ,
შენს დავიწყებას, ვერვინ ვერ შეძლებს,
იმედი ჩვენი, მუდამ თან გვსდევს,
შენ საქართველო, ჩვენო წმინდავ, ჩემო
ღამაზო.

მინდა სიცოცხლე, შემოგთავაზო
ეს ჩემი გული, შენით ამაყობს,
შენ საქართველო, მუდამ ღამაზო.

გამარჯვება გვჭირდება

საქართველოს, დღეს გამარჯვება
ძალიან გვჭირდება,
და ეს ძალიან, მალე მოხდება,
საქართველოს მზე, კელავ ამობრწყინდება,
ახალი წელი, მშვიდობის გვექნება,
ღმერთის წყალობა, არ მოგვაკლდება,
ქართველებს, სიმშვიდე ძალიან გვჭირდება,
ჩვენს მიწა-წყალზე, მტერი ბოგინებს.
ახალი წელი, გვექონდეს მშვიდობის,
მტრის გარეშე და თავისუფალი.
უფალო ჩვენო, შენ დაგვიფარე.
და მტერი, ჩვენი შენ მოგვაშორე.
ბოროტი სული, ჩვენგან განდევნე,
ჩვენი შეცდომა, ჩვენ გვაპატიე,
და დაგვიბრუნე, კელავაც სიმშვიდე.

სიგღერა ბათუმში

უშენოდ არ გვინდა არა,
უშენოდ ეს გული კვდება.
მე შენ გიმღერი ბათუმო,
მეორე დედა, შენ ხარ.
შენთან მოსული სტუმრები,
ბულვარში, მღერის ყველა,
სილამაზე ხარ ერის,
და სიამაყე ჩვენი.
ყველას გვიყვარხარ ბათუმო,
და ყველა შენ გიმღერის.
ღმერთი გშველოდეს ყოველთვის
და გაგიმრავლდეს ერი.
ჩვენ ხომ არ გვინდა უშენოდ,
ცას ვარსკვლავები სწყდება.
შენი ლამაზი მზის სხივი,
ზღვაში აცხუნებს ყველა.

შენი ზღვა ყოველთვის თბილია,
მიმზიდველია ქვეყნის.
შენთან მოსული სტუმრები
ჯანსაღ ცოხვრებას ელის.
სილამაზე ხარ ჩვენი,
და სიამაყე ერის.
გვიყვარხარ ჩვენო ბათუმო,
ამიტომ შენ გიმღერით.

2011 წელი 23 ოქტომბერი

სანამ არ სიგლყნ შყნბე ვაქრედა

შენი თვალები გზას მინათებენ,
ისევე როგორც, ლამპარი ბნელში.
შენახარ კარგო, ვარსკვლავი ღამის,
მანათობელი, მიწისა და ცის.
უშენოდ ყოფნას, მე ვერ გაუძლებ,
მომენატრები, დღითა თუ ღამით.
არასდროს მინდა, მე მარტო ყოფნა,
სულ მინდა გზას, რომ შენ მინათებდე...
არ მიმატოვებ, მე მჯერა ამის.
მიყურებ ალბად, ზეციდან დედას.
მე ვგრძობ, ჩემთან ხარ ყველგან
და ასე მინდა, იყო სულ ჩემთან.
სხვაზე, ვერც ვფიქრობ;
შენზე ფიქრები, თვალწინ შენს
სახეს, უცებ მომგვრიან.
ასე მგონია, მიცავ ზეციდან.
მომნატრებიხარ, ძლიერ და ძლიერ...
თითქოს ცხოვრებას, ვეღარ ვაგრძელებ...
მე შენთან მინდა... კახუნავ ჩემო.

2011 წელი 3 ნოემბერი

მეგობრების სიყვარულმა, წაგიყოლა...
შესვდებოდი, ზეცად მეგობრებს.
ჩვენთან ყოფნა, ამ ბოლო დროს არ გინდოდა.
გახსენებდნენ, ზეციურად მეგობრები.
გიხარია მათთან რომ ხარ?
ჩვენ კი, რა ვქნათ, რომ გვიყვარხარ
ვერ ვიჯერებ, რომ აღარ ხარ.
მენატრები, გელოდები...
ჩემო კახა.

მივსტირი წარსულს
დრო გარბის და არ ჩერდება,
მე, მივსტირი წარსულს.
არასოდეს დაბრუნდება, ის განვილი წლები,
იცი როგორ, მენატრება ჩვენი შეხვედრები,
როგორ მინდა, ამისრულდეს,
კარგო ოცნებები.
ვიცი კარგო, ერთად ყოფნა,
აღარ გვეღირსება.
მე კი ისევ, შენთან მინდა,
ის დრო, მენატრება,
იცინოდი, იმღეროდი, ოცნებები გქონდა.
წლები, აღარ დაბრუნდება,
მე კი, მენატრები.
არასოდეს, მავიწყდები,
მუდამ მეყვარები.
როგორ მინდა, რომ დაბრუნდე,
უფალს ვევედრები;
არასოდეს დაგივიწყებ
გულში მეყვარები.
(შენ ისევ ცოცხალი ხარ,
კახავ მენატრები).

მენატრება შენთან ყოფნა

უცებ აცივდა, ფოთლები ცვივა,
აკანკალებულ, ბელურებს ვხედავ,
და მე არ ვიცი, როგორ გაუძლო,
ამ ზამთარს, კარგო თეთრ თოვლთან ერთად.
ვიხსენებ წარსულს, ერთად ყოფნის დროს,
როცა, დიდ თოვლში, რომ სრიალებდი.
ბავშვებთან ერთად, როცა გეძახდი,
ვერ შემომყავდი, სახლში თბილ ფეხთან,

რა კარგი იყავ, შენი თვალ-წარბით.
ეხლა კი ვზივარ, თვალცრემლიანი.
თბილ ფეხთან სახლში, მე კვლავ უშენოდ,
და აღარ ვიცი, უბედურ თავსა,
რა ეშველება, შვილო უშენოდ.
მე რეალობას, თვალს ვერ უსწორებ,
და ვერ ვიჯერებ, რომ დღეს, აღარ ხარ.
არა, არ მჯერა, შენ არ მომკვდარხარ...
დღე და დამ კარგო, სულ გულში მყევხარ,
გეძახი, გელი, არ დაგვივიწყებ, ამას გპირდები.

„კახას დაბადების დღეს“
შაბათი დღეა, სადილს გიმზადებ.
მე იმედი მაქვს, მოგეწონება.
ჩემო ძვირფასო, და ფრთებ გაშლილო...
მტრედივით, ჩვენგან შორს გაფრენილო.
და ოცნებებით, აუხდენელო,
მუდამ იფრინე, მშვიდად ზეცაში!
და ღმერთმა, თავის შვილად მიგიღოს.
თუ რამ კარგია „სულს შენსას ჰქონდეს“,
ჩვენ კი, დაგვლოცე ისევ ზეციდან.
გვიყვარხარ ყველას,
გიხსენებთ ერთად,
უშენოდ კარგო, მოვიწყენთ დღესაც.

სანამ არ წავლენ შენზე ფიქრები

შენზე ფიქრები, ჩემი გულიდან
არასდროს გაქრეს,
ჩემო უდროოდ, მოშორებულ
ქვეყნიურ სითბოს,
მაგრამ, რას ვიზავთ,
ვერაფერს შევცვლით;
„ღმერთის ნებაა“, ეს ყველაფერი
და თუ ასეა, ალბათ ღმერთთან ხარ
სულიერ საზრდოს ჩვენ არ მოგაკლებ
რომ შენმა სულმა, სიმშვიდე ჰპოვოს,
ყოვლის შემძლეო ღმერთს,
წყალობა ვთხოვოთ,
რომ მასთან იყო,
ზეცად იფრინო...
მე კი სულ მუდამ დაგელოდები.
წამით არ წყდება, შენზე ფიქრები
ალბად სულ მალე ერთად ვიქნებით.
მონატრებული, ჩაგესუტები.

უსიამოვნო სტუმრები (ჩვენი ოკუპანტები)

3 წელია ჩვენთან არიან
არც აპირებენ აქედან წასვლას
შეთანხმებები დარღვეულია
ოკუპანტები ვერ გველევიან,
სტუმართმოყვარე ერი კი გვქვია,
მაგრამ ვერაფერს ცვლიან სიკეთით,
უსიამოვნო სტუმრები ჰქვიათ,
და მოღალატე რუსების მხრიდან
ჯერ არ გამქარალა ნაიარები.
ჩვენი შვილები მათით დაგკარგეთ,

ვინ მოგვიმშრალებს ცრემლიან თვალებს,
ჩემად მალულად რომ დავატარებ
აღბად არავინ ამ ქვეყანაზე,
როცა მოვკვდები შეგებრალეებით
და კახუნასკენ გავექანები,
მაშინ გაშრება ჩემი თვალები.
მიყვარხარ, მენატრები

დღეს მინდა ყველას გაგიზიაროთ
ჩემი სევდა თუ სიხარული,
ცხოვრება მქონდა მე ბედნიერი,
როცა ჩემ შვილებს გვერდით ვედექი.
ესლა ცხოვრებას ველარ გაუბე
დავკარგე კახა მწარე სიკვდილით,
მაგრამ ცხოვრებას მაინც ვაგრძელებ,
ყველას ვჭირდები ასე მგონია,
ძალით ვიმაგრებ საკუთარ თავსა,
ასე რომ არ ვქნა რა ეშველება
ცოცხალს თუ მკვდარსა?
ნუგეშს თვითონ ვცემ საკუთარ თავსა.
ჩემი სიკეთით ბევრიც სარგებლობს
და მიმწარებენ ჩემ ტანჯულ სულსა.
2009 წელი 2 სექტემბერი

გმირი, ბიჭები ბევრი გყავს,
მაგრამ დავკარგეთ მრავალი,
მათ რომ სამშობლო უყვარდათ,
ესაა უფრო მთავარი.

წამები, წუთებს მისდევენ, აღარ ჩერდება დრო,
შენ კი სადახარ, ძვირფასო, ნუ მემალეები გთხოვ.
მალე გაივლის ზამთარი და შენ დამრჩები შორს,
მთელი ცხოვრება, უშენოდ, როგორ ვიარო გთხოვ.

2 მაისია დღეს, მზიანი და კარგი.
და თან ორშაბათი, როდესაც კარგო
შენ დაიღუპე, ძალიან დიდი თოვლი იყო,
მომენატრე და წერა დავიწყე,
მიყვარხარ, კახა ვერ დაგივიწყებ.

უშენოდ გადის კვირის დღეები,
მე კი ფიქრები, არ მასვენებენ,
რატომ და რისთვის, რად მიმატოვე.
ამაზე ფიქრით, ალბად მოგკვდები,
იქ მოვალ, შვილო ჩაგესუტები.
და სამუდამოდ, ერთად ვიქნებით.

რა კარგი იყო, როცა შენ მყავდი,
თვალ-წარმტაცი და ღერწამი ტანით,
თითქმის ყველაფერს, დავთმობდი კახა!
შენ რომ, ჩემ სახლში, გხედავდე ახლაც.

დაკარგულია ის წლები, რაც შვილო ერთად
ჩვენ გვიწვალა. შენი ტანჯვა და ჩემი
წვალება ეს ყველაფერი წყალს წაუღია.
23 წლის ნაზარდ-ნატანჯი, ეს ყველაფერი, უცებ
ერთ წუთში გაქრა და რას მთხოვთ
რა გული უნდა შემრჩეს მე ეხლა, რა ვქნა.

მუდმივი, ქვეყნად არაფერია,
გამონათქვამი ალბად სწორია.
როდესაც, ყველა შენს გვერდით არის,
ბედნიერებაც სწორედ ეს არის.
მაგრამ ძვირფასო, ესეც მთავრდება!
ბედნიერება, დიდნხას არ ატანს,
როდესაც კახა, ჩვენს გვერდით იყო,
მე ბედნიერი ვყოფილვარ მაშინ,
ეხლა რაღა ვთქვა მე უბედურმა,
ჩემი სიცოცხლეც დამთავრდა მაშინ.

ხვალინდელი დღე

ნეტავ, ხვალინდელი დღე
ხალხს როგორი გვექნება?
ან მზიანი, დღეები, ნეტავ თუ გვეღირება?
ან ზამთარი, როგორი, ბედნიერი გვექნება?

ყოველი დღე, ღმერთს მივანდოთ,
ლოცვით, მოვიხსენიოთ,
საქართველოს, მშვიდობა,
ღმერთის, ღოცვა კურთხევა!
მწამს, რომ არ მოგვაკლდება.
საქართველოს, მზიანი დღე.

არასოდეს გაქრება!
ჩვენ, ყოველთვის, ვუსურვებთ,
ქართველს, ბედნიერებას!
მე აღარ მინდა ამ ქვეყნად,

ტანჯული, ხალხის ნახვა,
გაბრწყინებული სამყარო,
იხილოს ქართველმა ხალხმა.

ქარცეცხლიან დღეებში ვწერდი,
არ ვიცოდი თურმე კახაც
გაქანებულ ომში ყოფილა,
ცხინვალში პირველ ხაზზე.

მე პირველად, როცა ვხუჭავ დამით თვალებს,
ფიქრობ ძილში, კახუნიათ გამადვიდოს?
ჩემს თვალებში, ჩემი კახას თვალებია,
ნაიარებს, ვერვინ არჩევს ჩემ გულშია,
დილით როცა გავიღვიძებ, ლოცვას ვიწყებ,
სანთლით ხელში, ღმერთო ამას გვეკედრები
კახა გყავდეს სამოთხეში,
მიყვარს, ძლიერ მენატრება!

ნეტავ რად ვართ ჩვენ ამ დღეში?

ჩემი შთაგონების წყარო, მხოლოდ შენ ხარ კახა
გეძახი და ხმას რად არ მცემ, ერთადერთო.
და რომ გულში, ნაპერწკალი აღარ ქრება,
ეს მიზეზი, შენი ნატვრით კვლავაც ჩნდება.

როცა გხედავდი, მაშინ ვერც ვგრძობდი
რა ბენდიერი ვიყავი კარგო,
როცა შეიღებდი, ჩემს კალთას მყავდა,
მე იმ ცხოვრებას, ვნატრულობ ახლაც.

თებერვლის თოვლში, შენ მოგერიას,
სევდა ოხერი...
და ამ ფიქრებში სიკვდილმა
გტაცა ვერაგი ხელი,
სიცოცხლით სავსე, ოცნებით სავსე
შენ გამეპარე, ცივ სამარეში,
თან გაიყოლე, ჩემი იმედიც,
დამტოვე შვილო გამწარებული,
მთელი ცხოვრება, შენზე ფიქრებში
უნდა ვიცხოვრო, სანამ ვიქნები.

ჩემს ეზოში, წითლად ჰყვავის ყაყაჩო,
შენ კი სად ხარ, ჩემო კახავ ლამაზო.
ყვავილების, კრეფა რომ მიხაროდა,
გაზაფხულის, სურნელებით ტკბებოდი.
სამოთხეში, ჩემო ღოცვით მოხვდები,
ანგელოზად, გაფრენილო ყოველმხრივ.

მომენატრე და გიმღერი ისევ,
როგორც წლების წინ, შენ გიმღეროდი...
მომენატრებიხარ, მგონია მისმენ,
ჩემი ხმა გესმის, როგორც ძილის წინ.
რომ დაიბადე, ჩვენ გაგვახარე,
და რომ დაგვტოვე, რად გაგვამწარე
შენ ჩემო შვილო, ტკბილო და მწარე
მიყვარხარ ძლიერ, რად გაგვამწარე
ენატრულობ ძველ დროს,
არ დაგივიწყებ კახუნა ჩემო.

სახსომრად კახას დედიკოსთან

შენ იზრდებოდი ტკბილად წლების წინ,
დღეს მე ვიხსენებ, ყველა შენ სიტყვებს,
როცა დედიკოს, შენ მე შეძახდი,
მიყვარხარ შვილო, სულო და გულოვ,
ჩემო ტანჯულო და ჩემო მხსნელო,
გადარებ ვარსკვლავს, გზებს რომ მინათებს.
შენ ჩემო კახა, თვალის სინათლევ.

როდესაც, დამით თვალებს დავხუჭავ
თვალწინ, შენი სახე, გამახსენდება.
მომენატრე, უშენობა ძნელია,
რად წახვედი, მეგობრები გელიან.
მართალია ჩვენგან შორს ხარ.
მძინარე ხარ. დაბრუნდები!
ისევ გელი, იმედი მაქვს,
რომ შენ კარგო, დაბრუნდები.

რად გამეპარე? უპასუხოდ, კითხვებით მტოვებ,
მე გელოდები, დღესაც ველი,
შენგან პასუხებს,
სიზმარში გელი, მომეჩვენე.
გთხოვ, გეხვეწები!
შენზე ფიქრში, ალბად მოგკვდები,
მე არ მაშრება, თვალზე ცრემლები.
ამ რეალობას, ვერ ვეგუები...
ისევ, ვიტყუებ თავს, მგონიხარ მეგობრებთან,
იფრინე, კარგო ანგელოზებთან.

მიყვარხარ საქვარელო

მივდივარ, გტოვებთ, გემშვიდობებით,
გთხოვთ, გაუბრთხილდეთ, სიცოცხლეს
თქვენსას,

ანგელოზებთან, მე ცაში ვიფრენ,
იქედან, გლოცავთ „მე კახა“ ყველას.
ვერ გაუძელი, უსამართლობას!
ბევრი ვიტანჯე, კარგებო ქვეყნად.
გზა მშვიდობისა, ყველამ მისურვეთ,
და დამიმშვიდეთ, მშობელი დედა,
გთხოვთ მაპატიეთ, უდროოდ გტოვებთ.
გლოცავთ სუყველას, იყავით მარად.
არ დამივიწყოთ მე უბედური,
თქვენთვის ძვირფასი, მებრძოლი „კახა“.
მიყვარხართ ყველა, იხარეთ ქვეყნად,
ჩემო კარგებო, გლოცავთ სულყველას,
ღმერთი, გფარავდეთ ყველგან

– ყოველთვის,
გტოვებთ, მივდივარ, გემშვიდობებით.

მენატრები კახა შვილო
გიწერ ბევრ ლექს, უშედეგოდ,
სიზმრებს ვხედავ, კანტი კუნტად,
ეს დღე, რატომ მომასწარი,
შენთან, მინდა ესე ყოფნა.
მჯერა სიზმრად ჩემთან მოხვალ.

თევზაობა ბიჭვარდა

სამშაბათი დღეა, ნათელი და მზიანი,
ანკესით ხელში, მიდიან ტბაზე,
შენი ძმები და ბიძაშვილები,
შენც, ძლიერ გიყვარდა თევზაობა.
„გაკაფხონება“, „დამარილება“,
ნეტავი კარგო, შენც ჩვენთან იყო,
უშენოდ, ყველას გულები გვტკივა,
რომ აღარა ხარ, ჩემთან ძვირფასო,
თვალცრემლიანი, შევყურებ ზეცას,
მგონია მხედავ, მიყურებ ყველგან
შენ არ მომკვდარხარ, მიყურებ ყველგან,
შენ არ მომკვდარხარ მუდამ ჩემთან ხარ,
შენი სახელი, ფიქრში ტრიალებს.
რატომ იჩქარე, ეს არ მასვენებს.
ფიქრი, მომკლავს და მოვალ შენთანა,
დამელოდე და უთუოდ მოვალ,
ჩემო ტანჯულო, შვილო კახუნა.
მენატრები, თვალები ცრემლით მევსება.
და გტირის კარგო შენი დედა.
2011 წელი 27 სექტემბერი.
(სოხუმის დაცემის დღეს დაწერილი)

ბედის ვარსკვლავო, რად ჩამოვარდი.
ჩემი ცხედარის ნაცვლად,
უარს ვერ ვიტყვი, არ გამომივა.
მე მომაკითხა, მიქელამ ალბად.
როგორც სუყველას, მეც მსურდა,
ამ ქვეყნად ყოფნა,
მაგრამ ვერ შევძელ,

გთხოვ მაპატიოთ!
ეს ჩემი თავი, მე არ შეკუთვნის,
დაისაკუთრა, ჩემ ხვედრამ ალბად.
მე ჩემი თავი მთლად დავივიწყე,
მიყვარხარ ძლიერ, ამ ქვეყნად ყველა.
გთხოვთ გაუბრთხილდეთ,
ჩემს მშობელ დედას.
მე რაც ტკივილი, თქვენ მოგაყენეთ.
გთხოვთ მაპატიოთ!
მივალ იმ ქვეყნად, მეძახის ძია.
თქვენ გაუბრთხილდით ძვირფას
სიცოცხლეს.

მე შენთან მოვალ

მე შენთან მოვალ
ისე დროც მოვა რომ შენთან
მოვალ,
უკვდავი არვინ არ არის კარგო,
მე შენთან მოვალ
შენ ისევ გნატრობ,
მიყვარდი კახავ და ეხლაც
გნატრობ
რით ვერ გაიგე რომ შენ
მიყვარდი,
რატომ იჩქარე
რატომ წახვედი,
ჩემი პირველი სიყვარული ხარ
და ამავ დროს კვლავ ბოლოს
მკვლელი.
მიყვარხარ კახავ
დაბრუნდი ჩემთან,

შენ არ გინდოდა,
მიწაში წასვლა,
მაგრამ უხილავ ძალამ
გაცდუნა,
კვლავ დაბრუნდები
დედასთან კარგო,
მე შენთან მოსვლას
ყოველ წუთს ვნატრობ,
მიყვარდი კახავ,
ესლაც მიყვარხარ
რატომ და რისთვის დღეს
აღარ მყავხარ.
ვნანობ და ვნატრობ
რომ ისევ ვნახო,
მჯერა ძვირფასო რომ ისევ ვნახო.

კახა მიყვარდი, კახა მიყვარხარ,
შვილო ყოველ წუთს შენ ჩემთან ხარ,
წუთი არ არსებობს შენზე
არ ვფიქრობდე შენ ჩემო შვილო.
ულამაზესო, რატომ დამტოვე,
და რად არ მითხარ,
თუ რა გინდოდა თავი რად იკაღ.
შენი დედიკო კვლავ
გაგიგებდა და ყველას შენთვის
შეაწუხებდა

და შენ საშველად სისხლსაც კი გაიღებდა.
შენ რად არ მითხარ. თუ რა მინდოდა.
შენი ორი სიტყვა ფასად დამიჯდა
მთელი ცხოვრება ვნანობ, და ვნატრობ,
შენ ჩემო შვილო, ჩემო ღამაზო.

შენი ცხოვრება რად მიატოვე, მე ჩემ ცხოვრებას
კი ვნანობ მაგრამ, შენ ცხოვრება, შვილო
ეხლა დაგეწყო, და შენ კი
სად ხარ. მიყვარხარ კახა,
მიყვარდი რა ვქნა,
ეგ შენი ცოდვა ამ ცხოვრების ბრალია.
მებრალეები ძალიან.
თუ მიყვარხარ ძვირფასო,
ეს რა ჩემი ბრალია.

მიყვარდი კახა
მიყვარხარ რა ვქნა,
შენ ნაწყენი დედამ ვერ ნახა
ასეთი შვილი ინატროს ყველამ
ეს ჩემი კახა მიიღოს ღმერთმა,
მიყვარხარ კახა, მიგიღოს ღმერთმა,
სამოთხის კარი გაგიღოს ღმერთმა,
მიყვარხარ სად ხარ, გეძახი
ახლაც კახავ, და კახავ
სიზმარში გნახავ, მოვალ და გნახავ,
კახავ, და, კახავ, კახა...
გეძახი სად ხარ კახა...
მიყვარხარ რა ვქნა...
მინდა აქ იყო ღმერთთან
ხარ ალბად კახა...
სად ხარ, მე ვტირ ახლა, ჩემი პირველი ბიჭი
შენახარ,
და სიხარულიც უნდა გვენახა,
შვილიშვილები უნდა მყოლოდა,
და შენი გვარის გამგრძელებელი
სადახარ კახა,
რად არ ხარ ახლა,

შვილი შვილები შენგან აღარ მყავს,
ინებოს ღმერთმა.

სამოთხის კარი გაგიღოს ღმერთმა,
მიყვარხარ შვილო, ეხლა ხარ ღმერთთან.
დაემორჩილე ამას გთხოვ დედა.
ეს შენი ხვედრი, მიიღო ღმერთმა
დაემორჩილე მიყვარხარ კახა.

ველარ გიშველი
შენ შვილო ახლა,
რად დამღუპე და რად დაიღუპე,
ეგ შენი თავი რისთვის გაწირე.
მიყვარხარ კახა
ჩემთან რად არ ხარ.
რად გაწირე შენი თავი, რისთვის შეწირე,
რად დაივიწყე შენი მშობლები,
ყველას გიყვარო, და კვლავ მოგონებით,
მიყვარხარ კახა,
კვლავ მოდი ჩემთან მე გელოდები,
დედა ვარ შენი, სამოთხის კარი
გაგიღოს მღერტმა.
2011 წელი 3 ივნისი

ღელას მოფერება

ბავშვი ვიყავი მუდამ კეთილი სხვისი ტკივილი
მეც რომ მტკიოდა.
გოგო ვიყავი ყოველთვის კარგი სხვისი
გულის თქმა ჩემსას ემხროდა,
და თუ გავთხოვდი რა დავაშავე.

მსურდა შვილები მეც რომ მყოლოდა,
მყავდა შვილები, მიყვარდა, ყველა
მაგრამ მესამე წამართვა ღმერთმა,
ჩემი კახუნა, აღარ მყავს ეხლა,
და ღმერთს ვთხოვ ეხლა
რომ სამოთხეში მიმყოფოს მასთან.
ეხლა სიზმრების გარდა ვერ ვხედავ,
თურმე რა ძნელი ყოფილა შვილი
გაზარდო 23 წლის, უცებ დაკარგო ძლიერ ძნელია.
მე ხომ სიმდიდრე არ მინატრია,

ჩემი შვილების კარგად ყოფნას ვნატრობდი,
მხოლოდ, ჩემ პირადულზე, არ მიფიქრია,
მინდოდა, მხოლოდ შვილებს ჰქონოდა,
მაგრამ, კახუნამ მაინც
დამტოვა, მიყვარს შვილები, შვილი-შვილები,
მთელი ცხოვრება მათთვის შევწირე.

მართალია კითხვა არ მიყვარს,
მაგრამ ვიღაც მაინც წაიკითხავ და დააფასებს,
რომ ყოველთვის მიყვარს, მყვარებია
ჩემი შვილები, ჩემი ხალხი და ჩემი მეუღლე,
ჩემი სიძეები, შვილიშვილები,
და მთელი საქართველო,
წაიკითხეთ, შეისწავლეთ და გაიგეთ,
როგორ მიყვარდით, მაგრამ ვერ ამუღანებდა
თქვენს ტკივილზე მეც გული მტკიოდა.
რაც შემძლო ვაკეთებდი.
მინდოდა თბილად, მშვიდად და მაძღრად მყოლოდით,
შვილებო და ბოლოს კახაც
კახაც მშვიდად დავტოვე, მაგრამ
თვითონ დაიღუპა...
და მეც დამღუპა, მთელი ცხოვრება სასანებელი

გამიხადა.

მთელი ცხოვრება სანანებელი გამიხადა ჩემი
პირველი ბიჭი,
პირველი სიმწარე, როგორ გადავიტანო,
ჩემი ლამაზი შვილი, ანგელოზივით მოფრენილი,
ანგელოზივით გაფრენილი, და ჩემი მუდმივი ტკივილი.
მე ღმერთს შევავედრე, ღმერთმა რომ შემინდოს,
შენი შეცდომები.
მიყვარხარ კახა, და მეყვარები.

შენი მონატრება, დღეს სულ სხვაგვარია,
ასე სიყვარულით ჯერ არ მიწერია.
ჩემი შვილო კახა, მენატრები რა ვქნა,
ისევ დამიბრუნდი გენაცვალე კახა.
2011 წელი 3 ივნისი

როდესაც კახაზე ვიყავი ფეხმძიმედ, როდესაც უკვე მორჩენის
დღე იყო, ეს იყო 1987 წლის 6 ოქტომბერი, ვცხოვრობდით ჭაროში
თენგიზის უთხარი როდესაც მუცელი სასტიკად ამტკივდა. მან კი
ტაქსით მომიყვანა თომა კიპაროიძე, კახა კიპაროიძის მამა, მეც
გაჭირებული ჩაფხეკი თომას ტაქსში და მივდივარ სამშობიაროს-
კენ. მე კარგად მახსოვს, თომამ მითხრა, აცხონოს ღმერთმა, ბიჭი
თუ იქნება კახა დაარქვიო, ჩემ ბიჭსაც კახა ჰქვიაო. მე კი უპასუხე
ოღონდ, იყოს და დავარქმევ მეთქი.

მიყვანის შემდეგ რაღაც ორ საათში, მართლაც გაჩნდა ბიჭი,
ყველას ძალიან გაუხარდა. თენგიზის რომ ახარა მახარობელმა
ბიჭიო, ფრენა დაიწყო, შეყარა სავანე, არგვეთი, კახა მყავსო, გადა-
იხადა კარგი ნადიმი. მის და ჩვენს სიხარულს საზღვარი არ ჰქონ-
და.

გავიდა 9 დღე კახას დაბადებიდან და დაგბრუნდით სახლში მე და კახა. კახა ჩავაწვინე აკვანში იზრდებოდა ჩვეულებრივად, ჯანმრთელად, ვაწოვებდი ძუძუს ორ წლამდე, შემდეგ ჭამდა ყველაფერს, პრეტენზიული არ იყო. მიდიოდა ცხოვრება ჩვეულებრივად. კახა ყვლას უყვარდა, იყო ბუნხულა ლამაზი ბავშვი, რაღაც ყველასგან გასხვავებული, მე ეხლა ვხვდები რატომაც.

კახა 4 წლის იყო ბაღში რომ მივიყვანე სავანეში, ყველა მასწავლებელი და მომვლელი დიდი სიყვარულით ექცეოდნენ. კარებში შეყვანისთანავე კახა ატაცებული ჰყავდათ. მეც რა თქმა უნდა ბედნიერად ვგრძნობდი თავს. შემდეგ 5 წლის ასაკში კახა გადმოვიყვანე არგვეთის ბაღში. აქაც იგივე მეორდებოდა კახა ყველას უყვარდა

არ ვიკვხნი, მაგრამ როგორც ბავშვი იყო მშვიდი, წყნარი, ლამაზი, ტან-ფეხით უნაკლო გარეგნობის. ისეთი ლამაზი ჩანდა „შორტებში“ დამსახურებულ მოდელსაც შეშურდებოდა კახასი, მაგრამ რისთვის, შემდეგ გახდა სასკოლო 6 წლის, სკოლაში მივიყვანე 1994 წელს, მისი პირველი მასწავლებელი იყო ლალი ცარციძე.

კახა სწალობდა, პირველი კლასის მასალა უჭირდა მაგრამ ვეხმარებოდი, შემდეგ დაიწყო მეორე კლასი, მესამე კლასი, და ასე შემდეგ. მერვე კლასში და გაიზარდა კახაც, აყვა ბიჭებს, აღარ უნდოდა სწავლა, აღარ უნდოდა სწოლაში სიარული, რა სკოლა ვაგონებში სწავლოდნენ მიწისძვირს შემდეგ. სკოლაში მედეას ბუფეტი იყო, ერთ მშვენიერ დღეს კახას ვეხვეწები, აბანოზე სარეცხი ჩამატანიე მეთქი, შოთიკოც ახლდა შენც არ მომიკვდე, თურმე კახას და შოთიკოს სხვა გეგმები ჰქონიათ. გაბრაზებულმა მარტომ წავიდე ბავშვების გასარეცხები აბანოზე, გასარეცხად. და ერთი საათის შემდეგ ნინო მოვიდა ჩემთან და მეუბნება ირაკლი ბაბუამ თქვა დედაშენი მოვიდეს მედეას ბუფეტშიო.

თურმე ლამაზები, კახა და შოთიკო მედეას ბუფეტში „ბუღრაობენ“, „უთოხლაგებენ“ შოკოლადებს და რა ვიცი კიდევ რას. 70 ლარი „მატკეცია“ მედეამ კახას „ნავაუკაცარში“. მე კახას გაუწყერი, შეეშინდა და სახლში აღარ მეკარებოდა, გრძნობდა რაც დააშავა. დამეც კი არ შემოვიდა სახლში, მე არ ჩავკეტე კარები,

ვიფიქრე გვიან მაინც შემოვა მეთქი, მაგრამ არ შემოსულა. თურმე პადვალში ჩაძინებია, დილას პადვალში ვნახეთ ჩაძინებული და შეცვივნული. შემოვიყვანეთ სახლში მოვათბეთ და ძლივს გამოვიყვანეთ მდგომარეობიდან. ერთი მაშინ ძალიან შემეშინდა, მეორე ეხლა სულ დაგვარგე.

ანგელოზივით მოფრინდი და ანგელოზივით გაფრინდი.

ოცნება ბევრი გვაქვს,
დრო ცოტა კარგო.
მთელი ცხოვრება, ვნატრობთ
და ვნატრობთ.
არავინ ვიცით, რატომ და რისთვის,
და არც ის ვიცით, როდის მოვკვდებით.
ჩვენი ვარსკვლავი, ზეციდან
გამოიქცევა, როდის?
როცა არ ველით, ძვირფასო მაშინ
მოულოდნელად, მოგვიკაკუნებს
კვლავ ბედის-წერა,
არ გვეკითხება, გვაწყობს თუ არა
და უკითხავად, დაგვაველებს ხელს,
და მიგვაცილებს სამოთხისაკენ...

მწვანე მიღწერებს, მიყვებოდით მთებისკენ.
შორი ახლოს, კვლავ ვუცქერდით ერთმანეთს.
ბილიკ-ბილიკ, ამოსული ყაყაჩო,
შავ-თვალეზავ, მსურს რომ შემოგთავაზო.
არასოდეს დაგივიწყებ, კახაბერ,
ჩემს ფიქრებში, არ მომკვდარხარ იცოდე,
ყოველი დერ, სანთლებს ვანთებ იმისთვის,
დაბრუნდები, მინდა ამის მჯეროდეს.

უფლის სახელს, ჩავაბარებ შენს სახელს.
და ზეციდან, გადმომხედავ კახაბერ.
შენ არასდროს, არ მოკვდები ძვირფასო,
დედაშენი, გელოდება იმედით.
შენი მზერა, ბოლოს მე დავინახე,
და ჩემს გულში, მუდამ ტოვებ იარებს.
რატომ? რისთვის? ეს კითხვა არ მასვენებს,
უპასუხოდ, ვრჩები ჩემო კახაბერ,
და კვლავ, მჯერა ღმერთი რომ შეგიწყალებს.

აგვისტოს ომში, ტრალ მინდორზე
ცხელ პირველ-ხაზზე მედგრად იდექი,
თვითმფრინავები ბომბებს ისვრიდნენ,
და ჯარის კაცებს ანადგურებდნენ.

ხოცავდნენ ქლეტდნენ დიდს თუ პატარას
ქალი თუ ბავშვიც არ დაუნდიათ.
დაჭრილ მებრძოლებს ორმოში ყრიდნენ,
და ამ ყველაფრის მოწმე იყავი.

შენ გაუძევი კახა ამ ყოფას,
და სახლში შეიღო შენ დამიბრუნდი.
ჩვენ სიხარულით გიმზერდით ყველა,
შენი მშობლები და ახლობლები,

ის გვიხაროდა რომ ჩვენი კახა,
ბრძოლის ველიდან რომ ჩვენთან დარჩა.
გავიდა წლები, იმ ომის შემდეგ,
და თებერვალი გვარგუნე მწარე,

ორშაბათი დღე ჩემო კახუნა,
ყველა ნათესავს შენ გავვიმწარე,

მოულოდნელად თავი მოიკალ,
და შენი სისხლით სახლი მოირწყა.

რატომ და რისთვის რად გააკეთე,
და უპასუხოდ დაგვტოვე ყველა,
რით მოვინელო, ეგ შენი ტანჯვა,
ჩემო კახუნა დაგტირის დედა,

და ვტირით ყველა, რით მოვინელო,
შვილო ტანჯულო ჩემო კახუნა,
ღმერთმა მიგიღოს, სასუფეველში,
შენ დაგიმკვიდროს,
გემშვიდოებებით შვილო სულყველა.

2011 წელი 18 აპრილი

ყოველთვის მიდნოდა, ამ ქვეყნად ყოფნა,
და მჯერა იმის, ოდესმე მოვალ,
მქონდა, რამდენჯერ ოცნება ბევრი.
მაგრამ, სიკვდილმა დამრია ხელი,
არ დამიტიროთ, ამას გთხოვთ ყველას,
მე დაგბრუნდები, მოვალ ამ ქვეყნად,
პატარა კახნად, მოგვევლინებით.

და მოეფერეთ, ამას გთხოვთ ყველას,
ჩემო მშობლებო, მამავ და დედავ,
გთოხვთ მაპატიოთ, შეცდომა ჩემი.
ველარ ვუძღვებდი, უსამართლობას,
და ამიტომაც, გტოვებთ სუყველას.
ყველამ, იცოცხლეთ დიდხანს და დიდხანს.
კვლავ გაუფრთხილდით, ჩემს მშობელ დედას.
რად გავაკეთე, ვერას დროს ვიტყვი,
არ დამივიწყოთ (მე კორტიზინი)

პაწაწინა მარიამი

დაიბადა 5 ნოემბერს

პაწაწინა მარიამი
არის ჩენი, ნატვრისთვალი.
მენატრება ძალიან,
ჯერ არც კი, მინახია!
მიყვარს, ჩემი მარიამი!
ესე როგორც ლამაზს წყალი
პაწაწინა, მარიამი
არის ბებოს, ნატვრისთვალი.

ინგა

შენ, თვითონ ბავშვი ხარ.
ჩემო, პატარავ!
უკვე შვილი გყავს, ვარსკვლავ სადარი.
ღმერთმა, კურთხევა გადაგაბრქვიოს
ბედნიერ დედად, მუდამ გაქციოს!
შენი, თვალები ბრწყინავდეს,
მზის-სხივი, შენთვის სულ ანათებდეს.
უფლის ღოცვები, არ მოგგკლებოდეს.
ბედნიერ დედად, კვლავ ითვლებოდე!
2011 წელი 15 ნოემბერი

მივსტირი წარსულს
დრო გარბის და არ ჩერდება,
მე, მივსტირი წარსულს.
არასოდეს დაბრუნდება, ის განვილი წლები,
იცი როგორ, მენატრება ჩვენი შეხვედრები,
როგორ მინდა, ამისრულდეს,
კარგო ოცნებები.

ვიცი კარგო, ერთად ყოფნა,
აღარ გვეღირსება.
მე კი ისევ, შენთან მინდა,
ის დრო, მენატრება,
იცინოდი, იმღეროდი, ოცნებები გქონდა.
წლები, აღარ დაბრუნდება,
მე კი, მენატრები.
არასოდეს, მავიწყდები,
მუდამ მეყვარები.
როგორ მინდა, რომ დაბრუნდე,
უფალს ვევედრები;
არასოდეს დაგივიწყებ
გულში მეყვარები.
(შენ ისევ ცოცხალი ხარ,
კახავ მენატრები).

2011 წელი 29 სექტემბერი
(ანნა + კახა მენატრებიძეები)

ბებო, თათარას უკვე აღუღებს,
და ჩურჩხელები, ხარისხაზე აქვს!
ამოვლებაში, ვინ ეხმარება?
შვილი-შვილები, უკვე რიგში ჰყავს.

არასოდეს, დამავიწყდება!
ის, ბავშვობის წლები.
მინდა ისევ, გვერდში მყავდეს,
კვლავ, მშობლები ჩემი.
როგორ მინდა, რომ მესმოდეს,
დაძახილი, ძმების,
ისევ მინდა, რომ ბერტყავდეს,
კაკალს მამაჩემი.
ერთად, ვიყოთ, და, ძმა, ჩემი!
მეძახოდნენ, მეგობრები.
მაგრამ, (მხოლოდ) ეს ოცნებაა.
მონატრება, კარგო ჩემი,
ახლა არ უწერია,

და გამქრალა, ყველაფერი,
მინდა კარგო, დავიჯერო,
ასეთია, ყოფა ჩვენი.

2011 წელი 13 აგვისტო

ამ მოლოდინში, თმაში ჭაღარა შემოგჩვევია,
ვერ ვგუები, კარგო იმ ყოფას,
რომ გახდი ბებია.
უცებ გაირბინა წლებმა,
შავი ფერი, თმებზე არ შეგრჩენია,
მე კვლავ, ისევ გელოდები,
უსასრულოდ, გამიგრძელდა,
მოლოდინი, შენია
მგონი კარგო, შენზე ფიქრით,
დავასრულეო დღენია.

2009 წელი 2 აგვისტო

ორი წლის წინ უფრო ბედნიერი
ზიყაზიო

სანამ რუსეთი, მოაკითხავდა, ჩვენს ქვეყანას,
სანამ რუსეთი, თავის ტანკებს, ჩვენ

გაგვატანდა,

2 წლის წინ იყო, ჩემო კარგებო,
ბედნიერად, ვგრძნობდით ყველა თავს.
ავგისტოს შემდეგ, ოკუპანტები
აღარ გვტოვებენ, გაგვანადგურეს,
ავგაწიოკეს, ჩვენ ქართველები.
დავიხოცეს ჯარის-კაცები,
ავგაოხრეს და არ გვშორდებიან,
პასპორტის შეცვლით გვემუქრებიან.
რუსულ პასპორტებს კვლავ გვაწოდნებენ
გვაიძულებენ, პასპორტის შეცვლას.
ნათესავებთან აღარ გვიშვებენ,
დაგვაკარგვინეს, ჩვენი პერევი.

2010 წელი 3 თებერვალი

დედა გვიმღერის ნანასა,
ამბავს გვიამობს ტაძარი,
მსგავსება საქართველოსი,
მითხარი კარგო სად არის.

ჩვენი მთვარე და ჩვენი მზე
კვლავ გაგვინათებს გზებს
მიყვარხარ ჩემო სამშობლო
ვერ დაგივიწყებს შენ.

2010 წელი 8 სექტემბერი

ისევ ჩამოკრავს, საათის ზარი,
ყველა თავის გზით, მიისწრაფიან.
საათს უცქერენ, წასვლას ჩქარობენ,
მე კი დავრჩები, კვლავ მარტოდ მარტო,
ამიტომ არის, რომ ხალხს დავეძებ,
კვლავ მენატრება, ის ხალხმრავლობა,
როცა წლების წინ, მე თვითონ მქონდა,
მრავალშვილიან „დედას“ მეძახდნენ,
ეხლა კი ვრჩები, განმარტოებით.

2011 წელი 15 სექტემბერი

დედა

ყოველი წუთს თითქმის,
დედას ვისხენებ.
ყველაზე ტკბილი, ქვეყნად დედაა...
დედის სიყვარულს, რა შეედრება,
როცა ავად ვართ, ჩვენ ვინ გვამშვიდებს?
ჩვენს ყველა ტკივილს, დედა განიცდის,
დედა ძვირფასო, შეუცვლელი ხარ,
გთხოვ რომ არასდროს, არ დამიბერდე.
შენი ჭაღარა, ჩემთვის მზის სხივს ჰგავს.
მიყვარხარ ძლიერ, გისხენებ ყველგან,
ჩემო ძვირფასო, მშობელო დედავ,
უძლური ვხდები, როცა გიყურებ,
ახალგაზრდობას, რომ ვერ გიბრუნებ,
მაგრამ შენ ჩემთვის ყველაზე კარგი,
მშვენიერი და ლამაზი მყევხარ,
მუდამ გახსოვდეს ძვირფასო დედა.

2009 წელი 15 მარტი

ნუზარი

შენზე შექმნილი, ჩემი სიმღერით,
ვიცი ნუზარი ვერ გაგაოცებ,
როცა შეგხვდები, ჩემო ძვირფასო!
ლამაზ ლოყაზე, ისევ გაკოცებ,
ვერ წარმოიდგენ, როგორ მიყვარხარ,
უშენოდ ყოფნა, არასდროს მინდა.
იცი? ძვირფასო რომ მენატრები?
შენთან შეხვედრა, ძალიან მინდა,
მინდა გისურვო, ბედნიერება,
ახალი წელი, მშვიდი და წყნარი.
და მომავალში, კარგი ცხოვრება,
იყო ცხოვრებით, მუდამ დამტკბარი.
უდარდელი და თავისუფალი.

ჩემი ცხოვრება

მთელი ცხოვრება, ვშრომობ და ვშრომობ,
ვისთვის ან რისთვის, შედეგს ვერ ვიპო
ღმერთი, ყველას გამფარველობდესთ,
მომავლისთვის, ამ ახალ წელს.

ღეღა!

ო, როგორ მომენატრე ღეღავ!
და მომენატრა, შენი სიტყვები.
ჩემთვის ყოველთვის იყავი, მხსნელად,
ჩემო ძვირფასო, მშობელო ღეღავ.
მე ხომ პატარა ვიყავი შენთვის.
ცრემლებით მევსება, თვალები ჩემი,
სიტყვებით კიდევ, იმდეს ვერ ვიტყვი.

რომ აღარ მყვანხარ, გული მიკედება.
კვლავ მენატრები, ძვირფასო დედავ.
ძალიან მიჭირს, მე უშენობა.
ჩემი ცხოვრების, დიდო ოცნებავ
ყველა სიკეთე, შენგან ვისწავლე.
ჩემო ძვირფასო, მშობელო დედავ.
(დედაჩემის გარდაცვალებიდან 2 წლის თავზე)
2009 წელი 5 მაისი

საყვარელო დედა

დედა ჩემო, საყვარელო დედა,
იავნანას, მიმღეროდი ნელა.
შუბლზე ტკბილო, საყვარელო დედა,
სიზმარშიდაც, სულ შენ სახეს, ვხედავ,
მომენატრე და მიყვარხარ დედა,
სულ მინდა, რომ ჩემთან იყო დედა.
არასოდეს, დაგივიწყებ დედა,
და მინდა რომ, გიმღერო დედა.
მის.: მომენატრე და გიმღერი დედა,
შენ ყოველთვის, გულში მყავხარ დედა.

მამა

შენ რაც აღარ ხარ, ჩემო მამიკო,
ძალიან მენატრება, შენი სიმღერები
ასვე მენატრება, შენი ხუმრობები.
მე ახლა ვხვდები, თუ რა ძვირფასი

და სიყვარულის, კაცი იყავი.
ყველა გიყვარდა, ღვინით დასღვედი,
გზაზე იდექ და პატივსა სცემდი.
არ გაუშვებდი, გამეღელ-გამომღელეს,

შენ მარიგებდი, რჩევას მაძლევდი.
მომნარებიხარ, უშნოდ მიჭირს,
რომ გავაგრძელო, ჩემი ცხოვრება,
უსაყვარლესო, ჩემო მამიკო.

ღმერთმა, მოგაგოს ნათელი შენი.
და მოგიტეოს, ყველა შეცდომა,
ჩვენ, კი ყოველთვის გვემასხოვრები
თბილო და ტკბილო ჩემო მამიკო.

2009 წელი 5 მთხი

მიყვარხართ, ჩემო დედიკო

თაფლივით ტკბილო, მზესავით თბილო!
სულო დაგულო, ჩემო დედიკო.
მომენატრე და გიმღერი ისევ,
უსაყვარლესო, მშობელო ჩემო.
შენ მიმღეროდი, ტკბილად
წლების წინ,
დღეს მე, ვიხსენებ, შენს ტკბილ, იმ სიტყვებს,
როცა დედიკო, ჩემთვის ამბობდი.
მიყვარხარ დედა, სულო და გულო,
ჩემო იმედო და ჩემო მხსნელო.
ღმერთი გფარავდეს, ჩემო დედიკო.
გადარებ მთვარეს, გზებს რომ მინათებს,
შენ ჩემო მხსნელო, თვალის სინათლეც.

სკოლის ეზო

გოგო-ბიჭები, სკოლის ეზოში,
მხიარულობენ ბურთს, თამაშობენ,
ზარის დარეკვას, ელოდებიან
გაკვეთილები, რომ დამთავრდება,
ყველა სახლისკენ, ეშურებიან.
მოსწავლე რომ ხარ, მაშინ ვერა გრძნობ.
სკოლის პერიოდი რა ბედნიერია,
დრო რომ გაივლის, ბავშობაც მთავრდება,
მოგონებებში, ჩაიძირები.
ამხანაგები, მასწავლებლები,
ან დღე, ან ღამე მოგენატრება,
წარსულის დაბრუნება, კვლავ მოგინდება
მაგრამ მერწმუნე, ეს ყველაფერი.
გასულმა წლებმა, თან გაიყოლა,
მატარებელს, ჰგავს მოსწავლეობა
მატარებელი მიდის, ბრუნდება.

ბავშვობა

ცხოვრება რთულია, ბავშვობა კარგია.
წარსულს ვერავინ, ვერ დააბრუნებს,
ბავშური, დროა უდარდელიობა.
ბავშურ, პერიოდს ყოველთვის თან სდევს,
ბავშობა, თითქმის ჰგავს მატარებელს.
ყოველთვის, გვინდა რომ დაგვიბრუნდეს,
მაგრამ არასდროს, არ დაბრუნდება...
კარგი თუ ცუდი, რჩება წარსულში.
კარგი ბავშობა, ყოველთვის კარგია,
ცუდი ბავშობა, სამწუხაროა!

და რაც დრო გადის, წარსულში რჩება.
მოგონებები, ცუდის თუ კარგის
გჯეროდეს, კარგო ყოველთვის ტკბილია,
ეს ყოველივე გამოცდილია.

სულაც არ მინდა, შენ რომ იტირო,
ჩემო, სიცოცხლე! და სიხარულო,
ჩემო ოცნების, დიდო იმედო.
დაგეძებ სად ხარ, ჩემო სულიკო.

სიცოცხლით, სავსე ხარ,
იმედით, სავსე ხარ,
ოცნებით, აღსავსე,
ხარ, ჩემო სიცოცხლე და სიამაყე.

ოცნება, დღეს გაქრა, ჩემო სუყველა,
და ის ფიქრებიც, წამში დაგკარგე.
რაც, ჩემს ცხოვრებას, სტიმულს აძლევდა
ეს ყოველივე შენ დამიკარგე.

2010 წელი 7 სექტემბერი

6060

მე შემეყვარდა, ცისფერთვალეა
ერთი პატარა, ლამაზი გოგო.
ჩემო პატარა, თვალეხატულა
ულამაზესო და მშვენიერო.
დღეა თუ ღამე, სულ შენზე ვფიქრობ,
თვალეხატულა, ლამაზო ნინო,
ვერ წარმოიდგენ, როგორ მიყვარხარ,
და როგორ, მინდა შენთან შეხვედრა,

ახალი წელი, მინდა რომ იყოს
ჩვენ შესხვედრის და ბედნიერი
ჩემო ცისფერ-თვალება
შესხვედრა, მენატრება.
2009 წელი ბედნიერი გვექნება.

2008 წელი 30 დეკემბერი

ჩემო ცხოვრება, შენ ხარ მხოლოდ,
უსაყვარლესო, პატარა გოგო
მე არ ვაპირებ, უშუალოდ ყოფნას,
ყოველთვის მჯერა, რომ ჩემთან მოხვალ.
ყველა სიკეთეს, გთავაზობ კარგო,
მე შენთან მოხვლას, ყოველთვის ვნატრობ
მინდა დავსახოთ, ჩვენი მიზნები,
მწამს რომ, ჩვენ მუდამ ერთად ვიქნებით.

უპოვნო ჩემს მიუღწევს

კარგო დღეს გახდი 50-ის!
მინდა დათვალო, შენ ასე წელი.
შენი ცოლ-შვილით, მუდამ იხარე,
ჩემო ძვირფასო, სულის მშვენიერება.
მთელ ცხოვრებაში, იყავ დღე-გრძელი.
დარდი, არასდროს არ შეგხვედროდეს,
ცხოვრება გქონდეს, მშვიდი და წყნარი,
ასე წლის შემდეგ, ისევ გვენახე,
ყანწით ხელში და ღვინით მთვრალი.

2010 წელი 16 ივლისი

ბავშვობა

ცხოვრება რთულია, ბავშვობა კარგია.
წარსულს ვერაფერ ვერ დააბრუნებს,
ბავშური დრო და უდარდელობა,
ბავშვურ პერიოდს, ყოველთვის თან სდევს.
ბავშობა თითქმის, ჰგავს მატარებელს.
ყოველთვის გვინდა, რომ დაგვიბრუნდეს,
მაგრამ არასდროს, ეს არ მოხდება,
მატარებელი, მიდის ბრუნდება.
ჩვენი ბავშვობა და მისი ხანა,
ეს არასოდეს, არ დაბრუნდება.
კარგი თუ ცუდი, რჩება წარსულში.
კარგი ბავშვობა, სამწუხაროა,
და რაც დრო გადის, წარსულში რჩება.
მოგონებები, ცუდის თუ კარგის,
გჯეროდეს კარგო, ყოველთვის ტკბილია
ეს ყველაფერი გამოცდილია.

მოსწავლეობა

მოსწავლეობა ოქროს პერიოდში,
ძალიან კარგი და სანატრელია,
სკოლაში მისვლა და ბავშვებთან შეხვედრა.
ყოველთვის კარგი და სასურველია,
მასწავლებლების, კლასში შემოსვლა,
არის ძვირფასი, ცოდნის შექმნა.
გაკვეთილები, ცოდნის წყაროა.
სკოლის პერიოდი, მოგენატრება,
როდესაც სკოლა, კვლავ დამთავრდება,
გაივლის წლები, ახალგაზრდობის.
მასწავლებლები, მოსწავლეები
და საერთოდაც, მთელი ბავშვობა მოგენატრება.
მაგრამ ის წლები, აღარასოდეს არ დაბრუნდება.

მწარე ხვედრია

მე წილად მერგო, ეს მწარე ხვედრი,
ცხოვრება რთული, პრობლემით სავსე,
მაგრამ იმედი არ დამიკარგავს,
გული სიკეთის, თასით ავავსე.
და ეს სიკეთე, გზებს გამინათებს,
მე მჯერა ღმერთის, რომ არ წამაქცევს.
და ჩემს ცხოვრებას, ლოცვით ავსებს.
ჩემი სიცოცხლე, მე ღმერთს მივანდე,
კვლავ ყოველი დღე, მე ვწერ სიახლეს.
რადგან ჩემს ფიქრებს ვანდობ
თეთრ ფურცლებს,
მიყვარს „პასტა“ და მიყვარს
რვეული: მე უნდა ვწერო!
რადგან არ მნახოთ გადარეული.

ყველა წუთი ძვირფასია,
მე ყოველთვის მწამს და მჯერა,
ვცდილობ წუთიც არ დაგვკარგო,
სარფიანად იქნეს ყველა.

ისედაც, ხანმოკლეა ჩვენი ცხოვრება,
ამიტომ გიყვარდეთ კვლავ ერთმანეთი,
პატივისცემა მუდამ გახსოვდეთ.
სიკეთის ძეგლით, სიკეთეს თესდეთ,
დაიმახსოვრეთ, ყველგან, ყოველთვის
თქვენგან, სიკეთეს ვეძებთ ყოველთვის.
ღმერთი გფარავდეს ყველას,
დედიკო ლოცავს შვილებს,
შვილები გაურბის დედას,
აპირებს შორს გაფრენას,

ფრთებს რომ გაშლიან მერე,
ველარ აჩერებს დედა.
სულ მინდა, გვერდით მყავდნენ,
უშვილოდ ვერ ვძლებ ვერა.

ნინო

მე ყველა ნინოს მთელ მსოფლიოში,
მინდა ვუსურვო, დიდხანს სიცოცხლე,
ღერტის წყალობა, და უფლის ღოცვა,
მთელი ცხოვრების გზაზე.
ჩემო ძვირფასო, წმინდა სახელით,
იცხოვრე დიდხანს, ჩვენს საიმედოდ,
მუდამ გახსოვდეს, რომ ნინო გქვია,
და გაუბრთხილდი შენს წმინდა სახელს,
ღმერთი ღოცავდეს შენს წმინდა სახელს,
ნინო.

სხივები მზისა

დღეს სხივები მზისაო, მოეფინა ჩვენ მიწას,
გაუხარდა ჩემს ინგას,
უღრუბლო ცა, და მზის სხივი,
უფლის, ღოცვით არ მოაკლდეს,
ჩემს მშვენიერ, ქვეყანას.
გახსოვდეს რომ, კვლავ გვიყვარხარ,
ჩემო ინგა პატარავ,
ღმერთის ღოცვამ გაგიბრწყინოს
ეგ თვალები პაწაწინა.

ბექა

შენ, აბრიალებ ბექა შავ თვალებს,
ყველაზე პატარა, დღეს მე შენ მყევხარ,
ნეტავ იცოდე, ჩემო ძვირფასო,
როგორ მიყვარხარ!

შენ გაიზრდები, გოგოების, გულთა
მპყრობელი,
არ მოგაკლდება უფლის ღოცვა, ყველგან,
ყოველთვის,
და შენი ქცევით, იამაყებს მთელი სოფელი.
4 წლის ბექას ანნა ბებოსგან.

მიშიკო

შენ ხომ, მაისის სიხარული ხარ,
და ჩემი დიდი სიყვარული ხარ,
რიცხვი 13, შენ შემაყვარე,
ჩემი პირველი, შვილი-შვილი ხარ.
როგორ მიყვარხარ, ვერც წარმოიდგენ,
უშენოდ ყოფნა, ძალიან მიჭირს,
შენ გაიზრდები, ჩემო მიშიკო,
უძვირფასესი და კარგი ბიჭი.
ღმერთი გფარავდეს ყველგან ყოველთვის,
მე შენ ძალიან, სულ მეყვარები,
კურთხეულ იყოს, ის ადგილები,
სადაც მიშიკო, შენ იმყოფები.
5 წლის მიშიკოს ანნა ბებოსგან

ცხოვრება სიურპრიზებს, ხშირად მიმზადებს,
დიდას სადამოს თუ შუადღისას,
და ასე მიდის ჩემი ცხოვრება,
დღეს დამე მოსდევს, დამეს ისევ დღე,
ამ ჩემს ცხოვრებას იმედს ვინ აძლევს,
ჩემი შვილები, შვილი-შვილები,
სიცოხლე, მხოლოდ მათთვის მიხარია.
შვილების აღზრდა, ჩემი ვალია,
ღმერთი ჰფარავდეს, ყველგან ყოველთვის,
მე სხვა სიმდიდრე, არც მიანტრია.

ნაზი ხარ ლამაზი

ნამდვილად ვიცი, რომ შენი მსგავსი
ქვეყნად არვინ, არსად არ არის
რაც მთავარია, ადამიანში,
დადებითი გაქვს კარგო,
რომ ბარიალებ თვალებს,
ჩვენთან, უყვარხარ ყველას,
კურთხეულ, იყავ, ღმერთისგან,
და გაიხარე, ბედისგან.
ბედნიერებას, გისურვებ,
ნაზი ხარ, მშვენიერია.

მშვენიერი რიმა

შავგრემანი ხარ, მეტად ლამაზი
უყვარხარ ყველას, შენ ვერ უარყობ,
შეხედულებით, დიდი გოგო ხარ,
ასაკით ბავშვი, უსუსური ხარ;
ჯერ მოსწავლე ხარ, სწავლას განაგრძობ,

კვლავ მიუჯდები, ღამაზად მერხსა,
მე გისურვებდი, ჯერ კარგად სწავლას,
ბედნიერებით, ცხოვრების გაველას.

ბაჩუპი

ჯერ პატარა ხარ და გაიზრდები,
სწავლას დაიწყებ, შენ სექტემბერში.
გიყვარდეს წიგნი, გიყვარდეს სწავლა,
და შენი სწავლით, ვხარობდეთ ყველა.

რუსუდანი

ქრისტიანული, სახელია რუსუდანი,
გუარავდეს ქრისტე, და თვით ღმერთი,
ისეთი ბედის, იყავ ამ ქვეყნად,
ჩვენ გვეამაყოს შენით.
მიყვარხარ კარგო, იყავ დღეგრძელი,
დიდხანს იცოცხლე, შენი ძმებით,
დიდი ხარ, მაგრამ კვლავ გაიზრდები,
მოგემატება, შენ მეგობრები.
ღმერთმა, დაგლოცოს შენ ჩემო კარგო,
კმაყოფილი იყავი ბედით.

ლუკა

სულ მალე წახვალ, ბაღში,
ხარ შავგრემანი, ბავშვი,
გიყვარდეს, შენი ხალხი.
გუარავდეს ღმერთი, ყველგან!
შენ გაეზარდე დედას!

მე მინდა რომ, ვიყოთ დიდხანს,
ოცნებები, აგვისრულდეს,
უფლის, ღოცვით გავიხაროთ,
და მშვიდობა, არ დაგკარგოთ!

დილა, მშვიდობის, ყველა დღე გისურვებ,
ღმერთმა, მშვიდობა არ მოგიშალოს,
იყავი მშვიდი და ბენდიერი.

რამდენი ტკბილი მოგონება მაქვს

რამდენი, ტკბილი მოგონება მაქვს!
წარუსლი დროის, მონაკვეთიდან!
ჩემი, ბავშვობის გახსენებიდან!
რა კარგი იყო, გასული წლები;
გასული წლები, კვლავ მენატრება!
იცნებით სავსე, სულ მხიარული,
ხმაურიანი, იმედით სავსე!
ყოველთვის მსურდა, ღამაზად ყოფნა,
და სხვათა შორის, ვყოფილიყავი!
მე მარტოობა, სულ არ მიყვარდა,
ადამიანებს, გუერთდებოდი.
კარ-ჩაკეტილი, მე არ ვყოფილვარ!
და ვერც, ვერასდროს ჩაიკეტები!

ამ ცხოვრებას რას ბაშბუბ

რა ვიცოდი ეს ბედი თუ მეწერა,
ამ ცხოვრებას, მიუყვები მე ნელა,
ვერ ვიშორებ, მოურჩენელ იარებს.
ნუთუ მართლა, ასე დავიმსახურე?

ვცდილობ, არვის ვაწყენინო,
მაგრამ, მაინც ვერვინ მიგებს,
ამ ცხოვრებას, რას გაუგებ,
ყველას, უნდა დაუჯერო,
დიდს, თუ პატარას.
შენ, არავინ გეკითხება,
თუ რა, გჭირდება,
მხოლოდ ღმერთმა, იცის კარგო,
ჩვენ, რაც გვიხდება,
არასოდეს, დაივიწყოთ,
ღმერთის, დიდება.

ბული მუღამ წერას მთხოვს

ყველაფრის, მიუხედავად,
გული, მაინც წერას მთხოვს,
რა ვქნა, თუ კი, ამ ჩემს ბედს,
ჩემგან, ასეთი რამ სურს.
მინდა, ვწერო სიმღერა,
კიდევ, ბევრი ლექსები,
ნუ მოიწყენთ, კარგებო,
ჩვენ ბედს ვერსად ვექცევით.
იმედს, ნურვინ დაკარგავთ,
მთმინება, ვისწავლოთ,
ღმერთმა, მოგვცა ყველივე,
და ჩვენც, უნდა ვემორჩილოთ...
რადგან, ყოვლის შემძლეა,
ცხოვრებას, კვლავ გავაგრძელებთ.
მე, ყოველ წუთს, ამის მჯერა,
ღმერთს დიდება, ჩვენ მშვიდობა,
შემწეობას, ითხოვს ჩვენგან.

შვილები ბუდიდან ფრინდებიან

დღეს ნუგზარი, დაბრუნდება ჯარიდან,
ჩემი გულიც, შვეებით ამოისუნთქებს,
კარგი იყო, მტერი რომ არ გვეყოლოდა,
ყველა შვილი, დედას დაბრუნებოდა.
მაგრამ რა ვქნათ, ჩვენ ვერაფერს,
ველარ ვცვლით,
და შვილები, ბუდიდან ფრინდებიან
მე, კი ღმერთს ვთხოვ,
ყველა, დედის შვილები,
მჯერა ბუდეს, ისევ დაუბრუნდებით.

ყველას ვთოხვ, ყველას, დიდს თუ პატარას,
გვიყვარდეს წიგნი, წერა და კითხვა!
წიგნი, იყო და არის, ვერავინ შეცვლის
ცოდნის წყაროა, კითხვის გარეშე,
ბავშვები ვერ მიიღებენ სათანადო ცოდნა!

მთავარი ჩემში საქართველოს, სიყვარულია.
და სწორედ სიყვარულმა და იმ გმირების ვაჟკაცობამ,
დამაწყებინა წერა, ლექსების, რომელიც აგვისტოს ომში,
იბრძოდნენ ცხინვალში. „კახა კიპაროიძესთან“ ერთად. „მადლობა
იმ გმირებს“ ვინც იბრძოდნენ სამშობლოსთვის, და თავი გასწირეს,
მადლობა მათ მშობლებს, ვაჟკაცების აღზრდისთვის.

რა ღამაში დღეა
გაზაფხულის თვეა,
გიორგობის დღეა,
იმიტომ რომ დღეს
ნათიას დაბადების დღეა.

გიორგობის დღე და მაისის თვე
კელაე ამოვა მზე,
და გგაცხუნებს ჩვენ,
მოგილოცავ კარგო
დაბადების დღეს.

2009 წელი 6 მაისი

შემოდგომის განცემა

შეოღობა

ქარვასავით, ყვითელ მტევნებს,
ვაზის ძირში, უკვე კრეფენ.
პაწაწინა კახუნია
მიპარვია ჩუმა-ჩუმად
დედიკომ, არ დაინახოს,
აღბად ფიქრობს, გულში ბავშვი
ყურძნის ჭამას, ვინ დაუშლის,
კარგად იყოს, ოღონდ ბავშვი.
2011 წელი 12 ოქტომბერი

ხეებს ფოთლები სცვივა

ჩაყვითლებულა კომში,
უკვე, სურნელიც დადგა,
შემოდგომაა, კარგო!
შენ კი, აღარსად ჩანხარ.
ხეებს, ფოთლები სცვივა,
ცვივა და ცვივა, კაკალი,
ჩიტუნებს, უკვე სცვივით.
ბელურებს, გააქვთ კანკალი.
ეზიდებიან შეშასა,
რომ არ შესცივდეთ, ზამთარში,
შენ კი, სადახარ ძვირფასო!
კვლავ მინდა, გნახო გამთბარი.
უშენოდ გული, ცივი მაქვს,
რა გინდ, თბილოდეს ყველგანა.
მშვიდად იყავი, გეთაყვა.
მაღე, მოგივა დედაცა!

ოქტომბერი, შემოდგომის
ბრწყინვალე თვეა.
ასევე, ჩემთვის, ოცნების ახდენა!
დიდი, სიხარული, ოქტომბერში მქონდა.
როცა ვაჟკაცი, ღმერთმა მაჩუქა.
მე, ბედნიერად ვგრძნობდი თავს.
ვაჟკაცი, მყავდა! ჩემი სიამაყე,
პირველი, და განუმეორებელი!
ღამაზი, ტანადი, ჭკვიანი, მოსიყვარულე,
ყველას, განურჩევლად თავჯანისმემელი,
არასდროს, უარს არ ამბობდა! სიკეთის კეთებაში.
სანამ, ცხოვრობდა, ბევრ სიკეთეს,
თესდა, ყველას თავს ამახსოვრებდა.
ერთი, გაცნობითაც კი ყველას ახლობლათ სთვლიდა,
მტერსაც კი. ყველას ენდობოდა, ყველა კეთილად
ცნობდა.
არავისთვის, ცუდი არ უნდოდა,
მადლობა, ჩემს გამირს, იმ სიცოცხლისთვის.

ჩემი აფხაზეთი

სულ გვენატრება, ჩვენი აფხაზეთი,
ძალიან გვინდა, რომ დაგვიბრუნდეს.
იქ, მენატრება, ოდესმე ვიყო.
ისევ მოვიარო, ჩემი ველ-მინდვრები,
ღმერთო, ამისრულე ჩემი, სურვილები.
ისევ დამიბრუნე, ჩემი აფხაზეთი.
კურთხეულ იყოს, ჩვენი ადგილები.
სადაც იარება, ჩვენი ქართველები.
და კვლავ, გაგვიმრავლე ყველგან ვაჟკაცები.
ისევ დაგვიბრუნდეს, ჩვენი აფხაზეთი
ჩემი ოცნებაა, ისევ აფხაზეთი.
ღმერთო დაგივბრუნე, ჩვენი ადგილები.
2011 წელი 27 სექტემბერი
აფხაზეთის დაცემის დღე

თბილისო ჩემო

თბილისო, მშვიდო და თბილო.
არ დაგელიოს სიბლი,
გვიყვარხარ, ყველას, და გიმღერთ ყველა,
შენ ჩემო, თბილისო ჩემო.

გვიზიდავ ყველას, როგორც
თევზს წყალი.
იყავი მუდამ, გასაოცარი.
მომხიბლავი და მუდამ ლამაზი,
ჭადარა, თბილისო ძველო,
იარე, სულ მუდამ, იბრწყინე,
მზის შუქად.
ღმერთი, გფარავდეს კარგო, ...
სულ მუდამ.
მე შენ, გიმღერი, დედა-ქალაქო ჩემო.
რაც ძვირფასია, სულ შენთვის მინდა,
ჩემო თბილისო ჩემო.

სიმღერა ბათუმზე

უშენოდ, არ გვინდა არა,
ცას, ვარსკვლავები სწყდება...
მე შენ გიმღერი ბათუმო,
მეორე დედა, შენ ხარ!...
შენთან მოსული სტუმრები,
ბულვარში მღერის ყველა...
ღმერთი, გფარავდეს ყოველთვის,
შენთან, იქარის ყველა...
სიამაყე ხარ ჩვენი...
და სილამაზე ერის.
გვიყვარხარ, ჩემო ბათუმო,
ამიტომ, შენ გიმღერთ...
შენი ზღვა, ყოველთვის თბილია,
მიმზიდველია, ქვეყნის...
შენთან, მოსული სტუმრები,
ჯანსაღ, ცხოვრებას ელის...

ჩემი საჩხერე

ყოველთვის მიზიდავს, ჩემი საჩხერე.
ჩემი მიწა და ჩემი მთაბარი,
მე არ ვიკვებხნი ძვირფასო მაგრამ,
მისი მსგავსება, არსად არ არის.
ჩვენ შეგვიძლია იმედის ფრთები
რომ გადავშალოთ! აქ საჩხერეში.
ღმერთის წყალობა გავინაწილოთ,
და კარგი ქცევით გზა გავაგრძელოთ,
უფალი ჩვენი არმიგვატოვებს,
კურთხეულ მიწებს ბარაქით ავსებს,
ხვალინდელი დღის იმედით გვავსებს
საქართველოს მზე, სხივს არ მოგვაკლებს.

ქუთაისი

ქუთაისო ჩემო, ჩემთვის საყვარელო!
მეორე ქალაქო, კულტურით განთქმულო.
შენ ქუთაისო, სულო და გულო.
ლამაზო, ჩემო, ძვირფასო ჩემო.
შენ გეტრფის, ყველა უძვირფასესო,
ლამაზ სიმღერას, გიმღერებს ყველა,
ქუთაისელი ემიგრანტები.
შენ ჩემთვის, წმინდავ იხარო მინდა.
ღმერთის წყალობა, არ მოგკლებოდეს.
შენი მშვენება, მუდამ გქონოდეს
შენი დიდება, მარად და მარად,
ემღეროს ყველას, მრავალჯამიერ.
უფალი ჩვენი, მუდამ გფარავდეს,
შენს მიწა, წყალზე, ბევრი ტურისტის,
მრავალ წელიწადს არ მოგკლებოდეს.

„მეოთხე კლასში ვიყავი, როდესაც მასწავლებელმა მოგვცა თემა – „ჩემი სოფელი“. საერთოდ მიყვარდა ქართული ენა და ლიტერატურა, ლექსებისა და სიმღერების წერა-კითხვა (ხმამაღლა).

„ჩემი სოფელი“ როდესაც დავწერე თან ჩაურთე ლექსები ჩემებურად, როგორც მეოთხე კლასელმა შეეძქელი, ერთ-ერთი მათგანია. უფროსებისგან გაგვიგონია რომ თამარ მეფის ჯარი:

ჩემი სოფელი სპეთი
ღამაზია ბუნებით
თავს დაჰყურებს მაცხოვარი
შემკობილი გორებით.

სპეთში იარებოდა. და თამარ მეფის დროინდელია მაცხოვარი მეთორმეტე საუკუნეში აგებული. ექსკურსიებზე დადიოდნენ ჩვენ სოფელში, ასე რომ ისტორიული სოფელია.“

საჩხერე სიხარულია

ჩემი სოფლისკენ მიმისარია,
იქ მეგულება ჩემი სახლია,
ჩემი ეზო და ჩემი ოჯახი,
და მშვენიერი ჩემი სახლია.
სადაც ვიქნები ყველგან გულში მყავს,
ჩემი ოჯახი, და ჩემი ხალხი,
ჩემი საჩხერე სიხარულია,
არგვეთი მისი თაიგულია,
მუდამ გვახსოვდეს არ დავივიწყო,
ჩენი სამშობლოს სიყვარულია,
ღმერთი გვარავდეს ყველგან ყოველთვის,
ჩენი მიწა ხომ კურთხეულია.

ბუნებაჲ ჩემო

რა ღამაში ხარ ბუნებაჲ ჩემო,
რამდენი რამე, არის ამ ქვეყნად,
ულამაზესი, ფრინველებიდან,
ჩვენ, ყოველ დილით, ვისმენთ გალობას,
რა მშვენიერა გაქვს, შენ საქართველო,
ყოველნაირი, სიკეთე ჩვენთვის,
ყველა სიმდიდრე, კეთილ კაცისთვის,
შენ მსგავება, ვერ ვნახე ვერსად.
ერთ-ერთი ხარ, ღამაზო ჩვენთვის.
იზიდავ ყველას ავსებ სიკეთით,
ქართველი კაცი, შენს მზეს იკვებნის,
იმედის გზებით, გვინათებ ვარსკვლავს.
სიმდიდრით გვაავსებს, ჩვენ არსად წავალთ.

მომგვებაჲ შემოდგომა

შემოდგომა, მოგვეპარა,
აფრიალებს, ქარი ფოთლებს.
მალე, რთველიც დაიწყება,
და მარნებიც გაივსება,
ჩვენი, ხალხიც დასაქმდება,
უხე, მოსავლით აივსება,
ყველა სახლის, ეზო კარი,
სკოლის კარიც გაიღება,
და კლასებიც, გაივსება,
ჩვენი ღმერთიც, ჩვენთან იქნება,
კვლავ იმედით, აივსება ჩვენი ცხოვრება.

ღამე მშვიდობისა, სულ იყოს, მშვიდობა,
მშვიდობა ღმერთის, საჩუქარია,
კაცობრიობის, საწინდარია,
და ჩვენ, კარგებო სულ გვინატრია.

სიმღერა ქარი

ქარია და სიცივეა,
დეკემბერი მიდის
მეშინია უმეგობროდ მარტოობის ფიქრის,
ნუთუ მართლა შეგაშინა
ამ დეკემბრის ყინვამ
შენ თუ მართლა მიმატოვებ
ვიღარ ვენდო ვისა.
იანვარი დადგაო გული ვერ დაწენარდაო,
მე უშნეოდ მოვიწყინე
რად არ გჯერა რადაო.
ზამთარია თოვლი მოდის.
უმეგობროდ არ გამოდის,
დამიბრუნდი ისევ მე,
გელოდები ისევ მე,
შენ მეგობარი გიმღერის
ისევ და ისევ შენ,
მატრა რა რა რაა ჰყე...
დამიბრუნდი ისევ მე
გელოდები სიევ მე
მატრა რა რა რაა ჰყე...

ზამთარი

ზამთარი მოდის, თოვლიც მოგვივა,
შენ მოსვლას, კარგო ვეღარ ველირხე,
გასულ წელს, შენთან, მშვიდად ვიყავი.
წელს კი მშვიდობა, მოგენატრებია,
ჩვენს მიწა, წყალზე, მტერი ტიალი.
ტარაკნებივით, გარს გვეხვევიან.
რა მოვახერხოთ, თითქოს ვერ ვხვდებით.
ზამთრისთვის უკვე, ემზადებიან.
საქართველოში, ჩვენი ცხოვრება
მტრის გამო, კარგო მოგებუზრებია,
ვერ გამოგია, ჩვენგან რა უნდათ.

ან პერეეს, რაღას, ემუქრებიან,
მთელი საჩხერე, შიშის ქვეშა ვართ,
ყველას ძალიან, შეგვშინებია.
ლოცვა კურთხევა, საქართველოში,
როგორც არასდროს, ისე გვჭირდება.
ღმერთო შენ, მიეც ყველას მშვიდობა,
შენ კი მღერთო, იქნეს დიდება.

2008 წელი 2 დეკემბერი

თოვლი და ზამთარი

უშენობას განვიცდი
დრო ჩვენ ხომ არ დაგვიცდის,
ცას მოსწყდება ვარსკვლავი
ჩემი გოგო სად არის.
თოვლია და ზამთარი
სიყვარული მზად არის
მომენატრე ძვირფასო
სიხარული სად არის.
ქარია და ავღარი
აგვერია დაფთარი
შენ როდესაც ვერ გხედავ
ის დღე ჩემთვის არა რის.

ზამთრის მოსვლა

შემოდგომა, მიიწურა
ზამთარი, კარს გვიკაკუნებს,
ჩვენს რაიონს, მოსვენებას
არ აძლევენ კვლავაც მტრები.
გვეშინია ყოველი დღის
ტერაქტებს, კვლავ ველოდებით.
ნახევარი რაიონი,
ლამის, ჯავრმა წაგვართვა.
ჯარები, ჩაგვიყენა და პრობლემებს,
გვიქმნიან,

თავისუფლად ცხოვრება,
თითქმის არ შეგვიძლია,
ღმერთო, შენ დაგვიფარე
და მტრები, მოგვაშორე.
თავისუფლად, გვატარე
საქართველოს მიწაზე.
გულში, შიში გაგვიქრე
გამძელობა გვაჩუქე
ღმერთო შენ დაგვიფარე,
ჩვენ კურთხეულ მიწაზე.

ახალი წელი

მაღე, იანვარი მოვა,
თოვლის პაპა, გამოჩნდება,
კარებზე, დააკაკუნებს.
ახალი წელიც, დადგება,
ჩვენი, ლხენა ცას, მისწვდება.
ვარსკვლავებიც, გაბრწყინდება,
ნაძვის ხეს, ტოტები ტყდება
საჩუქრები, გვემატება...
თოვლის, პაპა დაგვითვრება,
ტკბილი სუფრა, გაიშლება.
კვლავ სიმშვიდის, წელი დგება.
მშვიდობა და გამარჯვება,
არასოდეს, მოგვაკლდება,
ახალი წელი, დადგება,
ჩვენი ლხენა, ცას მიწვდება,
და მშვიდობა, დაბრუნდება.
ჩვენი ღმერთი, ჩვენთან იქნება.

მიფრინავს ეს წელი, მიფრინავს,
და თან მიჰყვება წარსული,
დღეები, გადიან ეს წელიც მთავრდება,
ღმერთმა, ისმინოს ჩვენი ვედრება,
იმედი გვაქვს რომ, ახალი წელი,
გვექნება მშვიდი და ბედნიერი,

ახლო წელო, ჩვენ ბავშვებს,
მოგვიყვანე, თოვლის პაპა.
სახუქრებით, სავსე ჩანთა,
თოვლის პაპამ, მოგვიტანა.
ჩურჩხელები, კანფეტები,
და მრავალი, ტკბილეული,
დაურიგა პაპამ, ბავშვებს.
და უსურვებს, მშვიდ ახალ წელს.

თოვლის პაპა

თოვს, თოვს, თოვს, რა ღამაზ თოვს,
ამ ახალ წელს, ბავშვებო,
ვიგუნდაოთ, ვთხოვთ,
თოვლის პაპას, ბავშვები,
ბევრ სახუქრებს, სთხოვს,
ჩვენ ბაბუას, წერილების,
და მრავალი, სურვილების,
ასრულებას, ვთხოვთ.

თებერვლის თოვლში, შენ მოგერიო,
სევდა ოხერი...
და ამ ფიქრებში სიკვდილმა
გტაცა ვერაგი ხელი,
სიცოცხლით სავსე, ოცნებით სავსე
შენ გამეპარე, ცივ სამარეში,

თან გაიყოლე, ჩემი იმედიც,
დამტოვე შვილო გამწარებული,
მთელი ცხოვრება, შენზე ფიქრებში
უნდა ვიცხოვრო, სანამ ვიქნები.

ახალი წლის, ყოველი დღე!
იყოს ჩვენთვის ბედნიერი.
ჩემო ნორჩო, მეგობრებო!
უღრუბლო ცა, მუდამ გვექონდესთ,
მომღიმარი, თქვენი სახე.
პრობლემებს, არ დაეჩრდილოსთ
უფროსების, დაფასება არასოდეს
დაგვევიწყოსთ.

მშვიდი წელი, მოსულიყოს
ჩვენ უფროსებს, შეგეძლებოდეს
თქვენზე ზრუნვა, თან უნაკლოდ.
ყოველივე კარგს, ვუსურვებთ
მთელ მსოფლიოს ყველა ბავშვებს,
ღმერთი, ყველას გამფარველობდესთ,
მომავლისთვის, ამ ახალ წელს.

ვის გაუგია მაისში თოვან?

ვის გაუგია მაისში თოვან?
მაგრამ შენ, თუ მთხოვ უთუოდ მოვა
ვის გაუგია, თებერვლის მარწყვი?
არავის სჯერა, რომ ესეც არის.
თუ კი ვინმე, მთხოვს
მარწყვსაც მოუტან.
შეუძლებელი ქვეყნად, რა არის?
მე შემიძლია, ყველას გაგება.
კეთილი გულით, ნუ რა თქმა უნდა.
და თუ მე, დალატს ვინმეს შევნიშნავთ,
გჯეროდეს იმის, რომ არ დავზოგავ

შენ მთოხვე ლექსი,
შენც დაგიწერე.
ჩემი აზრები, მთლიანად აქ სდევს
რადგან ყოველ ლექსს, ჩემი გაგებით
ბრილიანტს, ვაქსოვ და მკითხველს
ვამკობ.

თოვლის ფანტაზიები

თოვლის ფანტაზიები, თმებზე მეცემიან,
უშენოდ ყოფნა, ძლიან ძნელია.
თმები, გისველდება შენ ჩემო სიცოცხლე,
თოვლის ფანტაზიები, შენს თმებზე დნებიან
თოვლის ფანტაზიებო, თოვლის ფანტაზიებო,
იცით თოვლის, მოსვლა როგორ მიხარია?
დიდ თოვლში, გუნდაობა და თოვლში სრიალი,
იცეი ძვირფასო, როგორი კარგია?

მომნატრებია, შენთან გუნდაობა
სკოლის, პერიოდი მომნატრებია.
ჩვენი პაემანი, ჩვენი შეხვედრები,
ეს ყველაფერი, წლებს გაჰყოლია.
მე უსასრულოდ, დაგელოდები,
იმედი ისევ, არ დამიკარგავს.
თოვლი, კვლავ მოვა, ფიფქიც დადნება,
მოგონებები და შეხვედრები.
აღბად ჩვენ გულში, მუდამ დარჩება.

გაზაფხული

გაზაფხული, ისევ მოვა.
აყვავდება ბაღში, ვარდი
მე კი ვდგევარ, აივნის ქვეშ
და გავყურებ, ჩვენ ძველ ქუჩებს.
ამომავალ მზეს, ვადარებ
შენს ღიმილს და შენს შავ თვალებს.

რად არ გჯერა, რომ მიყვარხარ
სიცოცხლესაც, განაცვალებ.

თვალებს ცრემლები, მისველებს
ისევ ვტირი, როგორც ვაზი.
რა ძნელია, განშორება
შავთვალება, ღამაზ ქალის.

გაზაფხული

გაზაფხული მოვიდა,
გზებს მინათებ შორიდან,
და მაისის ვარდები,
იშლებიან კორდიდან,
ახლოს ვერ გეკარები,
ისე გიცქერ შორიდან,
რა ღამაში გოგო ხარ,
და შენი კოცნა მომინდა,
ნუთუ არ გებრალები,
გულს ნუ მიკლავ შორიდან.

როცა დილა თენდება

დილა როცა თენდება,
სიხარულიც მეწყება,
სულ იმაზე ვოცნებობ
დაგითანხმო შეხვედრას.
ეს წითელი ვარდები,
მხოლოდ შენ ერთს გელიან,
დამერწმუნე ძვირფასო
რომ უშენოდ ძნელია.
ტელეფონზე შენი ხმა,
უცნაურად მომესმა,
დამიჯერე ღამაზო რომ
ძალიან მიყვარხარ,

როგორ მინდა მესმოდეს,
ყოველ დილით შენი ხმა.
სიხარულით გეძახდე,
ჩემო კარგო ჩემი ხარ.

ყველაფერი დროს მიჰყვება,
ყველა ჩვენთვის ძვირფასია,
მარტო საკუთარი თავი არასოდეს გვავიწყდება
ახლობლების კარგად ყოფნა,
და ყოველთვის სხვაზე ზრუნვა,
ეს ყოველთვის მართალია.

უფალი გასწავლის ღმრთი ცხოვრების

მადლობა ღმერთს

მადლობა ღმერთს, რომ ჩვენ მოგვაველინა
ღმერთით ვისწავლე, ყველა სიკეთე,
ყველა კეთილი, კეთილ ღმერთს ირჩევს.
ბოროტი ღმერთი, ჩვენ არ გვჭირდება
ამ ქვეყანაზე, ბოროტიც ჩნდება
ცუდი საქმე, ხომ ბოროტით ხდება?
ჩვენ, ავირჩიოთ კეთილი საქმე,
და ჩვენც, ვიქნებით რჩეული ღმერთის,
მივყვეთ სურვილებს უფლისას მხოლოდ,
უფალი, ღმერთან მიგვიყვანს ბოლოს.
2010 წელი 3 თებერვალი

ფეხქვეშ მიწა მეცვლებაო
ხშიად ასე მგონია,
უფლის მიმართ ღოცვას ვიწყებ
გამძლეობა მეძლევა.
მწუხარება ჩემო კარგო
სიხარულით მეცვლება,
ღმერთს მადლობას მოვახსენებ
ჩვენ კურთხევას არ გვაკლებს,
მაგრამ ნურც „გავეიჯიჯილებო“
სინანულიც არ გავწყენს.
ღმერთს დიდება! ჩვენ მშვიდობა
შეცდომების მიტოვებას,
მსხნელი გვიჩვენს მოკვდავებს.
2011 წელი 14 იანვარი

უფალი გვასწავლის ღამაზ ცხოვრებას

უფალი გვასწავლის ღამაზ ცხოვრებას.
ღამაზი, ფერების, კვლავაც გარჩევას,
უფალი, გვასწავლის კვლავაც სიყვარულს.
იცის მან კაცი, როგორ ახაროს
ჩვენი ვაღია მას მოუსმინოთ.
მისგან, ვისწავლოთ კარგის კეთება.

აღდგომა, მარლაც საზეიმოა
უფალი აღსდგა! ეს სიმართლეა.
ყველა გარდაცვლილს, რომ გააცოცხლებს.
მე მჯერა ამის და არცა ვფიცავ,
არ არსებობდა, მიწისგან შექმნა,
ღმერთმა, პირველი ადამიანი,
და თუ გარდაცვლილს, ისევ აღადგენს,
გასაკვირალი სულაც არა რის
შეუძლებელი ღმერთთან რა არის?
2011 წელი 5 მაისი

ხვალინდელი დღე

ნეტავ ხვალინდელი დღე
ხალსს როგორი გვექნება?
ოსები თუ რუსები
მშვიდად თუ მგოვშორდება?
ან მზიანი, დღეები კვლავაც,
თუ გვეღირსება?
ან ზამთარი, როგორი,
ბედნიერი გვექნება?

ყოველი დღე, ღმერთს მივანდოთ,
ლოცვით მოვიხსენიოთ,
საქართველოს მშვიდობა,
ღმერთის ლოცვა, კურთხევა.
მწამს რომ, არ მოგვაკლდება,
საქართველოს, მზიანი დღე
არას დროს არ გაქრება.
ჩვენ ყოველთვის, ეუსურვებთ
ქართველს ბედნიერებას.

2009 წელი 10 იანვარი

უფალი ძალას გვაძლევს

ვცდილობ გაუძლო ტკივილს,
ვცდილობ გაუძლო რისხვა,
მაგრამ არ ვიცი კარგო,
როგორ ვიქნები მე ხვალ.
ღმერთი იმედით მავსებს,
უფალი ძალას მაძლევს,
აღბად ასეა, თორემ,
ვერ გაუძლებდი ამდენს.
რამდენი ცუდი ვნახე,
რამდენი სითბო ვნახე,
რაც კარგია ყველას,
მე ეუსურვებდი ქართველს.
ღმერთი იმედით გვავსებს,
გადაგვაფარებს ხვალ მზეს.
კვლავ აენთება ლამპარი,
თუ სიყვარულიც მზად არის.
გულს ნუ გაიტეხ, ძვირფასო,
აი ესაა მთავარი.

2011 წელი 21 აგვისტო

მადლობა ღმერთს

ორშაბათია, კვირა იწყება,
გათენდება და მზეც გაბრწყინდება,
ყოველი დღეები, უნდა გვიხაროდეს,
რადგან ცოცხალი, დავიარებით,
მადლობა ღმერთს, რომ სიცოცხლეს გვაძლევს.
მადლობა ღმერთს, რომ ბარაქას გვაძლევს.
და ყოველი დღე, პურსაც რომ გვაძლევს,
ყველა სიკეთე, ღმერთისგან მოდის,
არ დაგვავიწყდეს, რომ ღმერთს ვეკუთვნივთ.
რასაც ვხედავთ და რასაც ვაკეთებთ.
ეს ყველაფერი, ჩვენს ღმერთს ეკუთვნის,
მადლობელი ვარ, ჩვენ რომ ვარსებობთ,
ვალდებული ვართ, სიკეთე ვთქვით,
რასაც დავთესავთ, იმას მოვიმკით.
უფლის წყალობით, კარგად ვიქნებით.
2011 წელი 5 სექტემბერი.

ღმერთს დიდება, ჩვენ მშვიდობა

არასოდეს დაგავიწყეს,
რომ ქართველი ხარ,
და არასდროს დაივიწყო,
ვისი გორის ხარ.
მხოლოდ ღმერთით, იმას აღწევთ
შენ რაც გწყურდება,
მრავალგვარი სასმელები,
ათასგვარი, საჭმელები,
სიმდიდრე და სილამაზე,
მხოლოდ, ღმერთმა გვისაჩუქრა,
მადლობა ღმერთს, სიკეთისთვის.

ყოველ დილით, ღოცვით ვიწყებთ,
ჩვენ, დღის დაწყებას,
ღმერთს დიდება,
ჩვენ მშვიდობა. გვახსოვდეს ყველას
არასოდეს, დაივიწყოთ, უფლის დიდება,
თუ გინდა, რომ კურთხეული იყო ამ ქვეყნად,
2011 წელი 5 სექტემბერი.

ღმერთის, რჩეულები უნდა იყვნენ, წმინდანები,
არ უნდა იტყუებოდნენ, არ უნდა ეწვოდნენ,
არ უნდა ღალატობდნენ, არ უნდა იგინებოდნენ,
არ უნდა ეძიებდნენ სიმდიდრეს.
იმით იყვნენ კმაყოფილნი, რასაც
ღმერთი მიცემთ, გულშიც, არ უნდა
გაიფიქრო, ცუდი ზრახვები, უნდა იყო,
მიმტევებელი, უნდა სიკეთე აკეთო.

რომ მოვკვდები ნუ მიბლოვებთ

ჩემი ცხოვრების, მოზიარენო
ჩემო შვილებო და ჩემო ხალხნო,
ჩემი ცხოვრება, სიმღერით განვლო,
ამას ენატრულობთ, მე მხოლოდ კარგო,
ჩემი ცხოვრება უჩვეულოა,
ყველანაირი, რაც კი შექმნილა.
გზა მშვიდობისა, გზა ტირილისა
სიცილიანი, სიმღერიანი,
წლები, კი მართლაც ყველანაირი.
მე გაუძელი, ყველა ამ ყოფას
თებერვლის ბოლოს 48 წლის

მე ვხდები მხოლოდ.
ის ასაკია, როცა ცხოვრება
გინდა ხალისით, რომ გააგრძელო
მაგრამ, რა ვიცი ჩემო კარგებო.
თითქოს ვერ უძლებ, მე ამ ცხოვრებას
მაგრამ მე მაინც, უფლის იმედით
მსურს გაგაგრძელო ჩემი ცხოვრება.

2011 წელი 18 დეკემბერი

